

Bách Biến Tiểu Hồ Tiên

Contents

Bách Biến Tiểu Hồ Tiên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	66
30. Chương 30	70
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	77
34. Chương 34	80
35. Chương 35	82

Bách Biến Tiểu Hồ Tiên

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, kỳ huyền, 1×1, bá đạo phúc hắc công, hồ ly tinh dụ thụ, ngọt văn, sinh tử. Pairing: YunJae, YooSu,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-bien-tieu-ho-tien>

1. Chương 1

“Jaejoong hyung, đây là tư liệu hyung cần.” Ryeowook đem tập tài liệu thật dày đặt trên bàn công tác.

“Ừ, cảm ơn Wookie.” Ngồi sau bàn làm việc một yêu nghiệt hoàn toàn không chú ý tới nụ cười của chính mình có bao nhiêu đại lực sát thương, Ryeowook không khỏi toát mồ hôi lạnh, trong lòng còn thấy may mắn “May mà mình đã có anh đầu to trong lòng, bằng không bị lão này cười như thế đã sớm ngất.”

“Còn có việc gì không?” Jaejoong ngẩng đầu lên khỏi đồng tư liệu cao như núi, nhìn Ryeowook đứng trước mặt đang lăm bằm cầu nguyện liền cảm thấy buồn cười, trời biết bởi vì lão này cười mà ngộ sát biết bao trợ lý, nữ thì cảm thấy mình bị đả kích nặng nề, nam thì cảm thấy nếu cùng lão ấy sống chung nhất định sẽ làm ra chuyện thương thiên hại lý trời không dung đất không tha....

[o]

“a! đúng rồi, thiếu chút nữa em quên mất, hyung, anh đầu to vừa gọi điện nói tối nay Jung Yunho sẽ tham gia yến tiệc của nhà họ An, hyung có muốn...” Ryeowook vẽ mặt cười xấu xa nhìn Jaejoong đang nhăm tính gì đó trong lòng.

“Wookie, giúp hyung hủy bỏ hội nghị tối nay, thuận tiện mang cho hyung bộ tây trang màu trắng đến đây, còn có nói đầu to nhà em giỏi lắm, chờ khi hyung thu phục được Jung Yunho, nhất định cho hai người nghỉ hẳn 1 tháng tuần trăng mật luôn.” Ra một đạo thánh chỉ, vẽ mặt chuyện nhất định sẽ thế.

“Hyung, sao hyung lại coi trọng tặng băng kia chứ?”

“Em thì biết cái gì, đó gọi là khí phách, hyung là nhất kiến chung tình.” Đồng chí Kim ngược mặt nhìn trần nhà nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Jung Yunho, khí chất vương giả, đứng giữa đám người như hạc giữa bầy gà, một thân tây trang màu đen cắt may tinh tế tôn dáng người hoàn mỹ của hắn, lúc đó Jaejoong nói chuyện kinh doanh quá nhàm chán nên trốn ra hoa viên ngồi hóng mát, thấy được hắn đang đứng ở phía bên kia đài phun nước, liếc mắt một cái, liền định nhân duyên cả đời.

“Được rồi, được rồi, nhìn hyung vẽ mặt háo sắc thật chả giống hyung ngày thường gì cả.” Ryeowook tay đỡ trán tỏ vẻ đau đầu, Jaejoong hyung cũng thật là, chỉ có mình và Yesung hyung đầu to là đáng thương, Jaejoong nói muốn Jung Yunho, như vậy Jung Yunho chắc cũng đã khắc sâu ba chữ Kim Jaejoong trong đầu, lần trước có một nữ nhân không biết sống chết cứ tiếp cận Yunho đã bị Jaejoong nhìn thấy, ngày hôm sau công ty của nhà cô ta bị Kim.Co thâm tóm.

“Hắc hắc, được rồi, mau chuẩn bị giùm hyung đi.” Jaejoong nhấn tâm phải tau tiến bước Ryeowook vô lực.

“Jung Yunho, anh trốn không thoát lòng bàn tay của tôi, oa ha ha ha.” Bởi vì đồng chí Kim bình thường bộ dạng lãnh đạm, trừ bỏ vài người thân cận còn lại thì không nhiều người biết lão ấy có tính phúc hắc, ai ai cũng không biết bề ngoài lão ấy hoàn mỹ vậy nhưng bên trong cất dấu tà tâm, khụ khụ chỉ vì Jung Yunho kia mà điên cuồng.

Mặc tây trang Ryeowook mang tới, nhìn bản thân hoàn mỹ trong gương, Jaejoong nắm chặt tay lại, trong mắt hừng hực ngọn lửa thiêu đốt, trong lòng gào thét: “Jung Yunho, anh chờ xem.”

“Này, đầu to hyung, ừ, ừ, em đã nói cho Jaejoong hyung rồi, như vậy có làm sao không, chúng ta có tính là bán đứng Jaejoong hyung không?” Ryeowook trở lại văn phòng mình trốn trong một góc sáng sửa gọi điện thoại cho Yesung.

“Wookie ngoan, chúng ta đang làm chuyện tốt thôi, em xem đi, Jung ác ma đối đầu với Kim yêu nghiệt, cảm thấy rất hứng thú đó, mà Kim yêu nghiệt lại chỉ thích mỗi Jung ác ma, yên tâm đi, chúng ta đang làm nguyệt lão cho hai người họ, ngoan.” Đây có thể gọi là lừa gạt mị dân này.

“Được rồi, nhưng Yunho hyung có thiệt tình không vậy, nếu lão ấy khi dễ Jaejoong hyung, em không để yên cho lão ấy đâu.”

“Yên tâm, hyung theo lão ấy nhiều năm như vậy, lần đầu nhìn thấy lão ấy biểu tình có thay đổi.”

“Được rồi, em đi hủy bỏ hội nghị tối nay giúp Jaejoong hyung đã.”

“Ừ, ngoan, Moa.”

“Moa.”

2. Chương 2

“Yunho, đã chuẩn bị xong, xuất phát thôi.” Yesung mở cửa ban công phòng tổng tài, bước vào phòng nhắc nhở lịch trình kế tiếp của hắn.

“Được, Em biết rồi” Yunho đem chút tư liệu cuối cùng xem xong, nhu nhu huyết Thái dương thư giãn nổi một nhọc.

“Yunho à, Boss của Wookie cũng tới đó.” Lòng mi Yesung khẽ chớp.

“Ai?”

“À, chính là người lần trước cậu thấy ở hoa viên...Mĩ lệ....” Yesung buồn cười nhìn biểu tình mặt than của hắn.

“Thật không? Vậy thì sao.” Đứng dậy khoác áo vest vào, không có động tác dư thừa nào.

“Đúng vậy, đúng vậy, không có gì chỉ là tùy tiện nói thôi, nghe hay không thì tùy...” Yesung trầm nghĩ: vui muốn chết còn mạnh miệng.

“Yoochun và Changmin đâu?”

“Yoochun nói đã phát hiện mục tiêu mới, Changmin nói đã tìm được phiếu cơm.” Yesung nhớ lại hai cuộc điện thoại lúc này liền đầu đầu.

“Đã biết.”

Dọc đường đi Yesung quan sát biểu tình của Yunho, tuy rằng không lộ rõ nhưng vẫn có thể thấy được chút chờ mong qua đôi mắt.

“Uy, Wookie, bọn em đến chưa? Ừ, anh biết rồi, bọn anh đang đến.” Sau khi gọi điện thoại cho Ryeowook,, quay đầu nhìn Yunho đang ngồi ghế sau xe.

“Tôi sẽ không đi cùng cậu, tôi đi tìm Wookie nhà tôi, cậu cứ tự nhiên, à đúng rồi, Jaejoong hẳn cũng một mình, cậu giúp Wookie bồi cậu ta đi.”

“Jaejoong?” Nhướn mày.

“Chính là boss của Ryeowook.” Yesung vừa thấy ác ma phát uy, nhanh giải thích bằng không hậu quả thật tưởng không nổi.

“Đã biết.” Thực ngoài ý muốn không nổi tức giận.

Chiếc xe sang trọng dừng trước một khách sạn cao cấp, Yesung vừa xuống xe đã không thấy bóng dáng, Yunho bất đắc dĩ xuống xe, đi vào yến hội tới gặp chủ nhân của bữa tiệc, tất yếu bàn chuyện làm ăn kinh tế vẫn rất cần thiết, cho dù thực chán ghét rất nhiều người.

“Yunho, cậu đã tới, ha ha.” An tổng tài cầm ly rượu tới trước mặt Yunho.

“Bác An, chúc mừng.” Không cần nói nhiều, hai chiếc ly khẽ chạm thành vào nhau tạo ra tiếng kêu thanh thúy.

“Yunho à, SeoMi gần đây hay nhắc tới cậu lắm đó, nói đã lâu không gặp cậu.”

“Thật không?” Seomi là tiểu thư duy nhất của tập đoàn An.Co, nếu inói rằng ông An muốn đem SeoMi gả cho Yunho, vậy thì hoàn toàn sai lầm rồi, khi lần đầu gặp hẳn cô không mê trai như những cô gái khác mà ngược lại còn gật gù nói “Ủm ừm, tiêu chuẩn để vương công.” Đối với sở thích này của SeoMi, bố cô thực sự bất lực, nhưng cũng không có phản đối.

“Yunho oppa đã tới!” Lúc hai người đang bàn chuyện với nhau, một cô gái mặt lễ phục như công chúa đi tới trước mặt hai người.

“SeoMi lại cao hơn rồi.” Yunho đầy long rất quý cô em gái nghịch ngợm này, nếu cô luôn không đối hẳn lắm nhằm cái gì đó mà công thụ thì hẳn càng quý hơn.

“Ba à, con cùng Yunho oppa ra hoa viên nha, ba nói chuyện với các bác đi.” Kéo Yunho khỏi đám người chạy tới hoa viên.

“Yunho oppa cẩn thận, con nhỏ Bae Seul Gi cũng tới đấy, oppa ở đây đợi em chút, em chạy qua xem cặp HanChul thế nào đã.” Dẫn Yunho tới nơi an toàn, SeoMi một lòng bỏ nhào tới chỗ cặp phu phu HanChul.

“Này, nhóc.” Nhìn bóng SeoMi rời đi, Yunho bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới bên đài phun nước, không tự nhủ mà nghĩ tới người kia, màu trắng thật sự thích hợp với cậu ấy, mỗi một động tác đều hấp dẫn hẳn, lần đầu tiên có cảm giác một người bước chân vào lòng hẳn, lần đầu cảm giác được tư vị tim đập gia tốc là như thế nào.

“Alo alo alo, chim sẽ gọi đại bàng, cún con gọi hồ ly, Jaejoong oppa à, em là SeoMi, Yunho oppa đã đến đài phun nước, anh mau tới đi, à, con nhỏ Seul Gi đang tới chỗ Yunho oppa kia, ừ, ừ, Jaejoong mau tới đi, thể hiện bản chất nữ vương thụ đi.” Sau khi rời khỏi chỗ Yunho, SeoMi không có đến xem cặp đôi HanChul mà vụng trộm nấp vào một chỗ gọi điện thoại cho Jaejoong.

“Yunho à ~, người ta tìm anh rất lâu rồi đó... hóa ra anh ở đây a.” Yunho đang đắm chìm hồi tưởng lại bị một thanh âm phiền chán đánh gãy.

“Có việc gì thế?” Hơi hơi nhúu mày, hẳn ghét nữ nhân này, nếu không phải do Bae thị cùng tập đoàn hẳn đang hợp tác làm ăn thì đã sớm không thềm nói chuyện với cô ta rồi.

“Yunho gần đây không có đến tìm người ta nha.” Ngượng ngùng lôi kéo góc áo Yunho làm nũng [Tiểu Mạch: Ngượng ngùng cái đầu cô ấy]

“Yunho à, xin lỗi đã để anh đợi lâu.” Vốn đang định rút góc áo bị nắm bởi vì một tiếng “Yunho à” mà dừng lại, quay đầu nhìn liền thấy một người xinh đẹp đang mỉm cười bước tới chỗ hẳn.

“Thực xin lỗi ah, để anh đợi lâu, Bae tiểu thư, cảm ơn cô đã giúp tôi bồi Yunho.” Còn chưa kịp phản ứng thì Jaejoong đã tới, thực xảo diệu mà chen giữa hai người, đem vuốt heo đang nằm góc áo hắn gạt ra, còn thuận tiện phúi phúi như có bản.

3. Chương 3

“Cậu...cậu là ai?” Rõ ràng bị hành vi tuyên bố chủ quyền của Jaejoong mà bị kích thích.

“Yunho ah, đợi lâu không, thực xin lỗi.” Hoàn toàn không để mắt với vật hi sinh làm nền bên cạnh.

“Yah, cậu làm cái gì thế hả?”

“Ai u, cô còn ở đây à?” Jaejoong đối Bae Seul Gi cười quyến rũ, lập tức nữ nhân vừa rít gào kia liền ngáy ngốc, miệng còn lắp bắp, thật đẹp...

“Yunho, anh thấy tiểu thư Bae đây có phải bị ngốc không?” Thẹn thùng cầm tay Yunho cười nhạo nữ nhân đáng ghét háo sắc mê trai này.

“Đúng vậy.” Khóe miệng Yunho khẽ nhếch lên, nghĩ thầm: Nhóc con này thật thú vị.

“Yunho...anh....anh cười.” sau khi bị sự quyến rũ của Jaejoong công kích, vắn năm mặt than Yunho thế nhưng lại nở nụ cười....đơ máy...

“Xin phép Bae tiểu thư, tôi cùng Yunho còn có chuyện muốn nói.” Nhìn biểu tình mê đắm của Bae Seul Gi, Jaejoong liền phát hỏa, hừ, dám cùng lão tử đoạt nam nhân, không tự nhìn xem mình là cái dạng gì.

Không thèm nhìn tới nữ nhân còn đang ngẩn người ngốc lảng, Jaejoong nắm tay Yunho rời khỏi hoa viên tới gần bể bơi.

Được rồi, giờ anh đã an toàn! Tôi đi đây!” Buông ra bàn tay vẫn nắm chặt, cậu mỉm cười hoàn mỹ xoay người bước đi.

Nhưng Yunho không cho cậu cơ hội, hắn giữ chặt bàn tay thon nhỏ vừa nắm chặt mình đi, dùng một chút lực, đem thiên hạ vốn mảnh khảnh kéo đến trước mặt mình, buộc Jaejoong đối diện với hắn.

“Anh làm gì thế?” Jaejoong giật mình nhìn nam nhân suất khi anh tuần kinh người trước mắt.

“Em tên là gì?”

“Vì sao tôi phải nói cho anh biết?”

“Tên?”

“Không muốn nói.”

“Tên?”

“Kim Jaejoong.” Rõ ràng đấu không lại bá khí của Yunho, bĩu môi bất mãn nhìn nam nhân cường thế bức người trước mắt này.

“Tôi tên Jung Yunho, nhớ kỹ.”

“Biết rồi.” Làm gì a, không biết tên anh, lão tử còn đòi theo đuổi anh cái chó gì nữa.

“Thú vị.” Cũng không nói thêm gì nữa, hấn liền ly khai bể bơi, để lại vẻ mặt trộm gà thành công của tiểu hồ ly.

“Anh cũng vậy, Jung Yunho, anh cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.” Vì trận chiến mở màn trong kế hoạch của mình giành thắng lợi mà hưng phấn không thôi, thuận tiện suy nghĩ làm sao để thu thập cái con nhỏ đáng ghét suốt ngày bám theo nam nhân nhà mình, hừ hừ hừ, muốn đấu với tôi sao, đừng mơ.

“Jaejoong hyung, sao chỉ có một mình hyung thế?” Ryeowook cùng Yesung nắm tay nhau nhìn tiểu hồ ly đang cấn cấn đuôi lăm bằm.

“A! Wookie à, yà hù, thuận lợi thành công.” Hai tay chống hông ngửa mặt lên trời cười ha ha, thật mất hình tượng.

“Ặc... chúc mừng, chúc mừng.” Ryeowook chán nản nghĩ: Vì sao Jaejoong hyung lại nóng lòng muốn bị Yunho hyung áp thế nhỉ, người phía dưới rất mệt á.

“Đúng rồi, mãi nghĩ tới Yunho quên mất, Junsu và Kibum đâu rồi?”

[Tiểu Mạch: Xí hổ Jae à, cậu hiện tại mới nhớ tới hai đứa em trai đáng thương của mình sao?]

“=__= em còn tưởng hyung đã quên luôn sự tồn tại của hai người đó đấy, Junsu nói gần đây gặp phải tên vô lại, Kibum nói gặp được một cái thùng cơm.”

“A, Wookie, em nói tên vô lại và thùng cơm có phải là... Yoochun và Changmin đúng không?” Yesung vừa nghe tới vô lại liền nghĩ ngay tới Yoochun đầu tiên, tiếp theo nghe tới thùng cơm lại càng khỏi phải nói, chả còn ai khác ngoài nhóc Changmin.

“Mo???...không thể nào, Junsu và Changmin hôm nay vừa chuyển tới đại học Z mà.” Jaejoong nghĩ: không thể nào...

“chắc...hai tên đó cũng đang ngốc trong trường Z.” Yesung vì hai tiểu hồ ly đáng thương mà trong lòng thầm cầu phúc cho họ. Chà.

4. Chương 4

Jaejoong vốn đối với những tiệc rượu thương vụ như vậy hoàn toàn không có hứng thú, trận chiến mở màn đã giành được thắng lợi đương nhiên muốn lập tức về nhà cùng hai đứa em thân thiết chia xẻ, cho nên liền nhắn tin cho SeoMi nói mình về trước, nếu bác An hỏi thì nói cậu thân thể không khỏe.

Jaejoong vừa mới rời tiệc rượu, Yunho nhìn xung quanh không thấy thân ảnh người kia có chút mất mát, một tình cảm ly rượu đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Yunho.” Yesung sau khi tiễn Ryeowook và Jaejoong về thì đến bên người hắn, vừa vặn nhìn thấy bộ dạng xuất thần của người nào đó.

“Ừ.” Liếc nhìn Yesung không có một lời dư thừa.

“Tìm Jaejoong sao?” Yesung thấy hần dạng này biết ngay nhất định là kiệt tác của con hồ ly kia.

“Jaejoong à? Rất thú vị.” Khóe miệng khẽ nhếch lên làm Yesung có chút hoài nghi thị lực của mình có vấn đề.

“Cậu cười?????” Yesung không thể tin được tự nhéo má mình một phát, Á...rất đau nha ~!

“Chúng ta về thôi.” Không trả lời vấn đề của Yesung, xoay người ly khai tiệc rượu đã mang đến kinh hỉ không nhỏ cho hắn.

Mang theo hưng phấn Jaejoong chạy vội về nhà, chưa thấy hình đã nghe thấy tiếng: “Hyung đã về rồi nè.”

“Anh hai, hyung đã về à!” Junsu cầm quả đào trong tay đưa lên miệng, cắn một cái rộp, nhai nhai, mắt nhìn chằm chằm trận bóng trên tivi không rời, liếc cũng không liếc nhìn Jaejoong lấy 1 cái.

“Anh hai đã về!” Kibum chuyên tâm chơi psp, chỉ mở miệng nói theo Junsu, còn chả biết anh hai có thực sự đã về hay không.

Từ cửa tiến vào, Jaejoong thực sự bị tổn thương ghê gớm, đây là em trai cái kiểu gì a, anh hai về mà lại có thái độ thờ ơ thế này sao???

“Yah, Kim Junsu tắt tivi ngay, Kim Kibum hyung cho em 2s để tắt máy game.” Tay chống hông, tay chỉ thẳng vào hai cái tên coi thường anh hai hết mức kia.

“Vâng ~!” Biếng nhác đáp một câu, sau xem vẫn xem, chơi vẫn chơi.

“Hai đứa... được rồi, bắt đầu từ mai đóng băng toàn bộ tài khoản của hai đứa lại.” Nói xong hừ một tiếng, hoa lệ xoay người bước lên lầu.

“A a a a a..... Anh haiiiii~!!!! Vốn đang sống trong thế giới của riêng mình, một người lập tức ném quả đào trong tay, một người buông psp chạy vội lên lầu mỗi người một bên chân Jaejoong ôm chặt lấy.

“Anh hai... anh không thể làm thế a, bọn em là em trai yêu quý nhất của anh mà.” Junsu một phen nước mắt nước mũi dàn dụa kể lể quan hệ của bọn họ.

“Anh hai.... Anh không thể làm thế a, đây không phải là muốn giết bọn em sao?” Kibum chỉ nghĩ tới việc tài khoản đóng băng tự dưng không rét mà run.

“Sao vậy? giờ mới nhớ tới anh sao?” Bản chất phúc hắc lại lộ ra ngoài, khoanh tay từ trên cao cúi nhìn hai đứa em đáng thương hề hề.

“Luôn nhớ luôn nhớ.” Thực chân thành mà nhìn Jaejoong, dùng ánh mắt long lanh nói cho cậu: Tin tưởng em, em lấy danh nghĩa thánh Athena mà thề...

“Được rồi, lên lầu họp.”

Cái gọi là họp gia đình thực ra chính là ba người ngồi vây tròn trên thảm mặc áo ngủ nói chuyện phiếm mà thôi, nhưng hôm nay rõ ràng có người thực sự rất hưng phấn.

“A a a ... nói cho mấy đứa nghe, anh gặp Yunho rồi, thậm chí còn cùng anh ấy nói chuyện nữa đó...” Jaejoong ôm đuôi mình then thùng chôn đầu trong đám lông tơ mềm mịn.

“Anh hai...đã ra tay?” Kibum nháy mắt vì Jung Yunho mà bi ai hộ, xong đời anh ta rồi.

“Anh hai..thật sao?” Junsu nhớ đến tính cách phúc hắc trá hình dụ thụ kia của Jaejoong hyung mà đau

đầu, hy vọng Jung Yunho không bị hyung nhà mình chơi đùa cho thê thảm.

“Yah yah yah...biểu tình hỗn đản kia của hái đứa là sao hả? anh hai đây là đang vất vả tìm anh rể cho mấy đứa, thế mà mấy đứa vô lương tâm không thèm xót xa cho anh mấy đứa?” Trắng mắt lườm hai con tiểu hồ ly biểu tình rõ ràng là đang khinh bỉ, tiếp tục đắm chìm trong hồi ức vui sướng của bản thân.

Nguyễn bản chỉ khoảng 5p đồng hồ là có thể nói xong mọi chuyện nhưng lại được Jaejoong thêm bớt tô điểm cho đẹp, nào là khung cảnh, nào là miêu tả, nào là hình dáng, nào là ăn mặc, đủ các loại, ước chừng nói khoảng 1h.

“Cuối cùng, anh ấy hỏi hyung tên là gì, mấy đứa nói coi sao anh ấy lại có thể đẹp trai như vậy chứ, cách hyung gần như vậy, gương mặt điển trai bá đạo ngay trước mặt hyung, hyung còn tưởng sẽ có hôn nhẹ ấy.” Lúc Jaejoong vẫn còn đang kể lại, hai thằng nhóc kia đã muốn ngủ say, sao có cảm giác mẹ kể chuyện ru con ngủ quá.

“Hai đứa dậy ngay cho hyung, tỉnh tỉnh~!” thành linh một cái đuôi hồ ly đỏ rực đập bôm bốp lên hai linh hồn đã muốn bay sang không gian khác lập tức kéo lại địa cầu.

“A a a! hyung làm sao vậy?”

“Không sao hừ hừ hừ, không thèm nói chuyện với mấy đứa nữa, lão tử đi ngủ để bảo trì nhan sắc, sau đó nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch.” Phe phẩy cái đuôi thật to, lắc lắc mái tóc phiêu dật trở về phòng ngủ.

Bỏ lại hai con người khốn khổ mất giấc ngủ ngon đang ngồi khoanh chân chống cằm oán niệm, Kim Jaejoong lão già đại ác ma, đối với ngoại nhân lãnh đạm, đối người quen thì phúc hắc, đối em trai thì áp bức... đối Jung Yunho cái tên hỗn đản kia lại ôn nhu như vậy.

Yunho về tới nhà cởi bỏ áo vest, bước vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn tắm sang trọng nghĩ về nhóc con nghịch ngợm kia, nhớ lại bàn tay thon nhỏ nắm tay hắn kéo đi, khoe miệng bất giác khê cong lên.

“Rất thú vị, có lẽ về sau sẽ không còn nhàm chán nữa.”

5. Chương 5

Phòng họp của tập đoàn Jung.co ———

“Yunho à, cậu nghe tin gì chưa? Bae thị bị Kim.co thâm tóm rồi.” An HyunChun nghe được tin tức liền lập tức chạy tới Jung.co

“Kim.co? Kim Jaejoong sao?” Nhắc tới người kia, khóe miệng bất giác lại cong lên.

“Ừ, là cậu ta, mặc kệ công ty Bae nhân phẩm thế nào đột nhiên đóng cửa đối với chúng ta vẫn có ảnh hưởng lớn.” Kỳ thật ông An cũng rất chán ghét lão Bae ngang ngược, nhưng kế hoạch liên doanh mới của cả ba cùng nhau hùn vốn, đột nhiên có một bên thay đổi tất sẽ có ảnh hưởng tới hai bên còn lại.

“Chuyện này, không cần lo lắng, để cậu ấy tới rồi nói.” Yesung ngồi một bên tin tưởng 10 phần chắc nịch.

“Ai?” Yunho có chút chờ mong.

“Cốc cốc...” Cùng lúc đó, cửa phòng họp vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Yesung lập tức đứng dậy mở cửa, nghênh đón một người toàn thân tây trang trắng thuần bước vào.

“Xin chào mọi người! tôi là Kim Jaejoong của Kim.co. tôi tới đây là vì muốn cùng mọi người thương thảo chuyện kế hoạch hợp tác liên doanh, tôi nghĩ mọi người cũng đã nghe tin Bae thị sát nhập vào tập đoàn của chúng tôi, tôi biết Bae thị cùng hai bên Jung.co và An.co có kế hoạch hợp tác lâu dài, vì không muốn để đôi bên tổn thất không cần thiết, tôi nguyện ý thay thế Bae thị tiếp tục cùng Jung.co đương nhiên có cả An.co trường kỳ hợp tác phát triển.” Mặt không chút thay đổi nói xong đủ để làm cho người ta phải kinh ngạc.

“Ok.” Người đầu tiên phản ứng lại trước tiên vẫn là Jung tiểu công của chúng ta.

“Vậy về sau còn phải nhờ Jung tổng chỉ giáo nhiều.” nguyên bản khuôn mặt tuần mỹ thiên hạ không chút thay đổi, đối Jung Yunho không chút keo kiệt nở nụ cười ngọt ngào.

“Nhất định sẽ chỉ giáo.” Chống lại ánh mắt câu nhân kia, Yunho khác hẳn ngày thương mặt than mà mỉm cười trả lễ.

Kim.co và Jung.co hợp tác làm giới truyền thông chấn kinh, phóng viên đều hỏi Jaejoong vì sao lại lựa chọn cùng Jung.co và An.co hợp tác.

Jaejoong đưa ra đáp án chỉ có một: “Vì một người.”

Một người? Ai chứ? Vô luận phóng viên vẫn muốn hỏi thêm người đó là ai, Jaejoong chỉ mỉm cười không trả lời thêm.

Chỉ có Jaejoong biết, người kia chính là hắn: Jung Yunho!

An.co đầu tư 30% cho nên Jung.co và Kim.co đầu tư mỗi bên 40% giữ quyền chủ đạo.

Ngoại giới đều phân vân là Jung Yunho khí phách mười phần, hay là Kim Jaejoong luôn đánh đầu thắng đó không gì cản nổi. Jung Yunho tỏ vẻ nguyên ý đem quyền chủ đạo tặng cho Kim.co, nhưng Jaejoong lại từ chối nói: Tôi thích người có khí phách mười phần, nên nguyên ý nhường lại cho Jung.co. Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đoán được, Jaejoong vì một người chính là: Jung Yunho.

“Jaejoong hyung, hyung xem báo hôm nay đi, mỗi tờ đều là chuyện của hyung và Jung Yunho.” Buổi sáng, Ryeowook xem báo trên trang nhất các báo đều là tin tức này.

“Thật không?” Đây là kết quả tất yếu, không được hiệu quả này thì còn ý nghĩa gì nữa, hắc hắc.” Nhìn tiêu đề rất lớn “Đối tượng trong lòng của Kim tổng tài Kim Jaejoong chính là Jung tổng tài Jung Yunho”; hay “Đối tượng thầm mến của Kim Jaejoong đã lộ ra, người này chính là tổng tài của Jung.co Jung Yunho.”

“Hyung....Aiz!~” Ryeowook thấy nhân vật chính mà báo chí nhắc tới đang ngồi đây vui vẻ thưởng thức chuyện bát quái của mình, liền thấy đau đầu, Jaejoong hyung rốt cuộc muốn nháo loạn đến mức nào đây.

“Được rồi, muốn cho Jung Yunho biết, mục tiêu của lão tử chính là anh ấy, bước tiếp theo sẽ nhanh tới thôi, không thể sốt ruột, oa ha ha ha....” Lại tự ngửa đầu lên trời cười vang.

“hyung....tự cầu phúc đi.”

6. Chương 6

Bởi vì kế hoạch Jaejoong dụ bắt Yunho vẫn đang trong quá trình tiến hành cho nên Junsu và Kibum đã vô tình bị quên mất, nhưng lại làm cho hai đương sự lại cảm thấy những ngày tháng đó rất tốt đẹp.

Junsu và Kibum giống như mọi ngày từ đi xe tới trường, dừng xe xong lại cùng nhau tới lớp học.

“Bumbum, em thấy với năng lực của Jaejoong hyung thì bao lâu Jung Yunho sẽ bị bắt?” Junsu ngậm kẹo que, lưng đeo túi sách bước đi, đám nữ sinh xung quanh nhìn thấy không ngừng gào rú dễ thương với đáng yêu cứ náo loạn cả lên.

“Nói thật thì, em cảm thấy Jung Yunho cũng không phải người lương thiện, mà hai người bọn họ ai bắt ai cũng chưa biết được, nhưng mà kết quả thì lại giống nhau, đều là Kim phúc hắc chắc chắn bị dè, hơn nữa... khụ khụ... nói nhỏ hyung nghe, em đã điều tra được một ít thông tin của Jung Yunho, hắn là đầu não lãnh đạo tài năng thì không nói quan trọng là hắn còn là quán quân kiện tướng thể dục thể thao, em cảm thấy Kim phúc hắc...khụ khụ...hyung hiểu chứ?!” Kibum khoe miệng lộ ra nụ cười xấu xa, nghĩ thầm: tương lai tính phúc cuộc sống của anh hai....

“Ặc... cái kia....anh hai...làm sao cơ?” Junsu rõ ràng không hiểu ẩn ý đằng sau câu nói của Kibum.

“hyung ngốc à, thể lực tốt như vậy, hyung xem về sau anh hai còn không vui vẻ sao?!” Kibum trắng mắt liếc tiểu bạch thỏ đơn thuần Junsu.

“[o] vậy về sau ai nấu cơm cho chúng ta?”

“A! ~ tiêu rồi, về sau chắc chỉ có thể ăn cơm hàng.” Kibum ngẫm lại cũng đúng, 3 ngày không thể xuống giường thì còn làm ăn cái gì đây?...

“Ăn cái gì? Bumbum mấy người đi ăn gì mang tới theo với.” Ngay lúc hai người còn đang đắm chìm trong tưởng tượng anh hai bị Jung Yunho áp đảo cho không xuống được giường thì một nam sinh vóc dáng cao cao xuất hiện bên cạnh hai người.

“Ha ha ăn ăn ăn, cậu chỉ biết ăn thôi, Susu túi sách rất nặng đi, đưa đây, anh xách cho.” Về mặt chân chó (nịnh nọt) đỡ lấy túi sách của Junsu bên trong chỉ có hai quyển mỏng tanh.

“Xi ~” Changmin trắng mắt liếc mắt nhìn ông anh bên cạnh.

“Changmin, về sau xem ra chúng tôi cùng với cậu đóng quân trường kỳ ăn cơm hàng rồi.” Kibum lôi kéo Changmin bắt đầu dễ nói.

“Vì sao? Không phải có anh hai làm đồ ăn cho hai người sao, đâu cần giống tớ đi ăn hàng chứ?”

“Bây giờ thì có thể nhưng về sau liền khó nói.”

“Vì sao?”

“Anh hai bọn hyung đang dự bắt Jung Yunho... mà ông kia thể lực đầy mình cứ như siêu nhân, nên anh hai sẽ không còn thời gian mà nấu cơm nữa.” Junsu ngậm kẹo que phồng hẫng một bên má, dựa vào Yoochun nói.

“Jung Yunho? Không phải chứ? Anh của hai người là Kim Jaejoong?” Changmin bất khả tư nghị nhìn Junsu và Kibum.

Hai người vô lực gật gật đầu.

“Vậy xong rồi, thể lực của Jung Yunho đúng là không thể xem thường, các người về sau vẫn là cùng chúng tôi ăn cơm hàng đi.” Yoochun tin tưởng vững chắc. đúng là thể lực của Yunho...không phải của người thường.

“Hai người quen biết Jung Yunho sao?”

“Anh em thân thiết cả, không nói chuyện này nữa, lên lớp thôi, sắp vào học rồi.”

Lại nói tới bên kia, Jung Yunho nhìn đến đầu đề báo chí không giống như dĩ vãng cười nhạt xem thường những tin tức lá cải, hiện tại lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

“Yunho, đây là báo hôm nay, cậu xem đi, này này này...” Yesung thấy Yunho cầm báo ngẩn người thì bất đắc dĩ lắc đầu, đây đã là lần thứ 3 từ sáng tới giờ, gọi hắn cũng không phản ứng.

“Để đó đi.” phục hồi tinh thần, hiển nhiên người đó hoàn toàn không có hứng thú với đồng báo chí đó.

“Yunho, Jaejoong nói rất rõ ràng nha, mục tiêu của cậu ấy chính là cậu, cậu thấy sao?” Yesung nhớ lại nhiệm vụ buổi sáng Wookie thân ái giao cho mình, thử xem thái độ của Yunho ra sao.

“Giúp tôi gọi điện thoại cho Jaejoong, nói muốn tôi hẹn cậu ta ăn cơm.” Bỏ tờ báo sáng xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh đều là dáng vẻ xinh đẹp của người kia.

“Ok.” Yesung xoay người lấy điện thoại ra.

“Alo, Wookie à, Yunho muốn hẹn Jaejoong đi ăn cơm, em hỏi Jaejoong xem lúc nào thì cậu ấy rảnh?”

Một lát sau chợt nghe Yesung hét một tiếng chói tai.

“Cái gì? Không đồng ý...em chắc chắn?”

“Được rồi, anh biết rồi.” Yesung buông điện thoại, quay đầu nhìn về phía Yunho mặt than không chút thay đổi.

“À...ừm...khụ khụ....cậu ấy...từ chối.”

“Tôi biết rồi, anh ra ngoài trước đi.” Yesung đi rồi, Yunho đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Muốn trốn sao, không dễ dàng vậy đâu.”

Bên này, Ryeowook kinh ngạc không kém Yesung.

“Hyung, vì sao hyung không đồng ý, hyung chẳng phải đang chờ hần chủ động sao?!” Ryeowook cúp điện thoại bất khả tư nghị nhìn Jaejoong đang ngồi cười xấu xa.

“Không thể nóng vội, hyung lúc trước chủ động như vậy, hiện tại hần chủ động hyung liền chấp nhận, thì rất mất mặt.” Nghịch nghịch cái bút trong tay tùm tùm cười nói.

“Hyung...hyung...quá được.”

7. Chương 7

“Hyung, tan tầm rồi, em về trước đây, Yesung tới đón em rồi.” Ryeowook nhìn Jaejoong vẫn ngẩn người cả buổi chiều thì bất đắc dĩ lắc đầu ly khai.

“Ừ, Bye bye, hyung cũng phải về sớm nấu cơm tối cho Junsu và Kibum, ~()/~ là lá la...” Hoàn toàn chìm đắm trong hưng phấn, đồng chí Kim cầm lấy bao công văn tiêu sái đứng dậy rời khỏi phòng, trên mặt là nụ cười tươi không khép lại được.

Một đường vừa đi vừa hát vui vẻ xuống tới bãi đỗ xe...

“Vì sao lại từ chối?” Một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền tới, tay vừa định mở cửa xe liền cứng lại.

“Á...a...anh sao lại ở đây?” Hoàn toàn không ngờ Jung Yunho sẽ tới nên Jaejoong nhìn thấy thân ảnh người kia đang tựa lên đầu xe đứng cách mình không xa liền có chút hoảng hốt.

“Vì sao lại từ chối?” Đến trước mặt Jaejoong như một con báo đen nguy hiểm, kéo gần khoảng cách hai người, nhìn người trước mắt tay chân luống cuống rất đáng yêu, trong mắt lại hiện lên một phần ôn nhu.

“Cái kia...này...” Hoàn toàn không đoán trước được hần lại đến tận công ty truy hỏi.

“Vì sao?” Nắm cằm cậu nâng lên đối diện mình.

“Tôi...tôi...” ánh mắt né tránh đã bán đứng Jaejoong, nhưng Yunho lại rất thích thú.

“Em làm sao?” Ôn nhu tươi cười làm cho mặt than Jung Yunho có cảm giác bất đồng.

“Tôi vì sao phải đồng ý?!” Xấu hổ gạt tay Yunho ra, sau đó ngửa mặt trừng hần.

“Bởi vì là tôi.” Tiến thêm một bước kéo gần lại khoảng cách hơn nữa, mặt hai người lúc đó chỉ cách nhau không đến 5cm, cảm giác được cả hô hấp nóng bỏng của đối phương phả ra.

“Anh...anh.... thì sao chứ?!” Theo bản năng lùi ra sau từng bước.

“Bởi vì là tôi, em phải đồng ý.” Bước theo từng bước. (Jer: anh nông dân thật bá đạo=)))

“Dựa...dựa vào cái gì?!” tiếp tục lui về sau.

“Dựa vào việc tôi là Jung Yunho.” Không còn đường lui, đã chạm vào cửa xe rồi.

“Anh là Jung Yunho thì sao?!” Không nhìn gương mặt đẹp trai bá đạo ngất trời kia, khoảng cách hai người lại càng gần hơn nữa.

“Không tốt lắm nhưng mà, em trốn không thoát đâu.” Ghé sát vào tai Jaejoong thì thào một câu như vậy ý tứ không rõ, rồi ly khai để lại một bức tượng tiểu hồ ly vô thức giờ tay lên chắn trước ngực.

“A a a a....! Tình huống gì đây?”

Sau khi Yunho về nhà, không như bình thường về thư phòng làm việc luôn mà là cùng ông bà Jung ăn cơm tối.

“Con à, tâm tình con hôm nay... rất tốt a.” bà Jung luôn chú ý tới biểu tình mặt than của thằng con trai, hôm nay cái mặt đó lại có biểu tình... ôn nhu? Huh? Ôn Nhu???...trong lòng thầm nghĩ: Con mình đã thông suốt rồi sao?

“Vâng.”

“Con à, nói thật đi, có phải con đang yêu không?”

“Không có.”

“[] rõ ràng rất cao hứng mà.” Bà Jung bất đắc dĩ cúi đầu xuống.

“Nhưng mà...”

“Cái gì [o]”

“Nhanh thôi.”

Nói xong, Yunho liền ly khai bàn ăn, để lại một bà mẹ hưng phấn đang không ngừng lắc lắc chồng mình để xác nhận có phải mình đang nằm mơ không...khổ thân ông Jung.

“A!~ bà xã, em nhẹ tay...” Ông Jung hét thảm một tiếng...

Mà cùng lúc đó tại Kim gia lại đang tiến hành thêm một cuộc họp gia đình khẩn cấp.

“A a a a ~! Mấy đứa nói xem, đây là tình huống kì quái gì, hoàn toàn chệch khỏi kế hoạch của anh...” Ôm ôm chiếc đuôi bông xù, đồng chí Kim vô lực ngã lăn trên giường.

“Quả nhiên Jung Yunho không phải người lương thiện, anh hai, tặng anh một câu: núi cao còn có núi cao hơn.” Kibum vỗ vỗ vai Jaejoong, đồng cảm.

“Anh hai, hyung không phải là muốn bắt được Jung Yunho sao, hiện tại có gì không tốt đâu?” Junsu ăn thanh sô cô la Yoochun cho nhìn Jaejoong đang lăn qua lăn lại trên giường khó hiểu.

“Không tốt, không tốt, chả có gì tốt cả, làm gì cũng không được, không được a, vấn đề ở đâu đây? Anh ấy hẳn là phải bị từ chối ba lần mới đến tìm hyung chứ, sau đó nói thích hyung, nhưng mà...A...”

“Anh hai, hyung xác định là hyung đang dụ bắt anh ta mà không phải là con mồi để anh ta bắt chứ?” Kibum hỏi ra nghi hoặc trong đầu, sau đó về phòng đi ngủ.

“Anh hai, em cảm thấy hyung bị tóm gọn không còn lâu đâu.” Ăn xong viên sô cô la cuối cùng lau lau miệng, đứng dậy về phòng ngủ.

“Không có khả năng!” Hướng về bóng dáng hai đứa em rời đi găm lên giận dữ.

Hết chương 7

8. Chương 8

Từ sau đó Yunho không còn xuất hiện nữa, mà đồng chí Kim bên này lại tâm trạng bất an xao động không thể yên tâm công tác.

“Anh hai, hôm nay hyung lại nghỉ...em cam đoan Ryeowook hyung đã muốn nổi điên rồi.” Kibum vừa chơi psp vừa nhìn đồng chí Kim vẫn tiếp tục lấy cớ không khỏe nghỉ việc ở nhà ngồi ngẩn ngơ.

“Em quan tâm là gì, [] ” Ôm ôm đuôi buông xù xụ mặt ngồi trên sofa giả chết.

“Được được được, anh cứ tiếp tục ngồi chờ bị Jung Yunho đè đi.” Buông máy game xuống, đứng dậy đi lấy nước uống, không thèm nhìn tới anh hai cứ như oán phụ mấy ngày nay.

“Jaejoong hyung, em khuyên hyung vẫn là đừng nghĩ nữa, dù có làm gì thì kết quả cũng giống nhau mà.” Junsu đùa nghịch con cá heo bằng thủy tinh Yoochun tặng, ánh mắt hoàn toàn không thèm nhìn Jaejoong một cái, nhưng mà nghe tiếng than thở ỉ ôi cả buổi sáng nên cũng không chịu được nữa phải lên tiếng.

“Sao lại giống nhau, nếu là hyung dụ bắt anh ấy thì hyung sẽ trói buộc anh ấy gắt gao, tuy rằng là bị đè nhưng mà ít nhất lão tử cũng là nữ vương thụ, còn...” Cắn cắn đuôi ủy khuất, nước mắt trực trào ra luôn rồi.

“Còn gì?” Từ sáng tới giờ, đây là lần đầu Junsu liếc mắt tới oán phụ ngồi xó một góc.

“Còn nếu Jung Yunho ra tay bắt đại hồ ly này thì về sau cho dù cũng bị đè thì cũng là bị Jung Yunho ép gắt gao, hơn nữa.... sao có thể là nữ vương thụ được, nhìn thế nào cũng là dụ thụ.” Kibum lười biếng phun ra một câu rồi lại tập trung chiến đấu trong psp.

“À...! Thì ra là thế...” Junsu gật đầu đồng ý, thuận tiện vì tương lai thê thảm của ông anh mình mà đồng cảm.

“Không được, hiện tại đã bị ép gắt gao, về sau thì sao đây, tuy rằng lão tử thực nguyện ý bị anh ấy đè nhưng mà lão tử không chấp nhận cái loại đè này a.” buông cái đuôi ra, bay ngay lên phòng ngủ lầu 2, để lại hai thằng em chán nản lắc đầu.

Đem cửa phòng mình khóa trái lại, còn thật sự tập trung suy tính bước tiếp theo trong kế hoạch, nhưng mà kế hoạch ban đầu đang tốt đẹp, lại bị Jung Yunho nháo đến rối loạn cả lên.

“Alo, Wookie... ngoan ah, đừng nóng, ngày hyung sẽ đi làm, hiện tại giao cho em một nhiệm vụ quan trọng, rất trọng yếu đó, yên tâm yên tâm, lần này xong thì cho em nghỉ ngơi mấy ngày liền.” Jaejoong đối với điện thoại hứa hẹn, đương nhiên bên đầu dây Ryeowook đã muốn rít gào với mấy cái hứa hẹn này của cậu, còn tỏ ra thái độ hoài nghi cực kỳ.

“Hiện tại lập tức gọi điện cho Yesung, hỏi cậu ta gần đây Jung Yunho có tham gia yến hội vũ hội hay cái bữa tiệc loạn thất bát tao gì không? Ừ, ừ, xong rồi lập tức báo cho hyung biết.” Buông điện thoại xuống, Jaejoong cũng không có an an phận phận đợi Ryeowook trả lời.

“Alo, SeoMi à, hiện tại em nghe cho kỹ đây, chuyện oppa nói kế tiếp đây quan hệ nghiêm trọng tới an nguy cuộc sống tương lai tốt đẹp của oppa cùng ghi chép thành quả quan sát công cuộc hủ nữ của em, rất nghiêm trọng đó nha, đúng, trọng yếu vậy đó.”

Jaejoong sắp xếp an bài nhiệm vụ của SeoMi, không thêm quan tâm bên kia có khóc lóc nỉ non thế nào, trong lòng thầm nghĩ một câu: SeoMi ngoan, hạnh phúc cuộc đời oppa phải dựa vào em rồi, nếu em làm ra chuyện ngoài ý muốn gì, oppa sẽ cho em hít phải mê hồn hương.

“Alo, Wookie, thế nào?”

“Hyung, tối mai có một bữa tiệc của tập đoàn họ Park tổ chức, khụ khụ, chính là nhà của tên vô lại mà Junsu hay nhắc tới, hyung tính làm gì?” Ryeowook áp tai vào điện thoại cũng cảm giác được Kim phúc hắc bên kia đang vận sức chờ phát động khai hỏa toàn lực.

“yên tâm, không có việc gì, được rồi, bye bye, đúng rồi, ngày mai hyung cũng không đi làm mọi việc giao cho em.”

“Alo, không phải....” Ryeowook nói còn chưa hết câu bên kia đồng chí Kim hồ ly đã cúp điện thoại.

[Được rồi, bắt đầu đi.] Nhắn một tin cho SeoMi sau đó nằm vật trên giường chuẩn bị chăm sóc sắc đẹp, bổ sung dưỡng chất bù lại cho mấy ngày nay mãi oán thán mà quên làm đẹp.

Bên này SeoMi nhận được tin nhắn, hít sâu, tròng lòng lăm lăm: Kim Jaejoong, oppa muốn gây ồn ào tới vậy a.

9. Chương 9

Đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, thấy thế nào cũng hoàn mỹ, Jaejoong đã ngắm nghía bản thân trước gương đã được 1h đồng hồ.

“Cố lên, Jaejoong, vị trí phía dưới sau này thế nào phải dựa vào lần này.” Đứng trước gương tự cổ vũ bản thân, sau đó thực mất hình tượng tay chống hông ngửa đầu cười to.

“Anh hai, đuôi lộ ra rồi kìa.” Junsu đẩy cửa phòng, nhìn thấy cảnh Jaejoong đang giấu đầu lòi đuôi ngoe nguẩy sau mông thì cảm thán.

“Khụ khụ... hyung đi đây.” Giấu cái đuôi đi, Jaejoong vội vàng chạy tới gara, ngồi ở trong xe rồi mà vẫn không yên tâm phải dùng kính chiếu hậu nhìn mặt mình thêm vài lần nữa.

“Được rồi, hoàn mỹ, xuất phát!”

Lúc tới nơi tổ chức yến hội, không nóng lòng đi tìm người kia ngay mà lấy điện thoại ra gọi cho SeoMi.

“Alo, em đang ở đâu thế? Được, đứng yên đó, oppa tới chỗ em.”

Jung Yunho tới bữa tiệc, đầu tiên là tìm chủ nhân bữa tiệc chào hỏi rồi tán gẫu với nhau đôi câu, sau đó tìm thằng bạn thân Yoochun, gần đây tên này không có tới làm phiền mình, nghe giang hồ đồn thì nó đã có mục tiêu mới là một bé con siêu cấp đáng yêu, thật sự là trọng sắc khinh bạn, gặp sắc vong nghĩa.

“Yunho, đây này.” Gọi Yunho tới xong, Yoochun lại cúi đầu vào chiếc điện thoại nhắn tin nhảy nháy với cá heo nhỏ ngọt ngào.

“Yunho hyung, có muốn ăn chút gì không?” tác phong Changmin trước sau như một, tay trái một miếng, tay phải một gắp, đẩy chiếc bánh ngọt đã bị gặm nham nhở một nửa tới trước mặt Yunho.

“Không cần.” vẻ mặt hắc tuyến nhìn chiếc bánh bị gặm không còn nhìn rõ hình dạng ban đầu, trong miệng cậu ta đầy bơ, rồi bột ngô, rồi thịt lúng búng....

“Hyung, tâm trạng hyung gần đây rất tốt nha.” Tuy rằng vẫn ít nói nhưng mà làm cho người ta có cảm giác đã thay đổi, cảm giác Yunho vẫn lạnh lùng cùng một chỗ với Yoochun và Changmin nhưng cảm giác gần đây rất bất đồng.

“Thật không?” nghĩ tới người xinh đẹp nào đó, khóe miệng không tự chủ khẽ nhếch lên.

“Hyung đang yêu à?”

“Có lẽ thế.” Nâng ly rượu lên uống một ngụm, rồi đưa mắt nhìn chung quanh hy vọng có thể tìm thấy thân ảnh có chút nhớ nhung kia.

“[o] A! cái kia...” Changmin miệng lem nhem đầy bơ, móng vuốt chỉ về một hướng phía trước mặt.

Theo hướng ngón tay Changmin chỉ hắn thấy một mỹ nam tử một thân âu phục trắng muốt đang đỡ một cô gái mặc một chiếc váy hồng phấn tựa như công chúa, nhưng mà biểu tình cô gái có chút thống khổ.

“Đó không phải là Jaejoong sao, hyung à, sao lại thế?” Nhìn mặt Yunho không chút biểu tình.

Jaejoong đã sớm nhìn thấy Yunho, nhưng cậu muốn chính là hiệu quả này, mà vật hy sinh SeoMi trong lòng không ngừng gào thét đau khổ chỉ muốn mau chóng thoát khỏi tình trạng này.

“Oppa, Yunho oppa thấy rồi! ~ oppa còn muốn tiếp tục à, em không đánh lại oppa ấy đâu.” SeoMi cầm góc áo Jaejoong giật giật, khóe miệng run rẩy, người ngoài nhìn thấy lại cho là thân mật làm nũng, kì thực là khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Cần chính là kết quả thế này, đương nhiên phải tiếp tục, hắc hắc...” đồng chí Kim hồ ly hoàn toàn không thêm để tâm tới hủ nữ SeoMi đã muốn rút nước mắt nước mũi tèm lem, tiếp tục một màn ngọt ngào thân thiết trước mặt bàn dân thiên hạ.

Chợt Jung Yunho hướng về phía hai người bước tới, SeoMi rõ ràng cảm giác được một trận đại hàn gió rét phóng thẳng tới mình, vừa quay đầu nhìn thì gương mặt than băng lãnh trong truyền thuyết của Yunho đập thẳng vào mắt.

Lắc lắc đầu, tràn đầy nước mắt oan uổng nhìn Yunho, dùng ánh mắt nói cho hắn biết: Em bị bắt buộc, em vô tội, oppa mau thu phục anh ấy đi, yêu nghiệt hại người a....

“Ngài Jung, anh cũng tới sao, thực trùng hợp.” Làm bộ như vô tình gặp lại, kỳ thật đã đoán trước được hắn sẽ bước tới.

“Theo tôi lại đây.” Trước mặt mọi người, đem Jaejoong lôi đi, mà nguyên bản tưởng được chuồn êm SeoMi lại phát hiện tay Jaejoong vẫn đang túm chặt váy mình kéo kéo.

SeoMi hối hận rồi, sớm biết vậy sẽ không mặc váy tới đây, hai hàng nước mắt chảy dài, khuôn mặt nhăn như quả mướp đắng, cực kỳ không tình nguyện cũng bị lôi theo.

Bước vào hoa viên, Jaejoong bị lôi kéo đắc ý cười, híp mắt sung sướng nhìn bóng dáng nam nhân phía trước đang nắm tay mình kéo đi, nuốt nước miếng ừng ực, thực suất khí a...

Đột nhiên dừng cước bộ, Jung Yunho quay đầu nhìn về phía Jaejoong đang ra vẻ ngây thơ vô tội.

“ngài Jung xin hỏi có việc gì thế? Anh cứ như vậy lôi tôi đi sẽ bị người yêu của tôi hiểu lầm.” Đem SeoMi đang cố thu mình núp phía sau đào ra lôi đến trước mặt.

“Op..oppa...cái kia...” Seomi phát hiện vị trí của bản thân đang cực kỳ bất lời, tự dừng lại bị lôi đến chắn giữa hai đại nam nhân, một thì nghiêm mặt bá đạo lạnh lùng, một thì đang mỉm cười nhưng lại rất gian xảo ...

“SeoMi em đi trước đi, anh cùng cậu ấy có chuyện cần nói.” Được đại xá SeoMi từ lúc chào đời cho tới nay đây là lần đầu tiên chạy nhanh tới vậy, có khi còn phá kỷ lục thế giới luôn ấy, nháy mắt tiêu thất.

“Anh làm gì?” Không nghĩ tới Yunho không những không ghen tuông mà còn cùng SeoMi có quan hệ tốt lắm, đây là tình huống kỳ quái gì a.

“Tôi nói rồi, em sẽ là của tôi.” Vươn tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của người kia, kéo cả người kia vào trong lòng mình.

“Ai...ai là của anh?!” cố gắng đẩy người ra sau tạo khoảng cách, lại phát hiện nam nhân này khí lực cũng quá lớn đi, về sau mình phải làm sao bây giờ...

“sao vậy? giật mình sao? SeoMi cùng tôi quen biết so với em còn sớm hơn đây, nhóc con kia là dạng người nào tôi còn không rõ sao, có lẽ em đối người khác thì tôi sẽ ghen đấy.” Đây là câu nói dài nhất từ trước đến nay của Yunho, cũng đã hoàn toàn đả bại kế hoạch chinh chiến yêu đương của Kim hồ ly.

“Cái gì???????” Jaejoong vẻ mặt không tin được nhìn gương mặt bánh nhân đậu mĩnh cười đắc ý cùng chút gian tà.

“Em trốn không thoát mà.”

10. Chương 10

“JaeJoong hyung, JaeJoong hyung~! Này này này” Ryeo Wook đưa tay quơ quơ trước mặt JaeJoong, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

“Ryeo Wook, đừng có lãng phí thời gian, anh ấy hiện tại không tỉnh lại được đâu”. Ngồi ở bên cạnh chơi PSP, Ki Bum đồng tình nhìn Ryeowook đang sắp bùng nổ, nếu hôm nay không lo lắng cho Kim JaeJoong lái xe có thể gây ra tai nạn giao thông, không có người nấu cơm cho mình, cậu đâu cần phải vác mặt đến công ty, nơi này nhảm chán biết bao nhiêu.

“Được rồi, anh ấy bị gì thế? Giống như bị đánh mất linh hồn ấy” Ryeowook sau n lần kêu gào không được trả lời nên mới tạm buông tha, quay đầu về phía Ki Bum để tìm đáp án.

“Kế hoạch bị tan tành, ngồi chờ bị dè” Bốn chữ vô cùng đơn giản, như một mũi tên đâm vào đầu Jaejoong.

“Ô ô, mấy đứa rớt cuộc có phải là em của anh không thế, đã thế còn ngồi kích đều.” [Tiểu mạch: Mọi người tự tưởng tượng a: JaeJoong cắn cắn tay mình, vẻ mặt ủy khuất, dùng phun máu mũi nha, kia kia kia kia, nói bạn đâu, đừng có cười thế]

“ [] hyung, em nói nghe này, việc này cần gì phải lên kế hoạch làm gì cho mệt, chờ hần tới tìm hyung, tỏ ra kiêu kiêu một chút, không phải xong việc sao?” Ki Bum bắt đầu dĩ lắc đầu, thật không biết lúc này JaeJoong hyung vội vàng cái gì.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Jaejoong cắn cắn ngón tay, ủy khuất nói

“Nói tử tế coi.” RyeoWook lập tức gào lên.

“Nhưng là không kiêu ngạo được. Nhất là khi đối diện với khuôn mặt của Yunho.” Một hơi đem tâm tình toàn bộ nói ra.

“Qủa nhiên... Hyung, anh chấp nhận số phận đi.” Ki Bum nói với JaeJoong không cần ôm ảo tưởng với chính Yunho nữa, cố quá thành quá cố đấy.

“JaeJoong hyung, kỳ thật em cảm thấy cũng không có gì a, giống như em cùng Yesung hyung đó, hyung ấy cũng rất cưng chiều em mà.” Ryeo Wook ngồi kế bên Ki Bum cùng nhau thảo luận.

“Bọn em cũng không biết anh rốt cuộc có khúc mắc ở chỗ nào, dù sao đều bị áp, anh cũng không tính phản công, vậy trực tiếp thổ lộ không phải xong rồi sao?” Ki Bum buông PSP ngẩng đầu hỏi JaeJoong.

“Cái này...” Tại Trung tiếp tục cắn cắn ngón tay.

“Nói tử tế.” Lần này là Ki Bum gào

“Người ta muốn hấn thổ lộ trước, tuy rằng anh là người thích hấn trước, nhưng mà đi thổ lộ trước, vẫn rất là...” Đỏ mặt nói ra những chuyện này.

“Chuyện này...” Ryeo Wook vs Ki Bum hai người mở to hai mắt, không tin nổi nhìn con người trước mặt.

“Ấn” Cúi đầu, nhìn góc áo.

“Vì điều này... Thế nhưng lại ảo não lâu đến như vậy, không phải chơi lạt mềm buộc chặt, mà chính là chơi lánh tìm tâm hoan.... ra là thế” Ryeo Wook không thể tưởng được JaeJoong làm đủ mọi điều chỉ là để Yunho hyung thổ lộ trước, hết chỗ nói luôn.

“Vì điều này... Anh không cho nấu cơm cho em trai mình?” Ki Bum vừa nghĩ đến mấy ngày nay đều ra khách sạn dùng cơm tới phát ngán bởi vì nguyên nhân vớ vẩn này liên muốn khóc không ra nước mắt.

“Cái gì chứ, cái này rất khó mà, hấn không dễ dàng thổ lộ đâu, em thấy đó gần tất cả các kế hoạch của anh đều thất bại, mà hấn cũng không đến thổ lộ, như vậy anh sao không sốt ruột cho được.” JaeJoong phần nộ nhìn hai người kia.

“Cái này dễ ợt, em trực tiếp gọi điện cho Yunho hyung là được rồi, chẳng phải rất dễ dàng sao?” Ryeo Wook vừa nói vừa lấy điện thoại ra bấm số.

“Không nên không nên a a a, Wookie” Vừa nghe Ryeo Wook gọi cho Yunho, JaeJoong lập tức đứng lên đoạt lấy điện thoại, đúng lúc Ki Bum ngăn lại được

“Alo, Yesung hyung, nhớ anh, hắc hắc”

“Nói chính sự” Ki Bum thấy bên kia Ryeo Wook cùng Yesung bắt đầu nấu cháo điện thoại hoàn toàn quên chuyện chính sự.

“Không được nói, Wookie” Bên này đồng chí Kim bị em trai Kim Bum bịt chặt miệng không cho lên tiếng.

“Yesung hyung, em có việc muốn nói với Yunho hyung, anh giúp em chuyển máy được chứ, ôi chào nha, là chuyện của JaeJoong hyung”.

“Alo, Yunho hyung sao? Em là Ryeo Wook, em có việc muốn nói với anh, về JaeJoong hyung” Ryeo Wook quay đầu lại liền giật cả mình, JaeJoong hai mắt đắm lệ lưng trông đang nhìn mình.

“A? Hyung, là thế này, anh đối với JaeJoong hyung rốt là có cảm giác gì không?” Ryeo Wook hiểu chuyện đem điện thoại bật chế độ loa ngoài, để hai anh em nhà kia cũng có thể nghe được.

“Có.” Ngắc ngứ một chữ đáp lại nhưng lại giống như viên thuốc an thần làm cho Kim hồ ly an tâm hơn hẳn.

“Vậy nói ra cho anh ấy biết đi, anh không nói JaeJoong hyung đầu heo như thế không biết đâu.”

“Sẽ nói” Thanh âm trầm thấp đầy từ tính từ điện thoại truyền tới, JaeJoong đang giãy đành đạch liền ngừng lại, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

“Àn, vậy tụi em an tâm, bằng không JaeJoong hyung bên này lại ảo não cả lên.” Ryeo Wook không chú ý nói lỗ miệng

“Ảo não cái gì?”

“Ặc....Không có gì”

“Nói”

“À... Ảo não chuyện anh có thổ lộ với anh ấy trước không...” Ryeo Wook rõ ràng không đánh đã khai hết cho Yunho.

“Nói với em ấy, chờ làm bà xã của anh đi” Kết thúc chỉ bằng một câu nói, làm ba người bên này ngốc lảng. tiếng lòng mỗi người lúc đó thực bất đồng.

Ryeo Wook: Yunho hyung thật bá đạo

Kibum: Ấy da, anh ta mạnh hơn Kim hồ ly nhà mình rất nhiều, công thụ rõ ràng như vậy.

JaeJoong: Anh ấy vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?

Kim tiểu bảo bối nghe xong câu nói của Yunho, đầu óc tự động tắt phụt đen ngòm như điện thoại rút pin.

11. Chương 11

Từ sau cuộc chuyện điện thoại kia kết thúc, Jung Yunho liền bắt vô âm tín, nhưng có thể là bởi vì mấy câu nói lần trước có chấn động rất ghê gớm, lần này Kim JaeJoong không những không nổi cơn điên mà rất bình thường, nói đúng hơn là rất ngoan, ngoan đến nỗi làm cho Junsu cho rằng cậu lại nổi khủng rồi.

“Hyung, đây là văn kiện dự án, Jung thị đã xem qua, anh xem lại đi.” Ryeo Wook đem văn kiện đặt trên bàn của JaeJoong, đợi nghe trách móc, bởi vì bình thường mỗi khi đến lúc công tác dồn đống, bất luận thế nào, JaeJoong đều bạo phát.

“Được rồi, đặt ở đó đi, để làm xong cái này liền làm cái đó.” Không có nằm trong dự đoán sẽ bùng nổ, làm cho Ryeo Wook không thể tin được người trước mặt mình này là Kim JaeJoong.

“Hyung? Anh...” Ryeo Wook nghi ngờ nhìn JaeJoong.

“Làm sao vậy?”

“Không... Không có gì..chỉ là cảm thấy anh đột nhiên thay đổi.”

“Có sao?” Quay đầu mỉm cười nhìn Ryeo Wook, bộ dạng dễ thương muốn chết, nhưng đương sự lại làm như không phải chuyện của mình.

“Không có việc gì, hyung, em đi ra ngoài trước.” Mau chóng rời khỏi phạm vi công kích của Kim yêu nghiệt.

Đã gần tới cửa phòng, nhưng chợt nhớ tới tối nay ba tập đoàn cùng nhau tổ chức tiệc rượu, trước kia JaeJoong bỏ bê công việc, đem thầy hết cho Ryeo Wook, cho nên chuyện này cậu xử lý luôn, không kịp nói cho Jaejoong biết.

“Đúng rồi hyung, tối nay 3 tập đoàn cùng tổ chức tiệc rượu, anh đừng quên.”

“[o] a! Khi nào thì diễn ra, anh sao lại không biết?”

“Anh còn không biết xấu hổ nói à, trước kia anh nghỉ ngơi u oán ở nhà, toàn bộ việc thấy hết cho em, việc này chưa kịp nói.” Ryeowook nhìn người trước mặt mà phát hỏa.

“Hắc hắc, anh biết rồi, Wookie là tốt nhất.”

“Hừ.. Em đi trước”

Bên phía Yunho, vì bà Jung muốn nhìn xem người làm thằng con bà động tâm có bộ dạng thế nào, mà thằng con bà cái miệng so với hệ thống phòng chống trộm còn vững chắc hơn nên bà chỉ còn cách là đi cạy miệng người khác, cho nên Yoochun và Changmin đã bị bà đưa vào tầm ngắm.

“Dì, tìm chúng con có việc gì không?” Yoochun tự nhiên uống cà phê, trước mặt vị phụ nhân này hai mắt cố ra vẻ quang minh chính đại, gắng làm cho mình bình tĩnh.

“Con nghĩ là con đã đoán được, nhưng dì à, phiền dì kiểm chế ánh mắt của mình đi, kem của con tan luôn rồi kìa.” Đang nhâm nhi ly kem Changmin tràn đầy tự tin nói.

“Ta còn chưa nói, làm sao con biết?” Nghe nói Changmin rất thông minh, nhưng sự thông minh này của cậu ta làm cho bà Jung có điểm giật mình.

“Có thể làm cho người phải ra mặt, tự thân xuất mã thì chuyện nhất định có liên quan tới chung thân đại sự của Yunho hyung, người là muốn biết ai đã làm cho Yunho hyung động tâm chứ gì?” Dem miếng cuối cùng một ngụm ăn vào miệng, Changmin vẫn cảm thấy có chút đói, phân vân có nên gọi thêm một phần nữa hay không.

“Quả nhiên...” Yoochun cũng đoán được.

“Đã biết mà còn giả bộ” Mới đây còn là một phu nhân cao quý, nháy mắt một cái thành một người đàn bà danh đá.

“Dì, bình tĩnh, đây là nhà hàng cao cấp” Yoochun lập tức ngăn bà Jung nổi giận.

“Quản con khỉ gì, người trong lòng Yunho rốt cuộc là ai, nói mau!”

“Dì hử là chưa xem báo?”

“Báo?” Nghi hoặc nhíu mày nhìn Changmin.

“Dì ngay cả báo chí không xem sao, báo chí mấy ngày nay ngay trang đầu, A, làm ơn, tôi muốn cái này, cái này, cùng cái này mỗi món một phần.” Suy nghĩ trong đầu Changmin lúc này: có vẻ hơi ít, có nên gọi thêm vài phần không nhỉ.

“Ặc... Không thấy, mấy đứa liền nói thẳng coi.”

“Kim Jaejoong, dì có nghe qua chưa? Tổng tài của Kim thị gần đây đang cùng Jung thị hợp tác.” Yoochun vô lực nhìn thẳng nhóc Changmin nhìn thấy đồ ăn liền quên hết hình tượng bản thân, lắc đầu chán nản.

“Có phải là một cực phẩm tiểu thụ không?” Bà Jung không thể tin được thét chói tai.

“Hư!~ dì a, làm gì mà kích động thế?”

“Vô nghĩa, các con có biết trước kia ta rất xem trọng Kim JaeJoong, nếu không phải đã biết tính hướng của Yunho, ta đã sớm làm mai cho hai tụi nó thành cặp rồi.”

“Ặc... Dì a, thì ra trước đó người đã có tà tâm rồi?”

“Vô nghĩa, thằng nhóc Yunho này quả nhiên là con ta, ta là mẹ nó cũng không cần lo lắng nữa, mà khoan đã, thái độ của JaeJoong ra sao?”

“JaeJoong hyung tỏ ra rất thích Yunho hyung, nhưng mà quan hệ của hai người đó đều chưa có tiến triển gì mấy, hiện tại hai bên đang ở thế cân bằng, chưa có kết quả gì.”

“Cái gì, vậy phải thúc đẩy cho chúng nó tiến triển chứ.”

“Dì à, tối nay 3 tập đoàn cùng hợp tác mở tiệc rượu, Jaejoong sẽ đến, Yunho hyung cũng phải đi, đến lúc đó người tự nhìn đi.” Changmin trong vài phút ngắn ngủi đã đánh bay suất ăn dành cho ba người xong, mới cảm thấy lưng lửng dạ.

“Được rồi.” bà Jung nắm chặt tay, trong mắt có hai ngọn lửa bốc cháy phừng phừng.

12. Chương 12

Lúc JaeJoong cùng Ryeo Wook đi vào tiệc rượu, bên trong chật kín người, vốn ghét cùng người khác tiếp xúc nhưng người khởi xướng bữa tiệc lại đang ở trong cùng, chỉ có thể kiên trì bước tới đám người kia tiến hành nói chút chuyện thương vụ.

Đi vào trong, phát hiện thân ảnh ngày đêm mong nhớ, nghĩ đến liền thẹn thùng, JaeJoong thông dong tiêu sái bước đến trước mặt hắn, ngọt ngào mỉm cười, chấn kinh tứ phía, nhưng nụ cười dịu dàng đó chỉ có thể vì nam nhân trước mắt này mà nở rộ.

“Đã lâu không gặp” Không biết nói gì, JaeJoong suy nghĩ này giờ mới phun ra được mấy chữ, không khỏi làm cho khóe miệng của Yunho nhếch lên, JaeJoong cúi đầu thẹn thùng, xí hỏ muốn chết.

“Nhớ anh sao?” Trước mặt nhiều người, Yunho hỏi vấn đề này khiến cậu không khỏi kinh ngạc, JaeJoong cũng như đám người xung quanh tròn mắt ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn bình tĩnh không thềm để ý tới ánh mắt của người khác, ôn nhu chăm chú nhìn vào tiểu thiên hạ trước mắt.

“Em...” Đối diện ánh mắt của Yunho, JaeJoong cảm thấy mình sắp tan chảy, ôn nhu như thế, có thật là tản băng kia không, hảo ấm áp a.

“Anh nhớ em”

“A...” Không biết thế nào nhìn thẳng vào Yunho, cảm giác chính mình sắp bị hòa tan.

“Yunho, đây là...” Bà Jung đến thật đúng lúc chen vào giữa hai người, những người khác thiếu chút nữa bị không khí phấn hồng chìm chết.

“A?” JaeJoong nhìn vị phu nhân cao quý này, rồi khó hiểu nhìn Yunho.

“Mẹ của anh”

“Con chào dì.” Ánh mắt nhu thuận hướng bà Jung, sau đó trang trọng cúi đầu.

“Con là người Yunho mong nhớ – Kim JaeJoong. phải không!” Biết rõ còn cố hỏi, khuôn mặt của JaeJoong đỏ tới nỗi có thể rán trứng luôn được rồi.

“Cái kia... Con...” Chưa bao giờ xấu hổ như vậy, JaeJoong hận không thể tìm cái lỗ để mà chui vào.

“Không có gì phải ngượng, thật xinh đẹp, cực phẩm a.” Đắc ý vênh váo, bà Jung hoàn toàn vứt bỏ hình tượng thực nữ dịu dàng của mình.

“Dì quá khen.” Từ khi nhận định Yunho là nam nhân của đời mình, JaeJoong nghe người ta khen mình xinh đẹp cũng đã dần chấp nhận rồi, dù sao thì ở bên Yunho liền chính mình cũng bị đề thối.

“Bé ngoan, lần sau đến nhà dì chơi nha.” Thấy JaeJoong nhu thuận, bà Jung cười một cái cảnh xuân tươi sáng lạn.

“A?” Không tốt lắm đâu ạ.” Tầm mắt không tự chủ nhìn về phía Yunho, dù sao quan hệ còn chưa đầu vào đầu, như vậy không ổn lắm.

“Có cái gì không tốt, đừng nhìn Yunho, dì mời con đến, nó dám nói gì?” Biết JaeJoong đang hỏi ý Yunho, bất quá con là con dâu của ta, quản thẳng con ta làm gì.

Nhìn về phía Yunho, JaeJoong phát hiện hắn ôn nhu gật đầu, sau đó gạt bà mẹ của mình ra, nắm tay cậu kéo đi biến mất trong đám đông, bên này bà Jung thấy con dâu của mình rất là ưng ý, bà vừa trước mặt mọi người biểu hiện nội tâm thật lòng yêu thích cậu, vừa muốn ngăn cản Yunho trăng hoa mây gió, làm cho một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp thấy thế liền mất hết hy vọng, dù sao lão nương ta đây cũng đã tán thành Kim JaeJoong làm con dâu, những người khác đều cút hết đi.

13. Chương 13

“Anh... đi đâu vậy” Nhìn người phía trước cứ kéo mình đi không buông tay, JaeJoong trong lòng ấm áp, thật hy vọng cả đời được hắn nắm tay như thế, cho dù đi tới chân trời góc biển cũng nguyện ý.

Đến nơi không có người, Yunho đem JaeJoong ôm chặt vào lòng, nhìn tiểu hồ ly trước mặt, nội tâm xấu xa trong lòng hắn lại dậy lên.

“Nhìn anh.” Một loại ngữ khí không thể chống cự lại, JaeJoong không thể kháng cự mệnh lệnh của Yunho, cuối cùng ngẩng đầu khiếp đảm nhìn khí thế vương giả của hắn.

“Gọi tên anh.” Cười xấu xa nhìn bảo bối trong lòng, nỗi niềm yêu thích người này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được.

“Ngài Jung.” Cúi đầu nho nhỏ nói.

“Cái gì?” Bắt lấy cằm xinh của bảo bối, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Jung tổng.” Thanh âm càng nhỏ

“Cái gì?” Kéo gần khoảng cách với khuôn mặt Jaejoong.

“Yun...Yunho.” Thanh âm nhỏ tới mức đã muốn nghe không rõ

“Gọi lần nữa đi.” Mặt Yunho nghiêng nghiêng tiếp xúc với sườn mặt Jaejoong, người ở bên ngoài nhìn vào có thể thấy hai người...được rồi, là hôn nhau.

“Yunho” Cảm giác được độ ấm của Yunho, JaeJoong cảm thấy nhiệt độ mặt mình đang tăng cao, hai lỗ tai đều đỏ lên hết cả.

“Không đúng, JaeJoong phải gọi Yun.” Những lời này có lẽ từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu hắn nói.

“Yun.” JaeJoong thanh âm vốn ôn nhu, một tiếng kêu Yun liền làm hắn nhiệt huyết sôi trào.

“Thực ngoan.” Khuôn mặt bảo bối đã hồng cả lên, hôn lên đó như muốn lưu lại dấu ấn, sau đó lôi kéo JaeJoong về lại chỗ cũ, Yunho rất sợ không kiềm chế nổi bản thân, dù thế nào cũng phải đợi JaeJoong gặt đầu một cái mới được, xúc phạm tới tiểu hồ ly sẽ không tốt.

Kéo JaeJoong tới đại sảnh tiệc vẫn không buông tay ra, một mạch đi thẳng tới, ánh mắt của khách dự tiệc nhìn họ mỗi người một vẻ, có hâm mộ, có chán ghét, nhưng chúc phúc thì nhiều hơn.

Lẫn trong đám người, hai nữ nhân đã sớm như hổ rình mồi, nhìn chăm chăm hai người, trên mặt JaeJoong đỏ hồng có một dấu ấn đo đỏ, tuy rằng rất nhỏ nhưng không tài nào có thể qua mắt hủ nữ được.

“Dì à, theo con quan sát, hai người này vừa mới bước thêm một bước đó, có dấu vết kia” SeoMi lôi kéo mẹ Jung cười nói.

“Tiểu tử này ta quả nhiên không nhìn lầm, cực phần công kết hợp với cực phần thụ tuyệt đối trời sinh một đôi.” Bà Jung kiêu ngạo cười nói, nhìn hai người nắm tay bước đi không để ý tới ai kia.

Đứng ở đằng sau hai người, ông Jung bất đắc dĩ nhìn hai hủ nữ này, rồi lại giương mắt nhìn cặp đôi kia, khóe miệng cũng nhếch lên, cuối cùng thì Yunho cũng tìm được người trong lòng yêu nhất rồi.

14. Chương 14

Buổi tiệc kết thúc, Yunho lái xe đưa JaeJoong về nhà, JaeJoong để xe lại cho Ryeo Wook lái về.

“Cái kia... Em vào nhà nha.” Xe đã dừng ở trước nhà JaeJoong được n phút, nhưng bên trong hai người lại không có động tĩnh gì.

“Hôn anh một cái” Giữ chặt người đang muốn rời xe, đem người ngồi trở lại ghế ngồi.

“A?” Giật mình nhìn ánh mắt ôn nhu của Yunho, JaeJoong cảm thấy mình đang chìm sâu vào trong ánh mắt đó.

“Hôn anh một cái” Giống như là ma pháp, đối với lời nói của Yunho, JaeJoong bị mê hoặc, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó bối rối chạy vào nhà.

Trên xe Yunho sờ chỗ được hôn, cười hạnh phúc, nhìn cái dáng tiểu hồ ly chạy gấp gấp, trong lòng ấm áp và hạnh phúc đều vì người đó mà tồn tại.

“Lần này bỏ qua cho em, lần sau phải hôn vào miệng.” JaeJoong vừa mới về nhà liền cảm nhận được có tin nhắn từ một dãy số xa lạ, vừa mở ra đọc nháy mắt cả người liền đỏ bừng lên, nhưng khóe miệng khẽ nở nụ cười vui sướng lưu lại số của hắn với cái tên trong danh bạ: Yun. Jaejoong không biết số điện thoại của cậu được hắn lưu trong điện thoại là: Tiểu hồ ly.

“Anh hai.... hyung có vẻ rất vui...ừm đại loại thế ” Cầm ly sữa nóng đi ngang qua phòng khách, Ki Bum nhìn thấy JaeJoong đang cầm điện thoại ngây ngô cười, bất giác phát ra tiếng thở dài. từ sau khi quen biết Jung Yunho, anh hai liền từ một người phúc hắc biến thành tiểu tức phụ (nàng dâu) hiện tại vẻ mặt đã muốn bắt đầu chuyển sang háo sắc mê trai, những người đang yêu chỉ số thông minh đều là số âm, lời này quả nhiên quá chuẩn.

“Tránh ra.” Thẹn thùng chạy về phòng mình, đem cả người chôn ở trong chăn nhìn màn hình di động là hình người kia đầy khí phách vương giả, trong lòng ngọt ngào không thôi.

“Nhắn lại thế nào với anh ấy đây? Xấu hổ quá đi. Nhưng là Yun rất ôn nhu, đối với người ta lại dịu dàng thế chứ.” Cầm điện thoại trên giường lăn lộn, rối rắm, lỗ tai và đuôi đều lộ hết ra, đáng yêu y như đứa nhỏ.

Tiểu hồ ly: Yun, sắc lang, sẽ không hôn anh nữa.

Yunho nhận được tin nhắn có chút giật mình, đây là Tiểu hồ ly sao??? Sao lại... Đáng yêu thế chứ.

Cân nhắc mãi vẫn quyết định gọi lại.

“Alo!”

“Yun ah ~!” Một tiếng Yun ah khiến cho Yunho bên này thật sự bùng phát, hắn cũng là một nam nhân sinh lý hoàn toàn bình thường, nếu JaeJoong đang ở trước mặt, hắn mà nhìn được thì hắn nhất định có vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

“JaeJoong?”

“Ừ ần, Yun nhớ em sao? Nhưng chúng ta vừa mới xa nhau xíu thôi mà.” Bên này lỗ tai nhưng mao hồ ly của JaeJoong đang lác qua lác lại, bộ đánh siêu cấp dễ thương.

“Đúng vậy, vừa mới xa thôi mà đã nhớ em.” Đối với vật nhỏ như JaeJoong, Yunho không thể nói hết sự yêu

thích với cậu, dự vọng chinh phục càng ngày càng tăng cao.

“Ghét ghê, hắc hắc, Yun ah, anh thực ôn nhu, từ giờ vẫn ôn nhu thế sao?”

“Phải, vĩnh viễn ôn nhu đối với JaeJoong.”

“Anh nhớ giữ lời đấy.”

“Ừ, nhất định rồi. ”

“Yun ah, em buồn ngủ, ngày mai còn phải đi làm, Yun cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tinh thần mới tốt.” Thanh âm ngọt ngào, mỗi một câu đều kích thích thần kinh của Yunho.

“Được, bảo bố hôn anh.”

“A ~! Xấu hổ lắm.”

“Mau, không có người nghe thấy.”

“Được rồi,moaz.”

“Thực ngoan.”

“Ngủ ngon Yun.”

“Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, Yunho vẫn còn nhìn chiếc điện thoại trong tay ngây ngô cười, để người khác thấy bộ dạng này của hắn chắc chắn đều khẳng định là mình đang nằm mơ, băng sơn vạn năm thế nhưng đã bị tan chảy.

“Tiểu hồ ly đáng yêu.”

15. Chương 15

Jaejoong ngồi bật dậy, nhớ lại cú điện thoại tối qua, liền hận mình không buồn chết trong chăn luôn đi, trời ơi, tối qua biến thân còn gọi điện thoại cho Yunho, hắn nhất định sẽ bị hù chết.

“A a a, điên rồi, làm sao bây giờ? Yunho nếu chán ghét mình thì phải làm sao bây giờ???” ảo não đem bản thân chôn ở trong chăn không chịu chui ra.

“Anh hai, khụ khụ, có người tìm anh này, không đúng, là có người tới đón anh đi làm.” Junsu đứng dưới lầu rống to lên, không khó nghe ra được trong tiếng hét có thêm chút cười trộm gian xảo.

“A a a, hôm nay anh không gặp ai hết, ai cũng không muốn gặp.” Chăn nắn cuộn mình trong chăn trốn tránh sự thật []

“Anh hai, anh xác định chứ? Có gì thì cũng đừng trách em không nói cho anh nha.” Junsu ăn điểm tâm Yoochun đưa tới, một bộ chả liên quan mình.

“Không gặp không gặp.”

Khoảng 1p đồng hồ trôi qua, Jaejoong vẫn đang hối hận đâm đầu vào gối chết trên giường, sao lại ngu ngốc thế chứ, vừa được toại nguyện lại quên mất chính mình là ai.

“A a a... đã nói là anh không muốn gặp ai mà.” Chăn bị người nhẹ nhàng kéo ra, Jaejoong giật lại cái chăn đem bọc chặt lại chính mình như cái kén.

“Jaejoong chẳng lẽ không muốn gặp anh sao?” Một thanh âm trầm thấp từ tính làm bừng tỉnh người nào đó đang tự kiểm điểm bản thân.

“Ra đây đi, kéo ngộp thở.” Thanh âm ôn nhu tràn ngập mọi tế bào của Jaejoong, chậm rãi đem chính mình chui ra khỏi bọc chăn, nhìn nam nhân trước mặt một thân âu phục màu đen, khóe môi nhếch lên lộ ra nụ cười ôn nhu, Jaejoong choáng váng, không ai nói cho Yunho biết anh cười rộ lên như vậy....rất mê người a.

“Jaejoong không muốn gặp anh sao? Anh rất đau lòng.” Ra vẻ ủy khuất cúi đầu, Yunho như vậy, cam đoan trên đời này không có người thứ hai được nhìn thấy, kể cả ông bà Jung.

“Không phải không phải.” Nhìn bộ dạng Yunho ủy khuất, Jaejoong hoảng hốt, vội vàng đứng dậy giải thích, nhưng Jaejoong đang mặc áo ngủ lại bị Jung phúc hắc vươn tay một cái đem người ôm chặt trong lòng.

“Vậy là rất muốn gặp anh?” Jaejoong hoàn toàn cứng đờ, đỉnh đầu truyền tới thanh âm tràn ngập ma lực.

“Ừm, nhưng mà...” Đối lại thanh âm Jaejoong tràn ngập ủy khuất làm Yunho lo lắng, bảo bối của mình làm sao vậy?

“Sao rồi? Jaejoong, nói anh nghe nào.” Đem gương mặt tinh xảo đối diện chính mình, lúc này mới phát hiện ánh mắt Jaejoong hồng hồng vừa mới khóc.

“Đừng khóc, Jaejoong ngoan, nói cho anh biết có chuyện gì?”

“Hic hic... Yunho có chán ghét em không?” Jaejoong ủy khuất chun mũi, không dám nhìn thẳng Yunho.

“Sao anh lại chán ghét Jaejoong được chứ?” Jaejoong thỉnh thoảng bật khóc làm Yunho có chút bối rối không biết phải làm gì.

“Điện thoại hôm qua... em nói chuyện có phải rất kỳ quái không?”

“Không có.” Hai chữ kiên định nói ra đẩy lùi mọi bất an trong lòng Jaejoong, cậu ngẩng đầu nhìn chăm chăm gương mặt suất khí bá đạo của Yunho. “Jaejoong hôm qua rất đáng yêu, anh thích còn không hết ấy.”
Đem Jaejoong ôm chặt trong ngực, ngồi ở trên giường, hưởng thụ thế giới của hai người trong nắng sớm dịu nhẹ.

“Thật sao?” Không thể tin được nhìn nam nhân đang ôm mình.

“Đương nhiên rồi, rất đáng yêu.” Lời nói từ tận đáy lòng phát ra.

“Em... đôi khi trở nên rất kỳ quái, tự như ngày hôm qua đó, Yunho có chán ghét em không?!”

“Jaejoong, nhìn anh này.” Đem khuôn mặt cúi gằm của thiên hạ trong lòng nâng lên, làm cho cậu nhìn thẳng hai mắt mình, mọi người nói ánh mắt con người không hề nói dối, Jaejoong nhìn ánh mắt kiên nghị của Yunho, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Mặc kệ Kim Jaejoong có biến thành bộ dáng thế nào, anh Jung Yunho đều thích, anh không biết nói lời ngọt ngào, anh chỉ có thể nói rằng, lần đầu tiên nhìn thấy em quả thật anh bị vẻ bề ngoài của em hấp dẫn, về sau anh mới phát hiện, từ trước tới nay chưa có ai chạm vào trái tim anh, em là người đầu tiên cũng là người duy nhất, những lời này anh chỉ nói một lần thôi, nhiều lần đầu tiên của anh như vậy đã đủ để em tin tưởng chưa?” Cho dù đây không phải lời tâm tình nhưng mỗi lời nói đều khắc sâu trong lòng Jaejoong.

“Ồ ô...Yunho.” Lệ rơi đầy mặt, bất giác ôm chặt Yunho, Jaejoong cảm giác giờ phút này mình chính là người hạnh phúc nhất thế giới.

“Được rồi, đừng khóc, thay quần áo đi rồi anh đưa em đi làm.” Tuy rằng không hề muốn buông tha cho Jaejoong, nhưng mà cứ tiếp tục như thế này thì bản thân mình gây ra chuyện gì chắc cũng chẳng kiểm soát nổi, dù sao thì Jaejoong cũng đang mặc áo ngủ, hơn nữa bởi vì động tác vừa rồi có chút kịch liệt mà đã mở hai cúc lộ bờ vai trần, làn da trắng nõn kích thích thần kinh Yunho căng như dây đàn.

“Ừm.” Nhu thuận gật đầu.

“Còn nữa...” Đi tới cửa, Yunho chợt nhớ ra điều gì quay người lại, hôn lên miệng Jaejoong cho tới khi cậu

gần như tắc thở mới luyến tiếc mà buông tha cho cậu. “Trừng phạt em hôm qua nghịch ngợm, anh yêu em.” Đỡ Jaejoong đang nhũn ra trong lòng, Yunho thâm tình thổ lộ.

“Em...em cũng yêu anh.” Jaejoong đỏ mặt bối rối đẩy Yunho ra khỏi phòng, trong nháy mắt gần đóng cửa đáp lại tình ý của Yunho.

Hết chương 15

16. Chương 16

Từ lúc Jaejoong và Yunho chính thức kết giao, xe của Jaejoong đã chính thức bị biếm vào lãnh cung, mỗi ngày đều có lái xe chuyên môn đưa đi đưa về, vô luận đi nơi nào, nhất định tùy kêu tùy đến, đồng thời Jaejoong cũng phát hiện, đối tượng kết giao của hai thằng em trai nhà mình lại là bạn bè của nam nhân nhà mình, nguyên lai cái tên vô lại gọi là Park Yoochun, còn cái tên tham ăn tên là Shim Changmin.

Đối với ấn tượng ban đầu của Yoochun tổng thể mà nói là thực khó chịu, cảm thấy cậu ta chắc sẽ khi dễ Junsu nhà mình, cho nên có nói chuyện với Yunho:

“Yun ah, anh nói Yoochun có thể bắt nạt Susu nhà em không, anh xem bộ dáng cậu ta rất phong lưu.” Jaejoong ngồi trong lòng Yunho bộ dạng không yên lòng cho Susu bé bỏng ngây thơ.

“Chắc là không đâu.” Kỳ thật nguyên bản Yunho cũng lo lắng Yoochun hoa tâm, dù sao tên kia có tiếng hoa tâm, nếu tên đó khi dễ em trai của Jaejoong, vậy hẳn có thể vì chính mình mà trực tiếp đi mua một khối phong thủy bảo địa; Cùng lúc đó ở ngoài cửa, Yoochun đang nghe lên sung sướng nhẩn nhở đầy mặt cảm tạ thằng bạn thân Yunho: đúng là anh em tốt.

“Nếu cậu ta dám bắt nạt Susu em liền...” Jaejoong phẫn nộ hùng hực bốc cháy, Yunho nháy mắt cầm bàn tay nhỏ bé của Jaejoong.

“Không cần em động thủ, anh liền trực tiếp dẫn cho cậu ta một trận.” ngoài cửa Yoochun nội tâm hỗn loạn.

Nhưng mà ấn tượng đầu tiên với Changmin lại phá lệ tốt đẹp, vóc dáng cao cao, trừ bỏ đối với đồ ăn có đôi khi hơi điên cuồng quá, nhưng những phương diện khác lại rất tốt, hơn nữa Changmin đặc biệt thích đồ ăn Jaejoong nấu, chỉ cần nghe tin Jaejoong tự thân xuống bếp Changmin nhất định nháy mắt xuất hiện tại cửa nhà Kim gia.

Mà Bà Jung cũng tận dụng luôn lý do thể mời Jaejoong tới Jung gia, Jaejoong mỗi lần đều rất vui vẻ, bởi vì có thể tìm hiểu thêm cuộc sống sinh hoạt của Yunho, từ bà Jung biết Yunho tuy rằng thích ăn cay, nhưng mà dạ dày lại không được tốt, nên không thể ăn cay được, cho nên Jaejoong mỗi ngày đúng hạn dọn đồ Yunho ăn cơm đúng giờ, nếu Yunho quên, như vậy Jaejoong sẽ trực tiếp tới tập đoàn Jung.co, tự mình làm cơm mang tới văn phòng của Yunho.

Sáng nay nhận được điện thoại của bà Jung nói buổi tối sau khi tan tầm cùng Yunho về Jung gia, lý do là: ta mới mua một bộ làm bếp cùng dụng cụ pha trà mới, muốn cho Jaejoong xem.

“Đến đến đến, Jaejoong ăn cái này đi con, còn món này nữa này.” Bà Jung nhiệt tình gấp đồ ăn, Jaejoong không thể từ chối nên cái bát trước mặt cậu đã chất đầy đồ ăn như một cái núi nhỏ.

“Con cảm ơn dì.” Nhưng mà Jaejoong vẫn cảm thấy thực hạnh phúc, dì Jung rất thích mình, như vậy là đã chấp nhận chuyện của mình và Yunho rồi phải không? Kỳ thật sự đồng ý của người nhà so với mọi thứ còn quan trọng hơn, nhà mình chỉ có hai thằng em, tình huống hai đứa nó cũng giống mình nên không cần lo lắng, nhưng về phía nhà Yunho vẫn còn cha mẹ nên Jaejoong rất lo sợ, hiện tại xem ra mình đã lo thừa, dì Jung tốt như vậy, bác trai cũng thực hiền lành, gia đình như vậy, Jaejoong cảm thấy thực hạnh phúc.

“Jaejoong à, con ăn nhiều một chút.” Bác trai lúc đầu thì rất bất đắc dĩ, đến bây giờ thì đối với Jaejoong thiết tình rất yêu thích, toàn bộ quá trình đều là do bà Jung của chúng ta thêm thắt. Mỗi ngày đều bắt buộc trước mặt ba Jung kể ra Jaejoong có bao nhiêu tốt đẹp.

“Vâng, con cảm ơn bác trai, rất ngon ạ.” Jaejoong ngại ngần nở nụ cười, trộm nhìn Yunho vẫn đang nhìn mình, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

“Bà xã à, em đã nói cho Jaejoong chưa?” bà Jung kỳ thực cảm ơn Jaejoong rất nhiều, là Jaejoong đã thay đổi Yunho, hiện tại thằng con ông làm người ta cảm thấy thực ôn nhu, là bởi vì có Jaejoong ở đây.

“A? thiếu chút nữa quên mất.”

“Chuyện gì?” ngay cả Yunho cũng không biết hai ông bà già nhà mình rốt cuộc lại nghĩ ra cái trò quỷ gì.

“A, là thế này, ta và ba mấy con cùng với vợ chồng bác Shim, bác Park muốn đi Paris du lịch, thời gian chưa xác định, cho nên Jaejoong à, ta và bác Jung hy vọng con có thể tới ở nhà chúng ta.” Bà Jung cười tươi lôi kéo Jaejoong, ba Jung còn chớp mắt nhìn thoáng qua Yunho. Hết thấy Jaejoong cũng chưa lên tiếng.

“A? như vậy không tốt đi.” Jaejoong giật mình nhìn bà Jung, vào ở nhà Yunho á??? Tuy rằng trong lòng rất vui vẻ nhưng mà có phải quá trình có nhanh quá không?

“Jaejoong, con xem, dạ dày Yunho không tốt lắm, nếu không có ai chiếu cố thằng bé, ngã bệnh thì không ai biết đâu.” Bà Jung ra vẻ đáng thương cố nhỏ ra vài giọt nước mắt.

“Không phải còn có bác quản gia sao ạ?” Jaejoong quay đầu nhìn Yunho.

“Ặc...bọn họ cũng đi cùng chúng ta.”

“A?” Jaejoong và Yunho hai người nháy mắt bị đả kích, mắt chữ O mồm chữ A, chưa từng thấy ai đi du

lịch lại tha cả gia nhân cùng quản gia đi cùng.

“Jaejoong đáp ứng với dì đi, hơn nữa hai em trai con cũng đã chuyển tới Shim gia cùng Park gia sao? Con cũng không cần lo lắng hai người bọn họ.” Bà Jung có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Thảo nào mà hai đứa nó nói phải ra ngoài mấy ngày, hóa ra là như vậy, vậy được rồi.” Jaejoong đơn thuần cứ như vậy bước một chân vào hang sói.

Jaejoong không chú ý tới ba người Jung gia khoe miệng khê nhếch lên nụ cười xấu xa, kế hoạch thành công.

Trước khi xuất phát, bà Jung đối với thằng con mặt than nói một câu: con trai à, mẹ chỉ có thể giúp con đến đây thôi, tiếp theo phải dựa vào bản thân con thôi.

17. Chương 17

Không thể không nói tốc độ của bà Jung rất kinh người, từ lúc Jaejoong đồng ý tới Jung gia thì ngày hôm sau liền biến mất vô tung vô ảnh, hơn nữa, lúc Jaejoong rời giường nhìn thấy Yunho đang giúp cậu đóng góp hành lý, nhìn bóng dáng hần bận rộn, Jaejoong trong lòng tràn đầy hạnh phúc, nhưng mà....cũng không khỏi quá nóng vội đi.

“Bảo bối dậy rồi sao? Hôm nay anh cùng bọn Yesung sẽ phụ trách công việc, em không cần phải đi làm đâu.” Hôn môi Jaejoong vừa mới tỉnh ngủ, Yunho cảm thấy mỗi ngày được nhìn thấy bộ dạng người yêu tỉnh ngủ là hạnh phúc lớn nhất, nếu người này có thể ngủ ở bên cạnh mình, khiến cho mình lúc nào cũng có thể nhìn thấy cho dù là lúc mơ màng mở mắt thì còn hạnh phúc hơn.

“vì sao?” bộ dáng mơ màng không biết có bao nhiêu mê người, Yunho cố gắng lặp đi lặp đi trong đầu rằng phải kiềm chế phải kiềm chế, dù sao người cũng sắp bước vào ổ sói, còn sợ không có cơ hội ăn sạch sao.

“Hôm nay chuyển nhà a, tiểu hồ ly của anh.” Đem Jaejoong ôm chầm lấy, xoa xoa mái tóc mềm mượt, trong lòng tràn đầy sủng nịnh.

“Hôm nay chuyển luôn sao?” Vẫn có chút mơ hồ chưa tỉnh hẳn, hai mắt vẫn còn mê ly, cứ như vậy nhìn Yunho, được rồi, đến thế này mà vẫn còn có thể nhịn xuống vậy chắc chắn không phải nam nhân, đương nhiên không thể dọa sợ bảo bối rồi.

“Ngô!~” Hôn trụ đôi môi mê người kia, muốn tiếp tục nữa nhưng mà vẫn cố nhịn xuống, dục tốc bất đạt mà.

“Mau dậy đi em.” Chạy trốn chết lý khai phòng của Jaejoong, một đường xuống tới phòng khách vớ ngay

cốc nước đã tu ừng ực một hơi tự làm chính mình tỉnh lại.

Dem đồ đạc của Jaejoong xuống xe, cầm tay Jaejoong bước vào nhà Jung gia, không phải lần đầu tới nhưng mà lần này ý nghĩa khác với những lần trước, là chính thức dọn vào ở hẳn đó, đột nhiên có cảm giác trong tay lạnh lạnh, nhìn kỹ, một chiếc chìa khóa tinh xảo đặt gọn ghẽ trong lòng bàn tay mình.

“Đây là chìa khóa nhà, Jaejoong.”

“Hắc hắc, ừm.” Hạnh phúc thật đơn giản, Jaejoong tự nhủ, nơi này là nhà của mình cùng Yunho, hạnh phúc liền bắt đầu từ nơi đây đi.

Dẫn Jaejoong lên tầng hai, Jaejoong vốn nghĩ sẽ vào ở phòng cho khách nhưng mà phòng dành cho khách bị bà Jung khóa lại cầm luôn chìa khóa theo rồi, cho nên... chỉ có thể ở chung phòng với Yunho, tuy rằng hơi xấu hổ chút, nhưng niềm vui sướng hạnh phúc đã lớn hơn cả sự ngại ngùng, nhìn nam nhân đang giúp mình sắp lại hành lý, Jaejoong cảm thấy kỳ thật cuộc sống bình yên như thế này rất tốt.

“Vợ yêu à, mọi thứ đã sắp xếp xong rồi, tối nay em muốn ăn gì? Anh đưa em đi ăn.” Cầm tay Jaejoong, Yunho cảm thấy dường như mình đã có được toàn thể giới trong tay.

“Chúng ta ăn ở nhà được không?”

“Được, Jaejoong thích thế nào thì chúng ta làm thế đó.” Cái gì gọi là vô hạn sủng ái, cái gì gọi là cưng chiều vô đối. chính là đây.

“Yunho là tốt nhất, anh đi tắm trước đi, em đi chuẩn bị cơm chiều.” Dem Yunho đẩy vào phòng tắm, Jaejoong vào phòng bếp, đột nhiên phát hiện sở thích của bà Jung...thật sự.... trời ạ, tạp sắc miêu màu phấn hồng...được rồi, không có lực chọn nào khác, cởi áo khoác, mặc tạp dề vào, mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong có một tờ giấy.

Mẹ: Jaejoong bảo bố, ta biết con sẽ làm bữa tối tình nhân cho Yunho, nguyên liệu nấu ăn nơi này đã chuẩn bị hết rồi, đủ các thể loại rau dưa hải sản thịt thà, muốn cái gì có cái đó.... À, tạp dề màu phấn hồng thực thích hợp với con, Yunho nhất định sẽ bị kích thích đến.

Jaejoong bất đắc dĩ, mỉm cười lắc đầu, đem tờ giấy thu hồi lại, mở tủ lạnh ra lần nữa, nháy mắt đột nhiên cảm thấy bà Jung vừa quét sạch siêu thị nhà người ta, đồ ăn trong tủ lạnh có thể đủ cho một nhà ba người ăn trong một tháng luôn chứ chẳng chơi.

Làm vài món ăn đơn giản nhưng bổ dưỡng, nhìn lại thành quả của chính mình, Jaejoong đột nhiên có cảm giác vợ hiền chuẩn bị bữa ăn cho chồng yêu, rồi chờ đợi chồng yêu về nhà cùng ăn cơm.

“Đáng ghét, thật là, sao lại có thể nghĩ như vậy chứ, xấu hổ muốn chết.” Ôm hai má hồng hồng, thẹn thùng cúi đầu chìm đắm trong tâm trạng cô dâu nhỏ.

“Em đang nghĩ gì thế?” Vừa vặn tắm xong bước ra, Yunho nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hẳn đột nhiên có ảo tưởng vừa tan tằm về nhà, bà xã đã làm xong cơm thơm ngon chờ mình về cùng ăn, hơn nữa... Jaejoong đang mặc chiếc tạp dề màu phấn hồng, thật sự rất đáng yêu...

“Không có gì.” Không thể tiết lộ mình vừa mới lộ ra bộ mặt háo sắc.

“Thật không?!” hiển nhiên hẳn không tin lời nói của Jaejoong.

“Thật mà, nhanh ăn cơm đi.” Kéo Yunho ngồi vào bàn ăn, đưa cho Yunho bát đũa, ngồi xuống đối diện hẳn.

Bữa tối trôi qua trong yên bình cùng phấn hồng, Yunho đem chuyện công ty Jaejoong và mình xử lý, Jaejoong còn đang nhu thuận rửa sạch bát đĩa, dẹp công tác sang một bên, Yunho lần đầu tiên tắt máy tính sớm như vậy, đi vào phòng khách, thấy Jaejoong đã gọt hoa quả đẹp mắt bày ra đĩa đặt trên bàn trà sô pha, nhìn thấy Yunho lại gần, vẫy Yunho ngồi cạnh mình trên sô pha cùng ăn hoa quả cùng xem TV, có chút mệt nhọc, đầu nặng nề, tiểu hồ ly tựa vào trên vai Yunho, cậu chưa từng có cảm giác an toàn như vậy bao giờ, thực kiên định.

Đem tiểu hồ ly đang say ngủ ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng đặt trên giường, Yunho cũng nằm xuống bên cạnh, nhìn tiểu thiên hạ trong lòng, Yunho chưa từng có sự an tâm nào như thế, ôn nhu vuốt ve mặt hẳn, làn da mềm mịn, làm người ta yêu thích không buông tay, nhìn khuôn mặt bình yên say ngủ, Yunho cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên sườn mặt tinh xảo của Jaejoong.

“Ngủ ngon, bảo bối của anh.”

18. Chương 18

Đang ngủ say Yunho bị một trận ngựa ngựa bưng tỉnh, trong bóng đêm nhìn thấy một cái đầu với hai cái tai lông mềm mại quấy rối trước mặt mình, sủng nịnh nhu nhu cọ cọ.

“Bảo bối làm sao vậy?” ngồi dậy, kéo tiểu bại hoại vẫn đang cọ cọ lên.

“Hắc hắc... ngực Yun...rất lớn a...” Nói xong còn bưng bình lấy tay chọc chọc lên ngực Yunho.

“Ồ...Jaejoong?” Không xác định được đây là... Jaejoong sao??? Yunho đem đèn bàn bật lên, khi hẳn nhìn thấy Jaejoong lúc này, phản ứng đầu tiên không phải là giật mình mà là suýt phun máu mũi, quá đáng yêu...

“Yun ah...” trẻ con làm nũng đem chính mình chôn trong lòng Yunho, còn cọ cọ vài cái, hơn nữa hai cái tai cùng đuôi mao nhưng vẫy vẫy, Yunho nháy mắt hóa đá.

“Jaejoong? Đây là...” Sờ sờ hai lỗ tay hồ ly của Jaejoong, xúc cảm rất tuyệt.

“ừm...ừm, thế nào, Yun ah, đừng sờ, rất...rất ngứa...” Jaejoong né tránh tay Yunho, nhưng không có chú ý tới thanh âm của mình cỡ nào...ặc...

“Đáng ghét, Yun xấu xa.” Hình dung thế nào về tâm tình Yunho lúc này đây, sau ngẫm lại, chủ gia đình cho ra một câu trả lời như sau: lý trí con mẹ nó bị quăng lên chín tầng mây, lúc này mà có thể nhẫn nữa, chắc chắn hẳn không phải nam nhân.

Nhanh tay bắt lấy bàn tay đang đặt lên ngực mình, đem tiểu hồ ly xoay một cái đặt dưới thân, dục vọng cực đại cố kìm nén bùng nổ, nhìn bé con vẻ mặt khó hiểu phía dưới, một chút xíu lý trí cuối cùng của Yunho thiếu chút nữa cũng theo tiền bối lên chín tầng mây ngồi...

“Yun ah, anh đè nặng em làm gì?” Không biết tình cảnh của mình đang nguy hiểm thế nào mà tiểu hồ ly còn không biết sống chết nằm dưới thân Yunho lộn xộn.

“Đừng nhúc nhích.” Không thể không công nhận rằng cường lực ý chí của Yunho thật quá đáng sợ, dưới loại tình huống thế này rồi mà còn có thể nhẫn được, sợ là cũng không còn lâu nữa đâu.

“vì sao không cho em động?” ánh mắt nai con vô tội hơn nữa khuôn mặt Jaejoong quá đẹp, được rồi, chút lý trí cuối cùng cũng bay lên chín tầng mây rồi, sao còn có thể nhẫn được nữa, cúi mình xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng chu ra hỏi vấn đề kia.

“ngô!~” khai mở đôi môi tiểu hồ ly, bắt lấy cái lưỡi mê người kia, thật sâu quán quýt lấy nó, không biết qua bao lâu, Yunho buông Jaejoong ra, lúc này Jaejoong đã xụi lơ nằm dưới thân Yunho thở dốc, ánh mắt mê ly câu nhân, mỗi một dạng đều kích thích thần kinh đang căng như dây đàn của hắn.

“Yun...” Vô lực vươn hai tay yếu mềm ôm cổ Yunho, bứt bứt bứt, được rồi, thần kinh vững chãi như dây thừng của Yunho cũng đứt luôn rồi, vươn hai tay không có ôm lấy Jaejoong mà là cởi bỏ từng nút áo ngủ của cậu, từng cúc từng cúc bị giải khai, hiện ra trước mắt một khối thân thể hoàn mỹ, làn da tuyết trắng, lộ ra một cổ linh khí, nguyên bản tưởng hai tai cùng đuôi chỉ là sản phẩm thúc tình nhưng lại hợp với thân thể này đến vậy lại còn rất ưu việt.

“Lạnh, ôm một cái.” Ôm chặt lấy Yunho, cái đuôi không tự giác cuốn lấy đùi hắn, đem thân thể mình dán sát vào ngực hắn.

“Jaejoong, nhìn anh.” Nâng cằm khiến Jaejoong ngẩng đầu nhìn chính mình, Jaejoong ánh mắt khó hiểu nhìn Yunho.

“Tuy rằng bây giờ bói yêu em thì hơi kỳ quái nhưng mà anh yêu em, đem bản thân giao cho anh được chứ?” Không gì không làm được, đột nhiên Yunho lúc này phát hiện bản thật thật sự quá ngu ngốc, nói chuyện đều nói không rõ ràng.

“vâng, Jaejoong cũng yêu Yun.”

Mãnh liệt hôn môi, nói không hết sủng ái cùng mê luyến, một đường hôn từ miệng tới trước ngực, tiểu hồ ly dưới thân đã toàn thân nóng lên, Yunho cảm giác được thân thể Jaejoong biến hóa, há miệng ngậm nhũ tiêm hồng sắc bên phải, còn tay vuốt ve bên trái.

“ân ân a... Yun...Yun ah....không...không cần....ngứa...” Khó nhịn vận vẹo thân thể, lại càng làm Yunho dục vọng tăng vọt.

“A!~” địa phương yếu ớt nhất của Jaejoong bị Yunho hàm trụ trong miệng, lần đầu chịu kích thích như vậy, Jaejoong hai tay nắm chặt ra giường, đầu không ngừng đong đưa.

Cảm giác jae nhỏ trong miệng trưởng lớn, Yunho càng thêm ra sức, không bao lâu Jaejoong liền bắn hết trong miệng Yunho, vô lực tê liệt ngã xuống, ở trên giường, trong đầu trống rỗng, khoái cảm lần đầu đánh sâu vào trí óc, làm Jaejoong hoàn toàn quên mất chính mình đang bị Yunho đè nặng.

19. Chương 19

Hoàn toàn không để cho Jaejoong thời gian nghỉ ngơi thích ứng, nhất định là Yunho nhẫn quá nhiều, không nhận thức được Jaejoong lúc này thật sự là một người dễ xúc động, đem thứ gì đó trong miệng chia sẻ với người dưới thân, nhìn tiểu hồ ly còn đang bị vây trong trạng thái mơ hồ khiến trái tim Yunho bị hòa tan.

Không muốn xúc phạm tới tiểu hồ ly, dù sao cũng là lần đầu tiên, công tác tiền diễn vẫn rất quan trọng nhất định phải làm đủ.

“A..ân...Yun ah...” cảm giác phía sau có dị vật tiến nhập, Jaejoong theo bản năng vận vẹo thân thể.

“Bảo bối, ngoan, thả lỏng.” Vừa làm công tác khuếch trương, vừa hôn môi Jaejoong, làm tiểu hồ ly cảm thấy thoải mái nhất.

“Ân a...a...ngô...” ngón tay thứ 2 của Yunho tiến vào, Jaejoong không thoải mái vận vẹo liên hồi, Yunho cảm giác ngón tay bị gắt gao cắn chặt, mới có hai ngón tay đã mất cảm như vậy, đến khi yun nhỏ tiến vào thì không biết thế nào, bảo bối của anh...

“A...đau...đau quá...” Ba ngón tay vào hết, Jaejoong cảm giác mặt sau quá đau, hai mắt mờ sương, vô tội nhìn Yunho dục hỏa đốt người.

“Bảo bối, ngoan, lập tức không đau.” Đến khi Jaejoong đã thích ứng được 3 ngón tay, Yunho cũng không lập tức rút ra mà kê di chuyển để Jaejoong thích ứng một lúc, có trời mới biết Yunho lúc này đã nhẫn nhịn thế nào, nhưng là vì bảo bối Jaejoong hết thấy đều không trọng yếu.

“Ân...a...ân..” đã hoàn toàn thích ứng, Yunho lúc này mới để Yun nhỏ tiến nhập, hai người yêu nhau lúc này mới chân chính có được đối phương hoàn toàn.

“Jaejoong, anh muốn động.” nhìn tiểu hồ ly dưới thân biểu tình nhăn nhó đau khổ, Yunho tuy rằng không đành lòng nhưng nếu nhăn nữa thì hắn sẽ nổ tung mất, bản thân nhất định sẽ bị mạch máu toàn thân băng liệt mà chết mất.

“ân a...ân ngô...a...” Yunho ra vào không ngừng trong người Jaejoong, lúc này trong đầu Jaejoong chỉ nghĩ chắc mình sẽ bị đâm thủng mất, vươn tay ôm cổ Yunho, cái đuôi vẫn gắt gao quấn chặt đùi Yunho đôi lúc còn cọ cọ bộ lông mềm mại lên đó.

“A...” Jaejoong lại thêm một phần phóng thích trong khi Yunho đang không ngừng tiến nhập thật sâu vào trong người cậu, nhưng Yunho cũng không vì cậu đã ra mà buông tha. Hắn còn chưa có được giải phóng đâu.

“Jaejoong không ngoan, không đợi anh cùng ra.” Véo véo cái mũi cao cao của Jaejoong, sững nhìn tiểu hồ ly dưới thân đã muốn vô lực chỉ có thể nằm thở dốc, toàn thân rung động theo từng nhịp thúc của Yunho.

“Ân...ân..a..”

“A.” Một tiếng gầm nhẹ, Yunho cuối cùng cũng được phóng thích bắn sâu vào trong cơ thể Jaejoong, nghe Changmin nói thứ kia ở trong cơ thể không tốt, bởi vì là lần đầu tiên tuy rằng chưa đủ nhưng vẫn cố kiềm chế ôm Jaejoong vào phòng tắm tẩy trừ sạch sẽ, thay quần áo mới, đặt cậu nằm trên giường, lúc này đồng hồ đã điểm 6h30.

Không có bất ngờ gì xảy ra nên hơn 3h chiều Jaejoong mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng dụi dụi mắt tỉnh dậy, cảm giác cổ họng khô khốc, muốn đứng dậy đi uống nước, nhưng hạ thân đau nhức thực làm cho Jaejoong thấy khó chịu.

“Đau quá đi.” Một lần nữa nằm vật xuống giường, Jaejoong có cảm giác có người đã xoa xoa thắt lưng cho mình, xấu hổ muốn tránh đi, nhưng lại nhìn thấy gương mặt điển trai mình si mê ngay bên cạnh, thân thể tựa như mất đi sức lực, ngơ ngác nằm im tại chỗ, tròn mắt nhìn Yunho.

“Ngowan, đừng cử động, em muốn gì cứ nói cho anh.”

“Em...” đột nhiên nhớ lại những hình ảnh kích tình tối qua, Jaejoong mặt mũi bỗng đỏ bừng xấu hổ kéo chăn che kín mặt.

“Thẹn thùng? Ha ha.” Nhìn hành động dễ thương của tiểu hồ ly nhà mình, Yunho vui vẻ nở nụ cười, nụ cười vui vẻ như vậy đã nhiều năm hắn chưa có.

“Xấu xa.” Phát hiện Yunho đang cười nhạo mình, Jaejoong lộ cá mặt ra, phùng má bấu môi lườm Yunho. Còn không phải do anh sao.

“Đúng đúng đúng, anh xấu, bảo bối ngoan, lỗi tai cùng đuôi của em sao không thấy nữa?”

“Cái kia...Yun không thấy rất đáng sợ sao?”

“Không, rất đáng yêu, bộ dáng tối qua của bảo bối rất mê người.” Ôm lấy Jaejoong, để cậu ngồi tựa vào mình, Yunho còn thực sự sủng nịnh ôn nhu mắt xa thất lửng cho bà xã đại nhân.

“Thật sao? A.” Kích động quá mà quên mất tình huống hiện tại của bản thân.

“Đừng lộn xộn, ngoan, không sao, nếu không phải lần đầu, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho em như thế đâu.”

“Anh xấu, chỉ biết khi dễ em. Yun ah, em cùng Susu và Bummie đều từ thế giới khác đến, bọn em cùng người bình thường có chút bất đồng, mỗi khi lỗi tai cùng đuôi mọc ra thì tính cách sẽ khác, anh có chán ghét em không?” Cúi đầu không dám nhìn biểu cảm của Yunho, tựa như đứa nhỏ làm chuyện sai, càng nói càng nhỏ giọng, hai tay cứ xoắn vào nhau.

“Kim Jaejoong.” Gầm lên giận dữ khiến Jaejoong sợ tới mức nước mắt trào ra ở khóe mi.

“Anh đã nói rồi, vô luận em biến thành bộ dạng gì đi nữa thì anh đều yêu em, Jung Yunho vĩnh viễn không bao giờ chán ghét Kim Jaejoong, tin anh đi được chứ?” Nhìn tiểu thiên hạ trong lòng lệ rơi đầy mặt Yunho tâm đều tan nát, lập tức ôm chặt cậu an ủi.

“Yun ah, ô ô...” đem bản thân chôn trong lòng Yunho, cảm giác nhiệt độ cơ thể nam nhân đang ôm trọn mình, đây cũng là một loại hạnh phúc đi, em sẽ không buông tay anh đâu, Yun à.

“Ng ngoan, đừng khóc, còn khóc liền đánh mông đó.”

“Mông đau.”

“Đến chỗ giúp em xoa xoa.”

“A... Yun ah...bỏ tay anh ra.”

20. Chương 20

Bởi vì Jung phúc hắc thể lực siêu cường, khụ khụ, mọi người tự hiểu, cho nên Ryeowook không chỉ tự mình chống chọi trong công ty một ngày, chuẩn xác mà nói là... không lâu lắm chỉ khoảng 1 tuần, thế nên Yesung sau đó gặp Yunho khóc lóc kể lể nói: Yunho, cho dù cậu không vì thân thể của Jaejoong mà suy nghĩ thì cũng vì tính phúc cuộc sống của nhân viên là tôi mà nghĩ chứ.

Từ sau khi Jung hôi lang (sói xám) ăn sạch sành sanh tiểu hồ ly, vô hạn sủng ái cũng không đủ để hình dung sự yêu thương của mặt than tổng tài Jung Yunho với đồng chí Kim Jaejoong, chỉ cần là Jaejoong nói thích, mặc kệ đó là cái gì đều lấy cho bằng được thậm chí là luôn & ngay, ví dụ như có lần đang ôm ấp nhau cùng ngồi xem tivi, đồng chí Kim chỉ cảm thán một câu là chú cún trong tivi kia thật đáng yêu, đồng chí Jung liền lập tức nhắc điện thoại sai người đem con cún kia tới tận nhà, mà quan trọng hơn nữa, không phải là con cún giống giống như thế đâu, mà chính xác 100% là con cún đang xuất hiện ở trên tivi ấy, sao đó tận tay dâng lên cho bà xã đại nhân.

“Bảo bối, tối nay chúng ta tới nhà Yoochun đi, Changmin cũng tới đó.” Mỗi ngày Jung tổng kiêm luôn chức vụ lái xe phụ trách đưa bà xã đi làm, tan tầm đúng giờ đón về, bất chấp mưa gió bão bùng, xuất hiện trong công ty của vợ còn nhiều hơn công ty của mình.

“Được, em cũng rất nhớ Susu và Bumbum.” Nghĩ lại đã rất lâu rồi không liên lạc với hai đứa nó, thật đúng là hai thằng em vô lương tâm, Jaejoong vẫn cảm thấy hảo tướng niệm đó.

“Vui lên nào, chiều anh tới đón em.” Đến cửa tập đoàn Kim.co. cho dù luyến tiếc cũng vẫn phải tiến bước bảo bối của mình.

“Ừm, hi hi, muaz...” Rất nhanh ở trên sườn mặt Yunho hôn một cái thật kêu, sau đó vội vàng chạy trốn chết tiến vào công ty, lưu lại Jung tổng tay sờ má ngoác miệng cười sung sướng, không biết cái ông Jung tổng mặt than lạnh lùng ngày trước đã biến đâu mất. chắc.

Đứng trong thang máy, Jaejoong còn đắm chìm trong hạnh phúc của bản thân, mỉm cười tủm tỉm, toàn bộ nhân viên công ty cùng đứng trong thang máy đầu óc ba một cái đơ người, cứ thế ngây ngất ngốc ngốc tròn mắt nhìn vẻ mặt hạnh phúc của sếp tổng nhà mình, cho tới khi thang máy lên tới tầng cao nhất là văn phòng của Jaejoong, cả đám vẫn đơ ra như tượng, mãi cho tới khi sếp tổng nhà mình bước ra khỏi thang máy, cả đồng tượng nháy mắt hoàn hồn, mới sực nhớ ra đã đi quá tầng làm việc của mình, yên yên lặng lặng nhấn nút thang máy đi xuống.

“Ô ô... Jaejoong hyung, anh đã trở lại.” Jaejoong đẩy cửa văn phòng ra, nghênh diện là một người nhỏ con vồ lấy mình ôm chân khóc lóc thảm thiết, đúng kiểu quỳ gối khóc lóc lạy lục van xin...Nhìn bằng đầu gối cũng biết là ai.

“Wookiee ngoan, không khóc không khóc, anh đã trở lại.” ôn nhu lau đi nước mắt tuôn ra như suối của Ryeowook, một giây kia khiến Ryeowook quên mất phải lên án Jaejoong vô trách nhiệm, thậm chí còn cảm tưởng mình được gặp thiên sứ.

“Không đúng... Hyung, sao anh lại có thể đem hết mọi việc đổ lên đầu em, sau đó chính mình còn cùng Jung

Yunho đi chơi lâu lồng?” Đột nhiên ý thức được bản thân có chút ngốc, Ryeowook lập tức thoát khỏi cái ôm của Jaejoong, lùi ra hai bước tạo khoảng cách, bắt đầu một màn rửa xả lên án Jaejoong.

“À... Wookie à, em nghe anh giải thích đi.” Thấy Ryeowook bắt đầu xù lông như sư tử, Jaejoong cũng biết bản thân quả thật cũng đuối lý.

“Hừ, chơi thì cũng bỏ qua đi, thế nhưng sao lại có thể chơi lâu như vậy, thành thật khai báo, chơi ở đâu?”

“Ở nhà...” Cúi đầu xoắn xoắn ngón tay ủy khuất, chính là nghỉ dài ngày như vậy nhưng cũng chỉ luôn luôn ở nhà mà chính xác hơn là nằm bẹp trên giường, đều là do tên hỗn đản nào đó. Bên kia Jung tổng hắt xì một cái, còn thềm nói chắc là bà xã nhớ mình đây mà. =.=

“Cái gì? Anh gạt em.” Ryeowook không thêm tin, có quỷ mới tin anh.

“Thật đó... đều là do anh ấy, nếu không anh ấy...sẽ không...” Thanh âm Jaejoong càng ngày càng nhỏ lấp bắp câu được câu chẳng...

“A a a a a.....anh...anh không phải nhanh như vậy đã bị ăn sạch rồi chứ????”

“Suyt suyt suyt suyt!~ nhỏ giọng một chút thì chết à.” Vội vàng bịt mồm đang oang oang của Ryeowook, may mà tầng trên cùng chỉ có văn phòng của Jaejoong và Ryeowook bằng không đã đem người dọa chết rồi.

“Ông trời ơi, cái ông Yunho này cũng quá thần tốc đi, anh không phải vừa mới chuyển tới nhà hần sao?” Ryeowook nghĩ rằng: với thể lực của Yunho hyung, Jaejoong hyung có thể nhanh như vậy trở về đi làm vậy chứng tỏ Yunho hyung còn chưa có tung ra hết mười thành công lực, chắc là lo lắng lần đầu tiên của Jaejoong hyung.

“Ừm.” Vẫn cúi đầu không dám nhìn Ryeowook.

“Thật giỏi.” Dựng thẳng ngón cái lên Ryeowook nhìn Jaejoong bộ dạng cô dâu nhỏ, trong lòng thềm bái phục Jung chủ hộ.

Đến giờ tan tầm buổi chiều, Jaejoong không giống ngày xưa lập tức đứng dậy ra về, mà ngoan ngoãn ngồi chờ người nào đó tới đón, còn khiến Ryeowook tưởng ông sếp mình ngủ quên trong văn phòng.

“Alo, bảo bồi xuống đi, anh đang ở dưới lầu này.”

“Ừm, em lập tức xuống ngay.” Cúp điện thoại, Jaejoong lập tức mặc áo khoác ngoài chạy vội xuống dưới.

Nhìn tiểu hồ ly xinh đẹp nhà mình chạy xuống như điên, Yunho đột nhiên cảm thấy cuộc sống bây giờ

trước đây mình hoàn toàn không dám mơ tưởng, nhất định phải hỏ hỏ nắm chặt hạnh phúc này trong tay, vĩnh viễn không buông tay người kia rời khỏi mình.

“Cẩn thận kéo ngã đấy.” Sừng nịnh kéo người kia vào lòng dành cho một cái hôn thật sâu.

Đến nhà Yoochun, Jaejoong sốt ruột lao xuống xe, gõ mạnh cửa nhà.

“Jaejoong hyung, anh đã tới.” Mở cửa là Changmin, nhìn thấy Jaejoong đến, hai mắt sáng quắc như đèn pha, dù sao thì Jaejoong tới cũng có nghĩa là sẽ có đồ ăn ngon.

“Changmin à, he he, Susu cùng Bumbum đâu rồi?”

“Ở bên trong.” Nghiêng người tránh đường cho Jaejoong bước vào, nhìn Yunho theo sát đằng sau, Changmin nhin không được phải chọc ngoáy vài câu.

“Nhìn hyung xuân tình đầy mặt, sao rồi? đến muộn thế?”

“Đúng thế thì sao?”

“Hắc hắc, hyung thật đúng là thần tốc nha, chà chà.”

Chờ Changmin cùng Yunho tiến vào thì toàn cảnh trong nhà là thế này.

Junsu và Yoochun hai người ôm ôm ấp ấp ngồi trên sofa xem ti vi, chán ngấy trình độ con nít của hai tên này, khiến cho Kibum ngồi bên cạnh chơi game thiếu chút nữa cũng cảm thấy bản thân bị gán vô ngồi chung một chỗ với hai tên gốc kia.

Jaejoong thì đã vào bếp nấu cơm, cũng may trong nhà Yoochun cái gì cũng có, Changmin ngửi mùi thơm lao vào bếp nhưng mà bị Yunho nhấn tâm đá một cái hất văng ra xa. Còn lâu mới động được vào “đồ” của ông.

Sau đủ loại hỗn loạn thì cơm chiều cũng tính là an bình trôi qua, 6 tên nhàn chán ngồi quanh phòng khách chém gió lung tung beng, đột nhiên Junsu mạnh mẽ đứng lên, dọa Yoochun nhảy dựng.

“Susu, em làm sao vậy?”

“Quá nhàn chán, chúng ta chơi... hắc hắc, kể chuyện ma đi.”

“A~!”

Hết chương 20

21. Chương 21

Đối với một tiếng “A!~” có khá nhiều biểu cảm khác nhau, xin để Tiểu Mạch (au á) giải thích một chút, mỗi người có một thái độ bất đồng mà hét lên từ cảm thán này...

Kibum: Junsu hyung thể mà cũng có lúc không đưa ra chủ ý tồi.

Changmin: Yunho hyung, hyung xong đời rồi, oa ha ha.

Yoochun: bảo bối không muốn cùng mình coi tivi, không nên....được rồi.

Jaejoong: Chắc là chơi vui lắm đây hé hé.

Yunho: Ta nhần!

“A cái gì mà a, có ý kiến gì?” Junsu banh hai má Yoochun trợn mắt nhìn.

“Không có, không có, sao có khả năng chứ.” Yoochun bộ dạng nịnh nọt chân chó, bị mấy người còn lại yên lặng kinh bỉ.

“Còn mấy người?”

“Anh ba, lần đầu tiên anh có được một cái quyết định sáng suốt.” Kibum nhin không được gờ ngón cái ủng hộ.

“Em không ý kiến, hắc hắc, vậy còn Yunho hyung.” Changmin cười xấu xa nhìn Yunho nguyên bản mặt không chút thay đổi hiện tại đã đen như nhựa đường.

“Yun ah, chúng ta cùng nhau tham già đi, chơi vui lắm.” Jaejoong kích động lôi kéo Yunho lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh, nở ra nụ cười sáng lạn ôn nhu làm nai con trong lòng hần bối rối đỏ mặt, được rồi, không đếm xỉa đến là được.

“Ừm, anh thích, em cùng anh.” Khẽ mím môi, đập đập chỗ ngồi bên cạnh mình, đến đây đi.

“Hắc hắc, Yunho hyung thực sủng Jaejoong hyung nha.” Changmin cười xấu xa đảo lấy một ánh mắt giết

người từ Yunho bắn tới, nghĩ muốn nói tiếp gì đó vì an toàn sinh mệnh bản thân mà ngoan ngoan ngồi im, vẫn là nghĩ tới đồ ăn đi.

“Vậy em đi chuẩn bị không khí.” Kibum đứng dậy đem đèn trong phòng tắt hết, Junsu lấy mắt cái kéo, một đám nam nhân ngồi vây quanh một cái bàn, chính giữa bàn chỉ có một cây nến đang cháy, ánh sáng bập bùng hắt lên mặt, trên tường còn có in bóng của cả đám đàn vào nhau, không khí có thể nói là thực sự rất quỷ dị.

“Tôi kể trước nha, có tin đồn có ma ở cái mộ trên núi, cư dân các thôn trong vòng 18 dặm không ai dám tới gần, trước kia có một Hâu gia lớn mật, hoàn toàn không tin chuyện yêu ma quỷ quái, cho nên quyết định một đêm tới đó xem đến tột cùng là có chuyện gì. Có chuyện thú vị nên có rất nhiều người đi theo, từ đám ngồi lê đôi mách vỉa hè đến quan quân người đầy vũ khí, phải nói là một đường đi rất náo nhiệt ồn ào, nhưng trên đường đi cứ thỉnh thoảng lại có vài người rơi rớt, đột nhiên biến mất, đến nửa đường thì thừa thốt đi không ít người, cuối cùng khi đến gần cái mộ chỉ còn lại 5, 6 người.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, cái mộ đơn độc càng ngày càng âm trầm khủng bố, chợt có một ánh sáng lóe lên, đám người còn lại cơ hồ sợ quá bỏ chạy trời chết, chỉ còn lại một người dân trong làng cùng vị Hâu gia lớn mật kia ở lại gác đêm.

Toàn bộ buổi tối không hề có động tĩnh gì, mắt thấy sắc trời cũng dần sáng tỏ, phía xa xa còn có tiếng gà gáy. Vị hầu gia lớn mật vịn vẹo thất lưng oán giận nói: “Ma quái chỗ nào! Cái gì cũng không có, làm hại ta thức trắng một đêm.”

Người dân thức cùng Hâu gia cũng lên tiếng: “Đúng thế! Tôi đã ở đây hơn trăm năm rồi vẫn chưa từng thấy ma quỷ gì hết!”

Câu chuyện xưa của Yoochun kết thúc, không một người nói chuyện, Yoochun âm thầm cười trộm, nhìn đi, chắc chắn là bị mình dọa sợ rồi đi.

“Này, anh đang kể...truyện cười à.” Changmin ánh mắt khinh bỉ, mắt công mình còn thấy lúc đầu rất gay cấn..

“Lần sau anh có kể chuyện nào thì có thể thương lượng trước với em được không, quá mất mặt.” Một phen mưa xuân dào dạt phun phì phì vào mặt Yoochun. Thật bần.

“Ha ha ha, Yoochun kể chuyện rất vui, kể tiếp nữa đi.” Jaejoong vừa cười vừa nói hăng say thậm chí còn bò lăn ra cười rất sung sướng, Yunho bên cạnh sủng nịnh giúp người đang cười như điên thuận khí.

“Được rồi, vẫn là để em kể đi, ở một thành phố lớn, tất cả các tòa nhà cao tầng đều không có tầng 4, một tầng này hoàn toàn bị bỏ qua. Ngày 14 tháng 8, một cô gái đi làm tăng ca 12h đêm mới về tới nhà, bởi vì quá sợ hãi nên không dám lên lầu, cô đứng dưới gọi mẹ mình xuống. mẹ xuống, cô cùng mẹ dùng thang máy đi qua tầng thứ 4, tự dưng cô cảm thấy lạnh buốt sống lưng. Đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, bên kia di động truyền ra tiếng của mẹ cô: “mẹ xuống rồi đây, con đang đứng ở đâu?”” Chuyện của Kibum kết thúc, nhìn mấy người còn lại vẫn như cũ không nói gì, mặt Yunho có chút trắng, Jaejoong hưng phấn

nhìn Kibum, Junsu vẻ mặt mờ mịt nhìn Kibum.

“Bum giỏi quá.” Thấy gương trắng bệch của Yunho, Changmin kiêu ngạo ôm chặt bảo bối của mình.

“Nhưng mà... em muốn hỏi là vì sao mẹ cô gái đang đứng cạnh rồi mà còn gọi điện cho cô ta làm gì?” Junsu đáng yêu quay sang nhìn Kibum, đám người chán nản, kể chuyện ma cho tiểu bạch ngọc nghếch này, cho dù có kể chi tiết chắc cũng chả hiểu gì đâu.

“Khụ khụ, kể tiếp đến em.” Không thèm quan tâm tới vấn đề thắc mắc của Junsu, Changmin tiếp nối kể một câu chuyện khác.

“Bạn bè gõ gõ lên cửa sổ nhà gọi em ra ngoài chơi, đang chuẩn bị mở cửa sổ nói với bọn họ là không đi, mới đột nhiên nhớ tới em vừa chuyển nhà từ lầu 1 lên lầu 10.” Câu chuyện của Changmin ngắn gọn chỉ có một câu kết thúc, trong phòng một mảng yên tĩnh, kỳ thật chuyện ma này không có kinh dị bằng chuyện của Kibum nhưng mà ở trong căn phòng hắc ám, ánh nến lóe sáng lay động, đúng lúc này

“thùng thùng đông...” Ngoài cửa sổ thủy tinh truyền đến thanh âm lá cây xào xạc cùng tiếng gió vu vu...

“A ~!” 6 người đồng thời la lên, bao gồm cả Changmin cũng hét lên thảm thiết.

22. Chương 22

“Này...mấy người có nghe thấy gì không?” Yoochun run run thanh âm phối hợp với không khí quỷ dị, làm cho mấy người đang run sợ lại tăng thêm phần đáng sợ.

“Cái gì...thanh âm gì cơ...” Jaejoong theo bản năng lao vào trong lòng Yunho, lại phát hiện Yunho cũng đang run lẩy bẩy.

“Yoochun hyung...tuy rằng em biết, nhưng mà... em còn tưởng...em muốn hỏi lại, nhà hyung ở tầng mấy thế...” Changmin không thể tin được nhìn Yoochun đã co rúm thành một đống.

“Nếu hyung nhớ không lầm thì...hình như là tầng 27...” Junsu cố gắng tìm tòi lại trong trí nhớ nhỏ bé của mình run run nói, nhớ đi nhớ lại vẫn là tầng 27.

“VẬY...thanh âm vừa rồi...có phải truyền tới từ cửa sổ bên kia không?” Kibum một bên hướng người Changmin dựa vào, một bên run run chỉ vào cửa sổ bên kia.

“Hyung...hyung cũng nghe thấy, là từ bên kia đó.” Jaejoong ôm chặt thắt lưng Yunho, không dám nhìn cửa sổ bên kia nữa, trực tiếp vùi đầu vào sâu trong lòng Yunho. Thật quá đáng sợ mà!

“Jae...Jaejoong...không sợ, có...có anh...ở đây.” Trời biết Yunho lúc này có bao nhiêu sợ hãi những thứ không tồn tại linh tinh gì đó, nhưng là vì Jaejoong hết thấy đều không...không còn...gì đáng sợ... nhưng mà chuyện quỷ dị như vậy rốt cuộc là cái gì chứ, Yunho cũng chỉ dám ngồi im an ủi Jaejoong, trong lòng cầu mong đằng sau đờng có cái thứ gì bay lơ lửng không chân tiến ra công kích.

“Mọi người bình tĩnh đã, có lẽ chỉ là gió thổi mà thôi.” Changmin nói xong nhưng bản thân cậu cũng không tin, nếu tin thanh âm kia chỉ là gió thổi thì thà tin heo mẹ có thể leo cây còn hơn.

“Cốc cốc cốc.” Thanh âm kỳ quái lại lần nữa truyền tới lỗ tai sáu người, không khí quỷ dị vẫn còn tiếp diễn.

“Changmin, em giỏi thì tự đi xem đi.” Yoochun ôm chặt Junsu ngồi rúm vào một góc trên sofa.

“Vì sao lại là em, đây là nhà của anh mà.” Changmin tỏ vẻ... Park Yoochun, anh chỉ giỏi khi dễ con nít, dù sao đây cũng là nhà của anh a, xuất hiện cái gì cũng là nhà của anh.

“Yun ah, thật đáng sợ.”

“Không sợ, không có việc gì, Park Yoochun, mày nhanh chạy tới xem là cái gì ngay.” Yunho nhìn bảo bối trong lòng bị dọa tới trắng bệch khuôn mặt, nhất thời tức sùi bọt mép, tức giận đỏ mặt quát lớn, Park Yoochun người mau nạp mạng đi!

“Chunnie, anh mau đi xem đi.” Junsu hai mắt đầm lệ lưng chừng khiến Yoochun muốn tự sát.

“Đ...được...” trong lòng Yoochun thì lại nghĩ: Mình thực hối hận, hối hận đã mời cái đám bắt lương đến nhà ăn cơm ghé gớm, chuyện tốt vĩnh viễn không đến phiên mình, còn những chuyện tệ hại thì lúc nào cũng đập mình ra chịu trận đầu tiên.

Yoochun từng bước tường bước rón rén tiến lại gần nơi phát ra tiếng động, tim đã muốn đập banh lòng ngực, mắt muốn lồi ra luôn rồi, hai tay run run khẽ vén cái rèm.

5 tên còn lại tròn mắt nhìn theo từng động tác của Yoochun, thậm chí nhìn rõ từng cái run rẩy của hắn.

“Xôn xao ~!” Yoochun nhắm tịt mắt kéo mạnh cái rèm ra, nhưng vẫn không dám mở mắt nhìn tới, còn cả đám trong phòng cũng tròn mắt nhìn cái vật thể lạ đến ngay góc.

“Ặc...không phải chứ.” Kibum không thể tin được nhìn Changmin.

“Chắc thế.” Changmin lau mồ hôi lạnh đầy đầu, vô lực nhìn Kibum: làm người ta sợ hết hồn, tào lao ghê.

“Đáng yêu quá.” Jaejoong giẫy khỏi cái ôm ấm áp của Yunho, chạy tới hướng cửa sổ, trong quá trình chạy

còn đây Yoochun còn đang cứng ngắc người ngã chổng vó.

“A?” Gian nan từ trên sàn nhà đứng dậy, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy... Jaejoong đang ôm một con cún con trắng muốt như cục bôngm cả hai đang ngồi chơi đùa ngoài ban công.

“Giải thích coi.” Chủ hộ Jung Yunho sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng.

“Tao quên mất, đây là quà tao tặng Junsu, lần trước Junsu thấy mày mua tặng cho Jaejoong một chú cún liền rất thích nên tao cũng mua một con, vốn tính để mai cho Junsu một cái kính hỉ, được rồi, hiện chỉ có kính không có hỉ” Yoochun bất đắc dĩ ngồi bệt dưới đất, thầm nghĩ: đúng là làm vậy không thể sống.

“[o] Oa thật đáng yêu.” Junsu nghe con cún là để tặng mình, thì cậu mới dám mở to mắt nhìn một cái vật thể đã gây ra tiếng động ‘cốc cốc cốc’ kia.

Sau một trò khôi hài, bọn Jaejoong lại an vị lái xe về nhà, để lại Junsu vẫn còn ôm chặt con cún không chịu buông, cùng Yoochun vẫn còn chìm trong kinh hách quá độ chưa tiêu tan.

“Chunnie, Xiaky thật đáng yêu.” Junsu ôm cục bông trắng tròn chạy tới chạy lui.

“Xiaky?”

“Đúng vậy, là tên em đặt cho nó.”

“Ha ha, em thích là tốt rồi.” Yoochun phát hiện, chỉ cần Junsu thích, hết thấy đều đáng giá.

“cốc cốc cốc...”

“Junsu...xiaky đâu?” Yoochun không tin được nhìn sang Junsu...

“Em đang ôm a...”

“A a a a a.....”

Hết chương 22

23. Chương 23

Lễ tình nhân hôm nay, Jaejoong dậy đặc biệt sớm, chờ mong Yunho sẽ chuẩn bị cái gì đó cho mình, nhưng từ sáng rời giường đến lúc Yunho đưa cậu tới công ty cũng không tỏ vẻ gì cả, Jaejoong mặc dù không nghĩ gì hết nhưng biểu tình trên mặt đã hoàn toàn bán đứng cậu.

“Em làm sao vậy? không thoải mái sao?” Yunho áp tay lên trán Jaejoong, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào Jaejoong, nếu như bình thường Jaejoong sẽ đắm chìm trong ôn nhu như nước của Yunho nhưng hôm nay tiểu hồ ly lại phần nỡ quay đầu đi, không thêm nói chuyện.

“Không sao, [], em đi đây.” Né tránh tay Yunho, tự mở cửa xe xuống chạy thẳng vào trong công ty.

“Jaejoong hyung, hyung làm sao vậy? khí tràng thật đáng sợ, hyung có phát hiện là dọc đường đi ai thấy hyung cũng không dám thở kìa.” Ryeowook nhìn người đang ngồi trên ghế bữu môi, trầm nghĩ: Không phải chứ, không có khả năng là Yunho hyung, từ sau khi hai người họ ở bên nhau, Yunho hyung biểu lộ là một thê nô công là không thể nghi ngờ, sao có khả năng chọc cho Jaejoong hyung giận được chứ.

“Wookie, hôm nay là ngày gì em biết không?” Đột nhiên hỏi làm Ryeowook mặc danh kỳ diệu.

“[o] a! Ngày mấy? á... Jaejoong hyung chờ chút, để em gọi cho anh đầu to.” Ryeowook cầm điện thoại đi ra ngoài cửa, để lại tiểu hồ ly vẫn đang trong trạng thái xù lông.

“Yunho thối, lễ tình nhân đầu tiên là thế này đấy, đáng ghét!” Cúi con gấu bông là Yunho ôm trong ngực đầm đầm máy cái, nắm hai tai con gấu kéo kéo giật giật, tựa như đấy chính là lỗi tai của Yunho vậy.

“Hắc hắc, Jaejoong hyung, vừa rồi anh đầu to nói tối nay mời em ra ngoài ăn cơm, mới phát hiện hôm nay lại là ngày tình nhân, hi hi, cho nên... em muốn tan tằm sớm một chút để thay quần áo, được không?” Ryeowook chìm trong vui sướng mà quên mất đồng chí Kim đang tức tối ngồi bên cạnh.

“Mấy người... mấy người toàn là người xấu, cút hết đi, đừng để cho tôi thấy cậu nữa.” Ảo não đem Ryeowook đẩy khỏi văn phòng, khoá trái cửa lại, không tiếp nhận văn kiện công việc nào nữa.

Mà sau khi đưa Jaejoong tới công ty cậu, Yunho cũng không có đi làm mà đi tới nhà hàng cao cấp trực thuộc tập đoàn Jung.

“Yunho hyung đã tới!” Changmin từ một phòng VIP bước ra, đưa Yunho vừa đến tiến vào phòng.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” cởi áo khoác ném trên sô pha, nhìn những ngọn nến được sắp đặt tinh tế, tuy rằng còn chưa có đốt nhưng mà tồn tại của chúng biểu thị cho hạnh phúc, lãng mạn cùng có cảm động.

“Hyung, hyung thật không có tính người, hôm nay là lễ tình nhân đó, hic, hyung không thể cưỡng bức lao động của bốn chúng em.” Ngồi trên sô pha miệng vẫn nhai rau rầu không ngừng Changmin lên tiếng oán

giận Yunho phát xít.

“Này, Yoochun, khách sạn bên kia đã sắp xếp xong chưa?” Hoàn toàn không thèm để ý tới oán giận của Changmin, cầm điện thoại xác nhận tình hình bên phía Yoochun.

“Ừ, tao biết rồi, nói quản lý kiểm tra lại thực đơn lần nữa đi, Jaejoong thích ăn cay, đừng có quên đấy.” Cúp điện thoại, sau đó Yunho quay đầu nhìn Changmin đang ngồi trên sofa như đại gia, lườm cậu một cái.

“Khụ khụ...hyung, hyung đừng nhìn em như thế, bên Kibum đã chuẩn bị xong hết rồi, bên Junsu cũng thế, chỉ chờ mỗi tối nay Jaejoong hyung tan tầm thôi.” Ngụm nước trái cây vừa uống đã bị ánh mắt Yunho bóp chết từ trong cổ họng, Changmin nhanh nhẩu báo cáo.

“Tốt lắm.”

Jaejoong mất cả một ngày ngồi oán giận tạc mao, thậm chí buổi tối sẽ thu thập Yunho thế nào, lão tử không phát uy, anh cho em là hồ ly bệnh à, hôm nay nhất định cho anh khóc hết nước mắt.

“Rồi.” Cúp điện thoại, Jaejoong bĩu môi, còn than thở: Yunho thôi, chờ đấy.

Thấy Jaejoong từ đại môn đi ra, mang theo biểu tình buồn bực, Yunho mỉm cười nhìn cậu, trên tay cũng không có nhàn rồi, nhấn một cái tin cho Changmin: kế hoạch bắt đầu.

“Bảo bối sao vậy? sao lại bĩu môi,” Nắm cằm Jaejoong nâng lên, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên, Yunho nhin không được muốn hôn xuống, nhưng mà Jaejoong vẫn còn đang tức giận nha nên đương nhiên sẽ không cho hắn có cơ hội, thậm chí còn không thèm nhìn hắn.

“Hừ.” Nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý tới Yunho. Từ lúc ra tới giờ cũng chưa mở miệng nói câu nào.

“Ha ha...” Thấy hành vi đáng yêu của Jaejoong, Yunho sùng nịnh nhìn tiểu hồ ly xinh đẹp nhà mình.

“Đi đâu đó?” Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ là lạ, không phải đường về nhà, Jaejoong khó hiểu nhìn Yunho.

“Chịu nói rồi sao, cứ đợi em sẽ biết.” Cố ý không nói cho Jaejoong, Yunho còn ý xấu nháy mắt trêu chọc cậu, thuận tay vuốt ve mái tóc cậu.

“Không nói thì thôi.” Gạt tay Yunho ra, tiếp tục quay đầu nhìn phong cảnh người cửa xe.

Xe dừng trước một nhà hàng cao cấp, Jaejoong nhìn ngọn đèn rực rỡ đến chói mắt, thẳng cho tới khi Yunho mở cửa xe cho cậu mới phản ứng lại, được Jaejoong đỡ xuống xe, khó hiểu nhìn hết thấy chung quanh.

Đi đến một gian phòng, Jaejoong khó hiểu nhìn Yunho.

“Đây là...”

“Cạch~!”

24. Chương 24

Yunho đẩy cửa phòng ra, bên trong tối om, chỉ có ở giữa phòng có một hình trái tim thật lớn được ghép từ hoa hồng đỏ, ánh đèn nhấp nháy viền xung quanh, chiếu rọi biểu tình kinh ngạc của Jaejoong, Yunho ôn nhu kéo Jaejoong vào phòng.

“Tạch~!” trong phòng đột nhiên sáng bừng lên, toàn bộ đèn đều được bật, lúc này cậu nhìn rõ có 6 người, mỗi người trong tay đều cầm một cây đèn.

“3,2,1” Changmin lên tiếng ra lệnh, 6 người cầm nến từng người giơ đèn lên cao

“Anh sẽ cho em hạnh phúc” 6 người đồng thanh hô lên cùng lúc trên đèn cũng hiện ra 6 chữ cái.

Jaejoong còn vậy trong trạng thái hỗn loạn, không biết là cảm động hay là kinh ngạc, chỉ biết là bản thân đã không còn nghe thấy lý trí sai sử nữa rồi.

“Bảo bối.” Thanh âm quen thuộc vang lên, xoay người nhìn nam nhân từ góc sáng đi tới, tay cầm một bó hoa hồng được gói thật đẹp hướng chính mình từng bước đi tới.

“Được quen em là hạnh phúc lớn nhất đời anh, cảm ơn ông trời đã đưa em tới bên anh, anh không phải là người có thể dễ dàng biểu đạt tình cảm của bản thân, cảm ơn em đã làm bạn, làm người yêu của anh, có em ở bên thật hạnh phúc, anh yêu em, Kim Jaejoong!” Nhìn Yunho bình thường ít nói mà nói được những câu khiến người ta phải cảm động như vậy, Jaejoong cảm thấy xúc động nghẹn ngào, cầm bó hoa được người ta tặng cho đồng thời ôm chặt anh không rời.

“Ô ô, Yun!” Cứ tưởng rằng người này đã quên, loại cảm giác từ trong thất vọng biến thành vui sướng có lẽ đối với người khác không đáng được nhắc tới nhưng mà đối với Jaejoong thì không có gì có thể làm cậu cảm động hơn lúc này.

“Bảo bối, em khóc, em nhìn xem” Lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt cậu, Jaejoong vẫn đang ôm chặt bó hoa hồng đỏ thắm, từ phía sau ôm Jaejoong vào lòng, chỉ vào màn hình nói với Jaejoong.

Xoay người nhìn màn hình đang chiếu ảnh chụp rất nhiều khoảnh khắc của cậu là Yunho.

Hé ra ảnh chụp Jaejoong xem văn kiện đến ngủ quên trên bàn làm việc, mặt trên hiện ra mấy chữ: Bảo bối, em không cần phải vất vả thế nữa, hết thấy giao hết cho ông xã đi.

Hé ra ảnh chụp bữa cơm dinh dưỡng Jaejoong tự tay làm cho Yunho viết: Bà xã tốt nhất trên đời.

Hé ra ảnh chụp tự sướng của cả hai thì viết: Bà xã, anh sẽ thương em cả đời, yêu em cả đời.

Từng ảnh từng ảnh hiện ra trước mắt, ghi lại từng đoạn từng đoạn ký ức đẹp giữa hai người, trừ bỏ cảm động vẫn là cảm động.

Quên mất phải hô hấp thế nào, quên mất phải nói chuyện thế nào, hết thấy đều dừng lại một khắc kia, chính là hạnh phúc của riêng bọn họ, cuối cùng hé ra ảnh chụp hai người đang hôn nhau, viết: Chưa xong còn tiếp.

“Tình yêu của chúng ta vĩnh viễn không chấm dứt, vì vậy vẫn còn tiếp nữa, mãi cũng không hết...” Yunho cầm tay Jaejoong trên mặt tràn đầy nước mắt hạnh phúc, hạnh phúc kể tiếp tình yêu của hai người.

“Ô Ô, Yun ah, em rất hạnh phúc.” Đứng giữa căn phòng tràn đầy cánh hoa hồng cùng ánh nến lung linh, Jaejoong đem chính mình chôn sâu trong lòng Yunho, bắt giác khóc lớn, hạnh phúc là cái gì chứ, chỉ cần như vậy là đủ.

“Được rồi, đừng khóc nữa, đi thôi.” Dem nước mắt Jaejoong lau khô, dắt tay Jaejoong ra khỏi phòng, trước khi đi Yunho còn đối với 6 người trong phòng cầm đèn vẫn không dám động đậy nói:

“Dem nơi này dọn dẹp sạch sẽ đi.”

“A~! không phải chứ...”

25. Chương 25

Một buổi sáng cuối tuần, địa điểm: biệt thự Jung gia.

“Bảo bối, tỉnh dậy nào!” Yunho vì Jaejoong chuẩn bị bữa sáng, đẩy cửa phòng mở ra, liền nhìn thấy Jaejoong đang mơ màng, lỗ tai hồ ly trên đỉnh đầu sụp xuống, dụi dụi mắt.

“Yun ah.” Mắt vẫn còn chưa mở hết, quay đầu nhìn Yunho lên tiếng.

“Nào A.” thói quen hàng sáng, Yunho học từ Jaejoong chuẩn bị mấy thứ đồ ăn đơn giản dễ thực hiện, mỗi

buổi sáng tỉnh dậy Jaejoong thường bị vây trong trạng thái mơ hồ, vì vậy dứt bảo bố nhà mình ăn no mỗi sáng liền chuyển giao cho chủ gia đình.

“Ừm, no quá, Yun làm đồ ăn càng ngày càng ngon.” Hưởng thụ bữa sáng tình yêu của Yunho, tiểu hồ ly hạnh phúc lỗ tai bông xù vậy vậy.

“Ăn no chưa?” Dem đĩa không để sang một bên, hôn lên chiếc miệng xinh xinh của Jaejoong.

“Ừm!~ rất no.” cái đuôi của tiểu hồ ly dựng thẳng lên trời vậy qua vậy lại.

“Phía sau còn đau không?” Nhìn thấy bộ dạng tiểu hồ ly đáng yêu, Yunho trong lòng một trận ầm ập.

“Đều tại anh...không cho anh làm nhiều như vậy mà anh còn...” ngón tay úy khuất chọc chọc ngực Yunho, cái miệng nhỏ nhắn chu lên oán giận Yunho khi dễ cậu.

“Đó là do bảo bố rất mê người.”

“Hừ, sắc lang.” ngoài miệng thì oán giận, trong lòng lại ngọt ngào.

“Được được được, anh là sắc lang, bảo bố hôm nay tính làm gì?” bắt lấy cái tay thon dài không an phận, hôn lên mu bàn tay một cái.

“Mệt mỗi quá, hôm nay không muốn ra ngoài, chúng ta ở trong nhà được không?” Ôm cánh tay Yunho làm nũng cọ cọ.

“Bảo bố nói cái gì thì làm cái đó.” Nhẹ nhàng điểm điểm lên chóp mũi cao cao, sủng nịnh cưng chiều đều vì một mình cậu.

“Ôm cái nào.” Giang hai tay, chun mũi làm xấu làm cho Yunho ôm mình.

“Được rồi, chúng ta đi rửa mặt.”

Sau bữa cơm trưa, Yunho ôm Jaejoong cùng ngồi trên ghế đá trong hoa viên hưởng thụ ánh mặt trời chói chang, chìm đắm trong không khí hai người không muốn bị ai quấy rầy.

“Yun ah, ô ô...” Jaejoong thỉnh linh chảy nước mắt khiến cho Yunho tay chân luống cuống.

“Bảo bố, đừng khóc đừng khóc, em làm sao vậy?” Yunho nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt bà xã, còn khề hôn lên khóe mắt đầm nước.

“Em cảm thấy quá hạnh phúc, có anh bên người, thật sự rất rất hạnh phúc, cho tới nay đều là một mình em chống đỡ cả gia đình, chiếu cố hai em trai, từ sau khi quen biết anh, em mới cảm thấy mình có chỗ dựa, Yun ah, cảm ơn anh đã đến bên em.” (Jer: thực sự ý...tớ edit bộ này thật ý cơ mờ phải nói là lời thoại của mấy bạn nỳ cực kỳ sến súa êk...)

“Ồ, kỳ thật không phải nói cảm ơn anh, anh cho tới nay đều nghĩ mình sẽ là người không chiếm được hạnh phúc, tình yêu đối với anh rất khó có thể thực hiện, cho tới khi gặp được em, cùng em ở bên nhau mỗi ngày đều là hạnh phúc của anh.” từ phía sau ôm trọn Jaejoong vào lòng, cầm gác lên vai Jaejoong thì thầm.

“Anh sẽ luôn ở bên em đúng không?”

“Chắc chắn, nếu em không rời bỏ anh, anh nhất định không bỏ rơi em.”

“Yun ah.” Jaejoong hạnh phúc xoay người ôm chặt Yunho.

“Hết thấy đều giao cho anh đi, để anh chiếu cố em.”

“Vâng.”

Mười ngón tay đan khít vào nhau, vĩnh viễn không buông ra, cho dù là tận thế, chúng ta cũng bên nhau..... Yunho.

Cảm ơn trời đất đã đưa anh ấy đến bên con, em sẽ không buông tay, cầm chắc hạnh phúc của riêng chúng ta Jaejoong

26. Chương 26

Hôm nay thân thể Jaejoong không khỏe, cho nên bị Yunho mạnh mẽ không cho ra ngoài, nguyên nhân mọi người cũng hiểu mà...hà hà...

Ôm ôm gối ngồi trên giường bất mãn, giờ có muốn xuống giường cũng không nổi, coi cái gối là nam nhân của mình mà lẩm bẩm

“Yunho xấu xa, đại sắc lang, mỗi lần đều không biết tiết chế, mặt sau của người ta đến giờ vẫn còn đau.” Tay không ngừng đập đập lên chiếc gối, phát tiết ức chế oán giận của bản thân.

“Nhàm chán quá đi, đều lại anh hết, hừ, khi nào thì anh về nhà đây.” Lỡ tai và đuôi bắt giác lại mọc ra, đuôi cứ vẫy qua vẫy lại, còn người thì cứ lẩm bẩm như oán phụ, vừa nói vừa tự hỏi: Yun khi nào thì về. (Jer: xin anh đó, người ta vừa mới đi làm được 1h ==)

Nhìn bữa sáng tình yêu Yunho làm vẫn còn để bên giường, phần nộ trong lòng liền giảm bớt không ít, bỏ gối ôm ra, hết sức chuyên chú ăn bữa sáng.

“Alo~! Yun ah!” rồi rầm khoảng 2h, vẫn là bị nổi nhớ đã bại, cầm điện thoại gọi điện ngay cho ông xã.

“Bảo bối à, anh cũng vừa làm xong việc định gọi điện cho em này! Có ngoan ngoãn ăn sáng chưa?” Một bên vừa sửa sang tư liệu vừa ngọt ngào sủng nịnh bảo bối nhà mình, Yesung đứng bên cạnh nhìn liền bội phục loại năng lực một công đôi ba việc này của ông sếp.

“Ăn rồi, nhưng mà ở nhà rất nhàm chán.”

“Bảo bối ngoan, tối anh về, hôm nay anh phải đi gặp đối tác, nên có thể về muộn chút.” Đối với lịch trình của mình, Jaejoong so với Yunho còn nhớ rõ hơn, bình thường có chuyện gì đột ngột phát sinh, Yunho nhất định gọi điện thoại về báo cáo trước với bà xã.

“A ~! Chán ghét, nam hay nữ?” nghĩ tới việc Yunho không thể về sớm với mình, tiểu hồ ly mất hứng.

“Là nữ, nhưng mà em phải tin tưởng ông xã trong lòng chỉ có mình em thôi.” Mặt than tống tài lại có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy khiến Yesung cho dù có biết rõ tình huống thế nào nhưng mà vừa đi ngang qua nghe được vẫn không nhịn nổi mà hóa đá.

“Ừm, em tin Yun mà, nhưng mà anh phải về sớm nha, một mình rất nhàm chán.”

“Anh gọi cho Yoochun nói Junsu đưa em đi chơi được không?!”

“Được rồi ~!”

“Ngoan, hôn ông xã nào.” Cuối cùng xem xong tài liệu, Yunho nổi lên ý xấu muốn đùa giỡn Jaejoong.

“Đáng ghét.” Bên này tiểu hồ ly đỏ mặt ôm chầm cái gối đối với bánh nhân đậu đầu dây bên kia làm nũng nộ tâm rít gào.

“Ngoan, hôn một cái.” Cái gì là dụ dỗ, cái gì là ôn nhu, cái gì là...khụ khụ....

“Moaz..”

“Thực ngoan.”

Sau khi cúp điện thoại, Jaejoong rời giường đi rửa mặt, ngồi chờ Junsu và Yoochun. Đến gần trưa Yoochun

nhìn Jaejoong và Junsu ngồi trên thảm giữa nhà mở một cuộc họp gia đình công khai, thảo luận một vấn đề duy nhất đó là làm thụ vật vả thế nào, nếu tiểu công là nam nhân nhà mình liền nhin xuống nhưng mà vẫn muốn phản công một lần a a a...

Đến tối, Yoochun và Junsu xem xong phim cũng đã về rồi, để lại tiểu hồ ly một mình ở nhà nhàm chán lẫn qua lẫn lại.

“Jaejoong bảo bối, có tin nhắn.” giọng nói Yunho vang lên, đây là tiếng chuông di động Jaejoong cài, đương nhiên tiếng chuông báo tin nhắn của Yunho cũng là thanh âm ngọt ngào của Jaejoong.

“Hiện tại lập tức đến khách sạn xx, có kịch vui cho cậu xem.” Nhìn nội dung tin nhắn kỳ quái, đồng chí Kim đầu óc đầy dấu chấm hỏi.

Nhưng mà tò mò luôn giết chết con mèo nên Jaejoong cầm áo khoác rời khỏi nhà.

Đi tới khách sạn chỉ định, vừa vào cửa liền nhìn thấy trong đại sảnh có hai người đang ngồi, nam nhân soái khí lạnh lùng hấp dẫn bất cứ nữ nhân nào đi ngang qua.

Jaejoong bước tới hướng nam nhân, đúng lúc này, nữ nhân kéo tay nam nhân lại, thân thể đổ về phía trước, lập tức hôn trụ miệng nam nhân.

Nam nhân nghiêng người tránh thoát nữ nhân, đồng thời lạnh giọng: “Nicky.”

“Yun ah-!” Jaejoong ngọt ngào gọi tên nam nhân của mình, mỉm cười hướng hai người đi tới, nữ nhân đối với phản ứng của Jaejoong giật mình không thôi.

“Bảo bối sao em lại tới đây?!” Nam nhân kéo Jaejoong ngồi lên đùi mình còn thuận tay ôm cậu vào lòng, sủng nịnh vuốt thẳng lại mái tóc mềm mại vì gió mà có chút rối loạn.

“Có người nhắn tin cho em, nói nơi này có kịch vui cho em xem. Nên em tới.” Vươn hai tay ôm cổ nam nhân của mình, hoàn toàn không thềm nhìn nữ nhân ngồi đối diện đang giật mình thon thót.

“Cậu...” nữ nhân run run ngón tay chỉ thẳng Jaejoong.

“Tin nhắn là do cô gửi đi, những tin không có dinh dưỡng còn có kế hoạch vạch ra không chu toàn lại không có kỹ thuật, đều là do cô tự ảo tưởng đi, muốn chúng tôi giận nhau đối với cô có lợi gì không?” nhìn biểu tình méo mó của nữ nhân, Jaejoong miệt thị nhếch môi cười mỉa.

“Vì sao cậu...”

“Vì sao tôi không tức giận hả? đương nhiên rồi, Yunho sẽ không coi trọng bất cứ ai ngoại trừ tôi đâu, điểm ấy tôi rất tin tưởng, còn nữa, trước khi cô cưỡng hôn người khác thì đừng nhìn tôi thì có khả năng thành công cao hơn đấy, vì vậy trước khi tôi đến vẫn là bình thường nói chuyện, đến khi tôi bước vào cô mới bắt đầu cưỡng hôn Yun, lại còn ra vẻ thực thân mật, nhìn biểu tình lãnh đạm của Yun tôi biết anh ấy đang giật mình vì động tác bất ngờ của cô, cho nên Yun nhà tôi vô tội. à, tiện thể nói cho cô hay, nếu không có tín nhiệm nhau thì chúng tôi đã không thể ở bên nhau lâu như vậy, nếu chỉ vì cái trò mèo đó mà giận nhau thì cũng chỉ có đám nữ nhân ngây ngô các cô thôi, không phải Kim Jaejoong tôi, tôi yêu Jung Yunho và anh ấy cũng yêu tôi.” Thành công đã kích nữ nhân, sau đó quay đầu hôn sâu Yunho một cái thật lâu. Nụ hôn nồng nàn kiểu Pháp này của hai người lại thêm một kích trí mệnh bắn vào nữ nhân đối diện.

“Chúng ta về trước, tiểu thư, nếu cô muốn làm người thứ ba, tốt nhất không cần tìm gia đình tôi, bởi vì cô căn bản không có cơ hội.” Nói xong Jaejoong lôi kéo Yunho này giờ vẫn mỉm cười im lặng rời khỏi khách sạn.

“Bảo bối oách quá!” ngồi vào trong xe, Yunho hạnh phúc vuốt ve tóc Jaejoong, thầm nghĩ: em thật sự là bảo bối quý giá nhất của anh.

“Hừ, ít nổi nhảm, lão tử sinh khí, anh tối nay ra sô pha ngủ cho tôi.” Không để ý tới Yunho nữa, trực tiếp quay đầu nhìn cảnh vật trôi qua ngoài cửa kính xe.

“Bảo bối ngoan, đừng tức giận, anh sai rồi.” từ trên xe cho tới tận khi bước vào trong nhà, Yunho một đường giải thích rồi cầu xin tha thứ nhưng đồng chí Kim của chúng ta một lòng vì đảng và nhà nước mà hoàn toàn không thềm để tâm, coi như gió thoảng bên tai.

“Ra sô pha đi.” Quăng gối đầu cho Yunho đứng như trời trồng giữa nhà, chỉ thẳng vào cái sô pha thân yêu nhẹ nhàng mỉm cười.

“Được rồi, không ra tay thì em không biết ông xã em lợi hại.”

“A~! anh muốn làm gì, bỏ em xuống.”

“Ngày mai em cũng đừng nghĩ tới việc bước chân xuống giường.”

“Cứu mạng a....”

Hết chương 26

27. Chương 27

Ba ngày trước xảy ra đại chiến Kim hồ ly vạch mặt trò khôi hài của nữ nhân vật phụ, sau khi Kim hồ ly chiếm lợi thế thắng áp đảo chấm dứt trở về nhà, nhưng mà tục ngữ các cụ đã dạy: chim sẻ bắt sâu bọ ngựa đứng đằng sau, cuối cùng người chiến thắng còn lại chính là phúc hắc tổng tài Jung Yunho của chúng ta, vì sao ư? Vậy mà cũng hỏi, mọi người nhìn xem đồng chí Kim của chúng ta ba ngày nay có bước chân xuống giường được không mà còn hỏi?

“Ue Kyang kyang, Jaejoong hyung, bọn em đến thăm hyung.” Người chưa tới đã nghe thấy giọng, người này là ai, cần gì phải đoán nghe cái điệu cười đặc trưng kia cũng biết là cặp đôi YooSu nhí nhố rồi.

“Ồ ô, Susu, anh ấy khi dễ anh.” ôm chậm lấy Susu vừa hấp tấp chạy tới, khóc lóc kể lể thẳng tay chỉ vào vị tổng tài đang cảnh xuân đầy mặt hơn hử toét toét đứng một bên.

“Hyung ba ngày nay lại không xuống giường được?” Junsu thấy Jaejoong đang khoác áo của Yunho ở bên ngoài áo ngủ liền đoán được.

“Khụ khụ, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ấy khi dễ anh, nhanh, giúp anh trị anh ấy đi.” Bị Junsu nói trúng khiến thần tình Jaejoong đỏ bừng, thẳng nhóc ngốc nghếch này khi nào thì trở nên thông minh thế, quả nhiên ở cùng cái tên mặt chuột Park Yoochun chả có gì tốt, toàn học cái xấu.

“Anh hai, em đánh hyung ấy, hyung không đau lòng sao?” vẻ mặt hồn nhiên hỏi một vấn đề cực kỳ rối rắm, Junsu đáng yêu như vậy làm đồng chí Park đào hoa hận không thể bỏ nhào lên hôn một chap.

“Cái này...ừm.... em biến đi.” Bị câu hỏi của Junsu làm xấu hổ không thôi, Jaejoong then quá hóa giận cuộn tròn trên sofa ôm gối tựa bấu bực bực bội.

“Chunnie, anh hai không quần em nữa kìa, ue kyang kyang...” trong suốt hơn 20 năm qua, mỗi ngày đều bị Kim phúc hắc hành hạ, cuối cùng nhân dân lao động Junsu bé bỏng cũng có thể vùng lên lật đổ chính quyền phát xít Kim phúc hắc...

“Em...em cái tên tiểu bạch lang sói, cút đi đâu thì đi.” Cầm chiếc gối đang ôm trong tay lên trực tiếp ném vào mặt cái thẳng nhóc đang cười phở lớ, Junsu hoa lệ xoay người tránh né, hắc hắc cười thêm hai tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Yoochun.

“Được rồi, ngoan, không cần tức giận.” thấy khuôn mặt đỏ hồng của bà xã khi bị khi dễ, Yunho sủng nịnh giúp đỡ cậu xoa lưng thuận khí, thuận tiện cầm gối tựa trên ghế sofa hữu lực 10 phần ném thẳng vào ngực Yoochun xả giận giùm bà xã, Yoochun cảm thấy sát khí bắn thẳng tới nhanh chóng vác Junsu cong đuôi chạy thẳng ra cửa.

“Su, chúng ta chuồn nhanh, bằng không...” bằng không ông xã em không còn mạng đâu, vừa mới nếu không tránh nhanh chắc chắn bị cái tên Jung thê nô kia giết chết, người bình thường đã sớm thăng thiên.

“Được rồi, uê kyang kyang, anh hai, em và Changmin quyết định vào ngày nữa sẽ tới biệt thự bên bờ biển ăn đồ nướng, hai anh đi không?” thấy Jaejoong bị khi dễ đã thỏa mãn rồi, Junsu quyết định thu tay lại.

“Không đi, không thèm, hừ, hai thằng nhóc không lương tâm các người.” Úp mặt vào bả vai Yunho không nhìn, ghét bỏ xua xua tay.

“A a a a a a~! Không được a, Jaejoong hyung, không được.” đột nhiên từ cửa một vật thể bất minh đột nhiên lao vào, lấy vận tốc ánh sáng chạy vội tới trước mặt Jaejoong, còn hoa lệ quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm đùi Jaejoong mắt đầm lệ lưng trông mếu máo.

“Chang....Changmin? em làm sao....vọt ra a...” trong nháy mắt, liền cảm thấy chân mình bị người ôm chặt, dọa Jaejoong thiếu chút nữa hét lên.

“Ô ô, biết ngay giao cho hai người đều không nên chuyện mà, một người là Park củ cải cộng thêm một con Kim cá heo, đúng là toàn những thứ chỉ số thông minh có vấn đề.”

“Yah yah yah, Shim Changmin em nói lại coi.” Yoochun thấy chỉ số thông minh của mình bị coi thường nháy mắt liền tặc mao.

“Chẳng lẽ em nói sai? người thua phải đến cầu Jaejoong hyung đi, hai người đã nói gì chứ, tuy rằng nói sự thật nhưng cũng không được nói thẳng ra như vậy chứ.” Changmin xoay người nhìn thẳng vào Yoochun chỉ trích.

“Ặc...” Yoochun nháy mắt mất đi sức chiến đấu ủ rũ như gà rù.

“Các người nói trận đấu gì? Cá cái gì?” Yunho đột nhiên cảm thấy mình bị tính kế dắt lừa thuê.

“Khụ khụ...không có gì.” Changmin không dám nhìn Yunho, nhanh chân trốn sau lưng Yoochun.

“Nói!” ngữ khí lãnh tĩnh có thể so với hàn băng bắc cực.

“Chính là vật tay, không nghĩ tới khí lực Changmin lại lớn như vậy, em và hai ông này đều bị thua bởi cậu ta.” Kibum từ trên trời giáng xuống.

“Mấy đứa cá cược là thuyết phục Jaejoong đi cùng để nấu cơm cho mấy đứa.” Yunho nhướn chân mày, thâm nghĩ: biết ngay mấy thằng nhãi con tinh ranh này mà.

“À ừm...” YooSu KiMin nháy mắt tập thể đều nhìn trần nhà.

“À~~~~”

“Hôm nay trăng tròn thật nha.”

“Hiện tại là ban ngày.”

“Hôm nay thời tiết đẹp quá.”

“Hôm nay trời đầy mây.”

“Hôm nay.... Được rồi, bọn em thừa nhận.” bốn người mếu máo úp mặt vào góc tường ngồi chồm hổm đếm kiến.

“Hừ!” Yunho kinh bỉ nhìn bốn cái nắm mọc trong góc nhà mình.

“Muốn ăn gì thì nói thẳng với hyung, thế là được rồi.” ngồi trên sofa, này giờ Jaejoong vẫn không hiểu vì sao bốn thằng nhóc kia lại sợ nhờ mình nấu cơm đến vậy, kỳ thật Jaejoong đã không biết rằng. chủ gia đình đã ban mệnh lệnh: vì không để bà xã bảo bối vất vả, về sau muốn ăn uống gì tự nghĩ biện pháp, tự mình làm cũng được mà ra ngoài ăn cũng không sao, cấm không được mở miệng nhờ Jaejoong nấu ăn.

“Ô ô, Jaejoong hyung, hyung chính là đại thiên sứ a.” Changmin lại chạy tới ôm chân Jaejoong như tín đồ thấy thần thánh, một phen nước mắt nước mũi giàn dụa.

“Ok, được rồi, cuối tuần xuất phát nha, bọn em đi trước.”

28. Chương 28

Một đám người chậm rãi đi tới biệt thự bên bờ biển

“Oa, thật sáng khoái, không khí bờ biển thật trong lành, đối với làn da hắc có lợi, đúng rồi đúng rồi, mình phải tìm tảo biển, tảo biển đối với da cũng rất tốt, Hannie, chúng ta dạo qua mấy cửa hàng trước đi.” Có thể nói ra một đoạn kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ này, không cần nói chắc mọi người cũng có thể dùng đầu ngón chân đoán được đó là ai.

“Vì sao Han Kyung hyung và Heechul hyung cũng theo đến ăn ké vậy?!” nghĩ tới lại mọc thêm hai người đến tranh đồ ăn cùng mình, Changmin oán giận ghé lên người Kibum, ánh nhìn u oán tựa như muốn coi Heechul là con gà mà giết thịt.

“Làm sao, Shim bánh bột, chú có ý kiến gì?” Chân mày lá liễu nhướn lên, đôi mắt xinh đẹp híp lại, nháy mắt Changmin tựa như bị điện giật co rúm người lại, chạy vội tới sau lưng Han Kyung cầu bảo hộ.

“Han Kyung hyung, anh xem, Heechul hyung làm em sợ.” thanh âm làm nững khiến cho mọi người ở đây có cảm giác rùng mình nổi hết cả da gà da vịt.

“Này Bánh bột, em...đừng giả bộ thái giám....” Yoochun vừa mới xuống xe, nghe được mỗi câu của Changmin, một bước hụt chân, trực tiếp cùng đất mẹ kiss nhau thắm thiết.

“Cút, anh đã thấy một thái giám nào man như em chưa?” Changmin khí phách mười phần chân dài tiêu sái một cước đá lên mông Yoochun một cái, nhìn rõ cả vết giày.

“Nhịn đủ lắm rồi nha, muốn chết, có giỏi thì đứng lại đừng có chạy.” một đám có đủ loại người, thậm chí người điên cũng có, Yoochun liều mạng hăng say đuổi theo tóm được Changmin.

“A!~ Yoochun hyung, cứu mạng a, chuột giết người...”

“Câm miệng, chú mày khi dễ lão tử đã lâu rồi nha, chú mày cho lão tử là mèo bệnh à?” Yoochun một phen đề lên người Changmin, xuất sử ra con mẹ nó tuyệt chiêu mới.

“Các người đều im lặng hết cho tôi.” Jung đại ác ma thấy một đám huyền não túi bụi thì tản ra khí tràng ác liệt không ai bì nổi, phạm vi hơn 10 dặm không ai dám lại gần.

“Ặc...” Yoochun và Changmin trong nháy mắt động tác dừng lại như bị nhấn nút pause, liếc mắt nhìn Jung đại ác ma khí phách đang trừng mắt nhìn bọn họ. Hắn đang ôm tiểu hồ ly vẫn còn chưa tỉnh ngủ vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, từ trên xe xuống, ôn nhu phủ thêm cho tiểu hồ ly nhà mình một chiếc áo khoác.

Thấy một màn như vậy, được rồi, cả đám kia không hện mà cùng hô lên một câu tất nhiên là trong lòng thôi:

“Người cùng người cũng có sự chênh lệch lớn vậy sao?” Chun nghĩ.

“Hồ ly cùng hồ ly cũng có sự chênh lệch lớn vậy sao?” Su nghĩ.

Sau khi bày trò náo loạn một hồi, dưới áp bức vô hình của chủ gia đình, Yoochun và Changmin hai người bị bắt phải xách hành lý từ trên xe xuống, sắp xếp xong mọi thứ, Changmin đói bụng muốn ăn cơm, bởi vì Jaejoong vẫn còn đang ngủ, Yunho đảo mắt một lượt, Changmin nháy mắt cảm thấy quanh mình có một tầng sát khí nồng đậm giống như sắp bị mưu sát

“Cơm của em...A...” di ngôn lúc lâm chung không gì hơn điều này ==

“Được rồi, đến trưa rồi nói sau, bây giờ còn sớm, chúng ta ra ngoài đi dạo trước.” Yoochun lên tiếng đề nghị, không đợi những tên còn lại quyết định đã kéo Junsu ra ngoài.

Nhìn lại Jaejoong vẫn còn đang cuộn tròn người ngủ say, Changmin quyết định trước tìm đồ ăn lót bụng đã, vì thế cũng kéo Kibum đi mất.

Bởi vì Heechul đối với mặt nạ tẩy biển hưng thú đã lâu nên đã lôi Han Kyung còn chưa có ngồi ấm đi mua sắm.

Sau khi cái đám lố nhố ồn ào kia biến mất, thế giới nháy mắt im lặng, Yunho cầm bữa sáng đã chuẩn bị cho Jaejoong tới, đẩy ra cửa phòng, thấy bảo bối đã dần tỉnh, nhưng vẫn còn mơ mơ hồ hồ, ngây ngốc quay đầu nhìn xung quanh.

“Yun ah, đây không phải phòng chúng ta.” Nhìn Yunho cầm khay đồ ăn đi tới chỗ mình, Jaejoong làm nũng vươn tay muốn ôm một cái.

“Đúng vậy, bảo bối quên rồi sao? Hôm nay chúng ta tới biệt thự bên bờ biển.” buông khay đồ ăn tới, xoay người ôm bảo bối vào trong lòng, sủng nịnh xoa xoa thắt lưng tiểu hồ ly nhà mình. [Au: nguyên nhân? Vợ mờ cũng hời hợt hờ hờ hờ...]

“Đúng vậy, bọn Susu đâu?” không nghe thấy tiếng ồn ào, liền thấy đám nhóc đó không có ở đây.

“Đi ra ngoài dạo phố rồi.” Yunho đem một chút cháo đã được nấu sẵn đưa đến bên miệng tiểu hồ ly, cẩn thận lau chút cháo tràn ra khóe miệng.

“Ừ, vậy lát em sẽ nấu một bữa thật ngon, hắc hắc...” tiểu hồ ly đã tỉnh hẳn, hưởng thụ sự phục vụ tận tình của chủ gia đình, tâm tình tốt quyết định sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Changmin.

Lúc giữa trưa, Jaejoong trong phòng bếp vui vẻ chuẩn bị các nguyên vật liệu, Yunho ở bên ngoài biệt thự chuẩn bị bếp nướng, đây đúng là hình tượng trong truyền thuyết: chủ nội, công chủ ngoại, khụ khụ...

Bên này Han Kyung vác túi lớn túi nhỏ mặt nạ lôi kéo Heechul trên mặt đang bôi một lớp mặt nạ tẩy biển đen tuyền.

Đi đằng sau hai người là Yoochun và Junsu, lúc ra khỏi cửa vẫn một bộ chính trang nghiêm túc, hiện tại quả thật một bộ phong tình đậm chất Hawaii.

Tiếp sau đó chính là Changmin và Kibum trên tay cầm một đồng đồ ăn, đủ các loại đặc sản.

“Hai người các người nhanh tới phòng bếp phụ Jaejoong, còn hai người vào nhà mang bàn ghế ra đây, còn hai người.... ra chỗ kia chờ ăn đi.” Yunho ra lệnh một tiếng, 6 người lập tức hành động, Junsu và Kibum chạy vào phòng bếp giúp Jaejoong chuẩn bị bát đĩa cùng mấy việc vặt, Yoochun và Changmin hì hục hì hục khuân bàn khuân ghế lấy chỗ ngồi ăn ngoài sân, còn Heechul thực sự như nữ vương ngồi rung đùi một góc chờ ăn, trên mặt vẫn còn đen ngòm trông thật kỳ dị, Han Kyung thấy cả bọn đều bận rộn chạy ra chạy vào, cuối cùng đi tới phòng bếp làm chút cơm rang cho Heechul, bắt quả mùi thơm truyền xa ngàn dặm,

Changmin theo mùi chạy tới, nhìn bát cơm trong tay Han Kyung hai mắt liền sáng lóa như đèn pha.

“Han Kyung hyung, đây là món gì?” Tuy rằng hỏi Han Kyung nhưng ánh mắt đã muốn dán chặt vào mấy hạt cơm vàng ươm trong bát rồi, thiếu điều nhỏ nước dãi nữa là đủ.

“Em thích? Vậy cho em trước, anh làm bát khác cho Chullie.” Nhìn thẳng em nước miếng đã muốn rơi xuống đất, Han Kyung cười cười đưa bát cơm qua cho Changmin.

“Han Kyung hyung, em yêu hyung.” Cầm bát cơm Changmin vội vàng chạy tới xô pha lang thôn hồ yển ngồi đánh chén hưởng thụ mỹ vị.

Cả đám hùng hục đánh bay cả một bàn tiệc lớn tới quá trưa, bởi vì tay nghề của Jaejoong quá cao, mỹ vị quá tuyệt vời khiến cho mỗi người đều thực thỏa mãn phơi bụng trên xô pha, Changmin ăn no nhất còn khuyến mại ợ thêm mấy cái sugn sướng xoa xoa cái bụng căng phồng.

“này, bánh bột, nói coi, hôm nay em có tính toán gì không, đừng nói là em không có nhé?!” Junsu và Kibum đang giúp Jaejoong thu thập tàn cục.

Yoochun vụng trộm chạy tới dí dums với Changmin đang kễnh bụng nằm ườn.

“Ặc...chuyện này...” Changmin ấp úng.

“Nói coi.”

“Buổi tối nói sau.”

29. Chương 29

Một đám đại nam nhân sau khi ăn cơm chiều xong, Changmin và Yoochun thần thần bí bí gọi những người khác vào trong viện, cả đám khó hiểu nhìn hai tên kia vụng trộm chạy đi.

“Kibum, Junsu, hai đứa có biết bọn nó đang làm cái trò quỷ gì không?” Heechul bất mãn khi bị quấy rầy thế giới hai người với Han Kyung.

“No.” Cả hai lắc đầu tỏ vẻ chuyện này bọn em thật sự không biết gì.

“Anh biết không?” Jaejoong nhìn sang Yunho.

“Không biết.” Yunho cũng thành thực lắc đầu.

“Ai nha!~ rốt cuộc hai thằng đó muốn làm gì thế?” Heechul không chịu nổi rốt cuộc là bọn nó đang lén lút chơi cái gì chứ.

“Tới đây, tới đây.” Từ một góc sáng sửa thanh âm Changmin truyền tới.

Changmin xuất hiện ngay sau đó, trên cậu là một đồng pháo bông, Yoochun đi phía sau còn ôm cái thùng gì đó rất lớn.

“Thằng oắt kia, nặng thế này mà mày dám để anh đây khiêng một mình à?” Yoochun nhe răng trợn mắt nhìn Changmin đang chạy phía trước sung sướng.

“A, hyung cũng muốn chơi.” Junsu vừa thấy Changmin cầm pháo bông liền không kìm chế được mà chạy tới định nhóm mấy cây.

“Sang chỗ chồng hyung ấy.” Changmin đẩy Junsu tới chỗ Yoochun đang ì ạch khiêng cái thùng gỗ, còn mình chạy tới trước mặt Kibum, đem pháo bông đặt trong tay cậu.

“Yun ah, chúng ta cũng tham gia.” Jaejoong lôi kéo Yunho chạy tới chỗ Yoochun náo nhiệt.

Heechul phía sau còn chưa kịp nói gì cũng đã bị Han Kyung kéo tới góp vui rồi, Yoochun nhìn lai giả bất thiện, lập tức buông thùng xuống, lui ra phía sau mấy bước.

8 thằng con trai trên bờ cát thi nhau đốt pháo bông, từng cặp từng cặp nắm chặt tay nhau ngắm nhìn những bông hoa nổ rạng rỡ trên bầu trời đêm, cả đời sẽ không buông tay, cùng nhau đi đến cuối cuộc đời.

“Hannie à, anh nói xem em đẹp hay pháo hoa đẹp?” tư duy của Heechul vĩnh viễn cũng không giống người thường, đúng là người sao Hỏa mà, mọi người cũng đã quen rồi.

“Em, không một ai hoặc vật gì có thể so sánh được với em, em ở trong lòng anh là đẹp nhất.” Han Kyung kéo Heechul vào trong lòng mình, bất chợt lời thề hứa hẹn một đời hiện ra trong trí nhớ hai người.

“Bánh bột, đây là trò cậu nghĩ ra hả?” Kibum bị Changmin kéo tới một góc, nhìn biểu tình vui vẻ của cậu ta, Kibum trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Đúng vậy, lần trước cậu nói muốn nhìn pháo hoa bên bờ biển mà, tớ vẫn còn nhớ rõ.” Changmin rất ít khi nói lời ngon tiếng ngọt, nên khi nói lời này cũng rất không được tự nhiên, ngượng ngùng cúi đầu không dám nhìn ai kia.

“Cám ơn, Changmin.” Kibum cảm động tận đáy lòng, chỉ một câu lơ đãng nói ra, không ngờ mình trong lòng cậu ta lại trọng yếu như vậy.

“Yoochun, đẹp quá, hắc hắc, tớ còn muốn nữa.” Junsu ôm một bao pháo bông lớn lôi kéo Yoochun cùng đốt.

“Được được được, cẩn thận chút, chỉ cần cậu muốn thì cái gì cũng được, cậu là duy nhất của tớ.” Yoochun từ phía sau ôm lấy Junsu, cùng cậu cầm chiếc pháo bông, ở bên tai Junsu nhẹ nhàng thì thầm những lời lay động lòng người.

“Yoochun.” Junsu xấu hổ cúi đầu.

“Yun ah, tàn nhanh quá.” Nhìn những bông pháo bùng sáng trong giây lát rồi tàn lụi, Jaejoong bĩu môi nhìn Yunho.

“Pháo hoa nhanh tàn. Nhưng anh đối với người mình yêu cả cuộc đời không thay đổi.” Châm một cây pháo mới đưa cho Jaejoong, không ngoài sở liệu cả lũ tai Jaejoong đều đỏ ửng lên.

Tám người yên bình ngọt ngào hưởng thụ pháo hoa bên bờ biển.

Phụt, chân trời bắn lên một luồng sáng thật lớn nở rộ trên trời đêm hai chữ “HanChul”

Phụt, chân trời bắn lên một luồng sáng thật lớn nở rộ trên trời đêm hai chữ “ChangBum”

Phụt, chân trời bắn lên một luồng sáng thật lớn nở rộ trên trời đêm hai chữ “YooSu”

Phụt, chân trời bắn lên một luồng sáng thật lớn nở rộ trên trời đêm hai chữ “YunJae”

Xin chào, tôi là phóng viên Tiểu Mạch (Au) mời mọi người đi theo Tiểu Mạch cùng nhau ngồi xem 4 cặp đôi thế nào nha, khụ khụ, nhắc lại, đây không phải rình coi nha, đây là phúc lợi cho fan khụ khụ....

Cặp HanChul

“Hannie, thực cảm động...” Heechul thâm tình nhìn Han Kyung, vươn tay ôm chặt nam nhân của đời mình.

“Chullie.” Han Kyung ôn nhu kéo Heechul vào trong lòng.

“Em muốn...”

“Hả?” Han Kyung bị Heechul không đầu không đuôi nói một câu không hiểu nổi.

“Em muốn anh.” Vẫn như bình thường, nói câu nào kinh người câu đấy, không hổ là công chúa hỏa tinh.

Một cái ôm công chúa đi thẳng vào biệt thự, chuyện kể tiếp...khụ khụ....để nói sau đi, đã cử người đi theo.

Cặp ChangBum

“Làm sao bây giờ?” Kibum một câu thành công đem Changmin đang chìm trong hạnh phúc giật mình tỉnh hẳn.

“Sao là sao?”

“Làm sao bây giờ? Tổ cảm động rồi...” giật giật áo Changmin.

“Ha ha, trời đất bao la, bà xã là lớn nhất.” Hào ngôn chí khí, khụ khụ

“Changmin!”

“Huh?”

“Ôm một cái.”

Changmin ngây ngốc hóa đá, đây là lần đầu tiên Kibum chủ động. Đây là tình huống của cặp ChangBum.

Cặp YooSu

“Ô ô, Yoochun...”

“Sao vậy?” Khẽ lau đi nước mắt nơi khóe mi, Yoochun đau lòng ôm chặt Junsu.

“Sao cậu lại tốt với tớ như vậy.” Rúc đầu vào lòng Yoochun rầu rĩ nói.

“Cậu là người tớ yêu, tớ đương nhiên tốt với cậu, hơn nữa chỉ tốt với riêng mình cậu.” Đối với hành vi đáng yêu của Junsu, Yoochun càng sủng nịnh hưởng thụ.

“Kia...vậy thưởng cho Yoochun nha.” Đổ mặt ngẩng đầu nhìn Yoochun.

“Thường cái gì?” Yoochun đối với phần thưởng của Junsu cực kỳ tò mò, không biết cá heo nhỏ sẽ tặng cái gì nhỉ.

“Ừm...vậy giúp tớ tắm rửa đi, sau đó...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, nhưng đối với Yoochun là cực kỳ rõ ràng rồi.

Ba chân bốn cẳng ôm Junsu khiêng vào nhà, khuôn mặt cực kỳ đê tiện, lao thẳng lên phòng tắm. thông tin từ phóng viên Tiểu Mạch có mặt tại hiện trường.

Cặp YunJae

“Yun ah...” Vòng tay ôm cổ Yunho, Jaejoong ghé bên tai Yunho thổi thổi khí.

“Bảo bối, em đừng như thế, anh không kiềm chế được đâu.” Lời Yunho nói là thật, đối mặt Jaejoong lúc nào cũng tùy thời biến thành lang sói, đây là điều mà chủ gia đình trước đây chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng mà nếu đối tượng là Jaejoong, hẳn vui vẻ hưởng thụ.

“Vậy không cần nhịn, em muốn ôm.” Lỗ tai cùng cái đuôi bông xù nháy mắt mọc ra, ánh mắt đáng yêu, câu dẫn đập đổ mọi sự nhần nại vốn không còn bao nhiêu của Yunho.

Vâng vẫn là phóng viên Tiểu Mạch đưa tin từ hiện trường.

Để tiếp tục, Tiểu Mạch sẽ, khụ khụ, quan sát hiện trường từng phòng và đưa tin trực tiếp, khụ khụ, ai muốn đi chuẩn bị đồ ăn thức uống hạt dưa đậu phộng chăn ấm đệm êm mời chuẩn bị, à còn điều này nữa, đừng rời khỏi màn hình nhé, chúng tôi sẽ quay lại ngay sau chương trình quảng cáo. =.=

30. Chương 30

Hanchul

Bị HanKyung ôm theo kiểu công chúa trở về phòng, Heechul hưởng thụ sự ôn nhu của ông xã, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của người trong lòng, một khối thân thể hoàn mỹ như điêu khắc hiện ra trước mắt, HanKyung nhẹ nhàng hôn môi Heechul, không nhiều lời như những lần trước, hôm nay Heechul đặc biệt im lặng, giống như người dưới thân không phải là người yêu của mình, nhưng mỗi khi Heechul nhiệt tình đáp lại lý trí của Han Kyung hoàn toàn biến mất khỏi chín tầng mây.

“Hannie, em yêu anh.” Hankyung hôn trụ xương quai xanh xinh đẹp của Heechul khiến Heechul rên lên phần khích.

“Chullie...” Kịch liệt hôn môi, tay khê vuốt ve nhau, hai người đều cảm giác được tình yêu say đắm của đối phương dành cho mình.

Hàm trụ điểm phần hồng nổi lên trước ngực khiến Heechul một trận thổ gấp.

“Ân...ân...a...Hannie...” Thói quen dùng tay cào mạnh lên lưng HanKyung hằn lên những vết đỏ, theo như lời Heechul nói chính là: Đây chính là căn cứ xác minh tình yêu của chúng ta, HanKyung tốt bụng mỗi lần đều cười cười nói: Là căn cứ xác minh “yêu yêu”, sau đó nhận được tiếng mắng của Heechul đang đỏ bừng mặt: sắc lang.

“Chul...” Luôn bận rộn trên người Heechul, Hankyung bị Heechul đẩy ngã ở trên giường, sau đó ngăn chặn, khiến Hankyung nghĩ hôm nay Heechul muốn phản công.

“Hôm nay để em.” Hôn trụ lên cái miệng đang muốn nói gì đó của Hankyung, sau đó trút bỏ quần áo của anh, học bộ dáng của người yêu hôn môi, Heechul hoàn toàn không nhìn đến Hankyung hoàn toàn không tiến vào trạng thái, chỉ có thể nói kỹ thuật của Heechul thiệt tình không được tốt lắm.

“Chul...ân...” Vốn nghĩ muốn ngăn động tác của Heechul lại, nhưng nói còn chưa nói xong, Heechul một ngụm hàm trụ quả thực trước ngực Hankyung, thành công rước lấy tiếng rên rỉ của anh...

“Hắc hắc, còn chưa hết đâu...” Bướng bình cười cười, vươn tay bắt được han nhỏ.

“A...Chul...em...” nhìn Heechul đang đè nặng lên người mình, Hankyung cảm thấy sớm hay muộn mình cũng sẽ chết trong tay yêu tinh tóc đỏ này.

“Thoải mái không?” Cao thấp bộ lộ han nhỏ, còn nghịch ngợm hỏi anh có thoải mái không.

“Ân...em...em định phản công?” Hankyung chịu đựng nói ra nghi vấn của bản thân, đương nhiên, đây cũng quan hệ mật thiết tới địa vị của mình ở nhà đó nha, rất quan trọng đó.

“Xem ra còn chưa đủ.” Thấy Hankyung còn có thể nói ra lời, Heechuk hàm trụ han nhỏ vào miệng, trực tiếp khiến Hankyung một trận thổ dốc.

“Ân...a...Chul...a...”

Heechul hàm chứa han nhỏ, còn ý xấu dùng đầu lưỡi đảo quanh trên đầu nắm, thành công đả bại phòng tuyến cuối cùng của Hankyung.

“Ân...Chul... dừng lại...xuống dưới...” không thềm nghe tới lời Hankyung, Heechul vẫn tiếp tục động tác của mình.

“A.” Rốt cục dưới sự cố gắng của Heechul, Hankyung phóng thích toàn bộ vào trong miệng của cậu.

“Mau nhổ ra.” Lo lắng cho thân thể của người yêu, Hankyung vội vàng bật dậy.

Heechul lắc lắc đầu, tỏ vẻ không cần, say đó hôn lên môi Hankyung, đem gì gì đó của anh cùng nhau chia sẻ.

“Tiếp tục nào.” Heechul không biết từ nơi nào lấy ra lọ bôi trơn, Hankyung hóa đá, thật sự muốn phản công a.

“Chul..em muốn làm gì?”

“Anh không phải nói yêu em sao? Em ở mặt trên, anh không vui?”

“Không phải...đây là hai chuyện khác nhau.”

“Anh không thương tôi.”

“Được...được rồi.” Nhìn biểu tình mất mát của Heechul, Hankyung hoàn toàn bị đả bại, trong lòng đau nhói, quên đi, đối phương là Heechul, một lần cũng chẳng sao.

“Vậy em đến đây, hắc hắc...” Xoa nắn han nhỏ, khiến nó lần thứ hai đứng thẳng chào cờ, Hankyung nhắm chặt hai mắt, chờ đợi đau đớn.

Tương phản lại có một cảm giác thoải mái ấm áp, mở mắt ra thì thấy Heechul đang ngồi trên người mình, biểu tình có chút đau đớn.

“Nhìn cái gì, đồ ngốc, động đi.”

“Chul..”

“Ân...ân...a...em...em mới không cần...làm như vậy...như vậy mệt...lắm.”

“Chul...xem ra hôm nay không dạy dỗ em không được, dám đùa giỡn ông xã à.”

“Ân..a..a...chậm ...chậm một chút”

Hanchul một đêm miệt mài vô độ cuối cùng cũng chỉ vang lên một âm vô hạn tuần hoàn: “Ân...a....Ân...a....ân...a...”

31. Chương 31

Changbum

Lần đầu Kibum chủ động yêu cầu ôm, khó được thẹn thùng hiện lên trên mặt, cúi đầu không nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Changmin, tựa như miêu tinh.

Cấp tốc ôm người yêu về phòng, đặt Kibum lên sofa, muốn xoay người trải giường chiếu, lại bị Kimbum một phen giữ chặt, xoay người một cái chặn Kibum.

“Bumbum?” bất khả tư nghị nhìn thiên hạ dưới thân, mỗi lần đều là chính mình phải dùng sức mạnh hoặc thủ đoạn để động thủ, hôm nay thái độ em ấy lại chủ động khác thường như vậy.

“Ngô...” Không cho Changmin thời gian để hỏi, trực tiếp ngăn chặn cái miệng đang mấp máy, hôn môi thật sâu khiến Changmin cảm nhận được nhiệt tình của Kibum.

“Bảo bối, muốn phản công sao, em còn kém lắm.” Kibum bị đoạt lại quyền chủ động, mặt đỏ môi hồng thở phì phò, nụ hôn vừa rồi thiếu chút nữa hít thở không thông qua đi, Changmin lấy lại vẻ mặt cười nham nhở xấu xa của mình.

“Không tới cuối cùng ai cũng không biết kết quả thế nào.” Kibum xoay người ngăn chặn Changmin, vẻ mặt đắc ý nhìn.

“Bumbum, cho dù em ở mặt trên, cũng là...thụ.” Không đợi Kibum tiêu hóa xong lời nói, Changmin nhanh chóng cởi bỏ thắt lưng của Kibum.

“Không được, hôm nay quần áo tôi tự cởi.” Bởi vì mỗi khi thế này quần áo để là do Changmin cởi, hôm nay Kibum mãnh liệt yêu cầu tự mình làm.

Chậm rãi bỏ đi quần áo của Changmin, Changmin nằm dưới vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn vẻ thẹn thùng e ngại của người yêu.

Khóa ngồi trên người Changmin, đến lúc tự mình cởi quần áo, ánh mắt Kibum bắt đầu dao động, tay chân chậm chạp cứng ngắc.

“Ha ha, bảo bối, vẫn là để anh làm đi.” Một cái xoay người, nguyên bản đang bị áp chế đã cướp lại được quyền chủ đạo, thuần thục cởi bỏ quần áo trên người Kibum.

“A... không cần....tay anh...” nguyên bản người nào đó bị Changmin một tay đả bại, thân mình nhuyễn ra.

“Sao vậy?” Bảo bối, vừa mới không phải rất càn rỡ sao?” Changmin bình thường đều có bộ dáng của tiểu đệ đệ ngoan ngoãn, nhưng vừa đến trên giường liền biến thành bộ dạng lưu manh háo sắc, khi tỉnh lại sau mỗi lần chuyện thứ nhất Kibum phải chịu đựng đó là thắt lưng đau nhức, tiếp theo đó là dùng toàn lực còn sót lại một cước đá cái con lươn dài ngoằng đó xuống giường, sau đó mới thoải mái chút ít nhìn Changmin đứng lên tự xoa xoa thắt lưng vừa bị đập của hắn.

“Người...A...không...không cần...” Hàm trụ quả thực thiên hạ dưới thân, vành tai bắt giắc run rẩy, nguyên bản Kibum đang còn phản kháng nháy mắt liền trở nên ngoan ngoãn, thẹn thùng không dám nhìn tới người đang đè nặng lên thân mình.

“Bảo bối, thực ngoan.” Thấy người yêu thay đổi, Changmin gian tà nhéo tiểu pp (à, bum nhỏ^^) của Kibum.

“Ân a...xấu xa...” thẹn thùng lắc mông, lại hoàn toàn không để ý tới một loạt động tác đó rơi vào trong mắt Changmin hoàn toàn đem Changmin dục hỏa đốt người.

“Bảo bối, đừng nhúc nhích.” Bị Kibum kích thích, bộ vị mẫn cảm bị ma sát lửa nóng, Changmin muốn thụ lạc thú khi dễ Bummie nhà hắn, xem ra là không được, thân thể đã bắt đầu kêu gào.

“A...Min...anh muốn làm...cái gì.” Hai người bởi vì vẫn đang ở trên sô pha, Changmin trực tiếp ôm lấy người Kibum, ngồi trên người mình, tựa lên thành sô pha để Kibum tự mình động.

“Bảo bối ngoan, anh nhịn không được.” sau khi đã hoàn thành tốt tiền diễn, Changmin nhẫn nại đã lâu, trực tiếp đem lửa nóng đưa vào cơ thể Kibum.

“A...không cần..a” còn chưa kịp thích ứng với đau đớn, Changmin đã nâng eo Kibum lên cao thấp làm vận động pittong.

“Ân...a...Min...a...” Suýt nữa bị Changmin đỉnh ra ngoài, Kibum cảm thấy bản thân hiện tại dường như đã bay lên tới tận trời xanh, vừa kích thích vừa sợ hãi, trạng thái Changmin hiện tại rất hiếm gặp.

“Ân?...ân~!” Đang hưởng thụ khoái cảm ập tới, Kibum phát hiện dưới thân Changmin dừng lại, vẻ mặt cười gian nhìn mình, Kibum vặn vẹo vòng eo, vẻ mặt cầu khẩn, yêu nghiệt a.

“Bảo bối, tự em động đi.” Kỳ thật chính mình vẫn luôn nhẫn nại, nhưng vì muốn nhìn bộ dáng cau mày bĩu môi của người yêu nên nhịn không được lúc nào cũng muốn khi dễ em ấy.

“Không...không được...” thiên hạ thẹn thùng, cúi đầu, thân thể khó nhịn vặn vẹo ở chỗ hai người kết hợp.

“Anh cũng không động.” Cái gì gọi là nhẫn nại, cái gì gọi là gian xảo, đây chính là ví dụ điển hình.

“A...không cần...được rồi.” hàm chứa nước mắt nhìn về mặt hưởng thụ của Changmin.

“Ân...Bumbum giới qua...A”

“Ân...không được...”

32. Chương 32

Người yêu then thừng rúc sâu trong ngực nam nhân, cảm giác nam nhân nhà hắn không khổng chế được hưng phấn, vụng trộm nhìn sườn mặt nam nhân đang ôm mình, Junsu kiêu ngạo thì thầm: nam nhân của mình thật tình cảm.

“Bảo bối làm sao vậy?” Yoochun phát hiện vật nhỏ trong lòng ngực ngẩn nhìn mình cười trộm.

“Không...không có gì.” Junsu tựa như đứa nhỏ làm sai bị phát hiện cúi đầu.

“Bảo bối, em lấy quần áo trước đi, anh đi chuẩn bị nước, sau đó...” ý vị thâm trường nở nụ cười, nhìn Junsu bị chính mình đặt lên giường, then thừng nắm chặt góc áo của bản thân, sau đó Yoochun xoay người đi tới phòng tắm.

“Làm sao bây giờ, mình và Yoochun tắm chung với nhau, woa.” Ôm cái đuôi hồ ly lăn qua lăn lại trên giường, rồi rầm nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, trong lòng rối bởi hỗn loạn.

“Susu, nước xong rồi.” trong phòng tắm truyền tới thanh âm của nam nhân nhà mình, tiểu hồ ly càng thêm khẩn trương.

“Quên đi, sao cũng được.”

“Susu ...” cảm giác dòng nước ấm áp sẽ khiến cho Junsu thấy thoải mái, xoay người muốn gọi Junsu đến, mỗi hồi thân mật, Yoochun nháy mắt cảm giác được cái gì gọi là nhiệt huyết bức bách đầu óc, cả người cứng đờ.

“Yoochun...” then thừng tiểu hồ ly chậm rãi đi tới phía Yoochun, lúc này tiểu hồ ly đã tự mình cởi bỏ hết quần áo, cho nên Yoochun mới bị nước miếng cùng máu mũi cuồng lưu không chặn được.

“Susu.”

“Sao vậy?”

“Không...không có gì.” Hẳn là kế tiếp phải làm cái gì, Yoochun bị Junsu hầu hạ cởi bỏ toàn bộ quần áo, nhìn tiểu hồ ly tay run run khấn trương, Yoochun gian tà xoa nhẹ tiểu pp xinh đẹp của Junsu.

“A...không cần a...” Bị Yoochun vuốt ve như vậy thân mình Junsu lập tức nhuễn ra, dựa lên người Yoochun vịn vịn.

“Bảo bối, em càng động anh càng hưng phấn đấy.” Yoochun giữ chặt Junsu lại, khiến cậu phải nhìn anh, khuôn mặt bầu bĩnh đỏ ửng khiến Junsu càng thêm mê người.

“Ngô..” muốn nói gì đó, hết thấy đều bị nụ hôn thật sâu của Yoochun chặn lại.

“ân..ngô...” bị nụ hôn của Yoochun làm cho mê đắm nên Junsu càng thêm vô lực tựa vào trong lòng Yoochun.

“Lạnh không?” săn sóc ôm Junsu tiến vào bồn tắm được thiết kế tinh xảo còn có thêm chức năng mát xa hiện đại.

“Ân.” Bản năng hướng trong lòng Yoochun cọ cọ, lỗ tai hồ ly bông xù khiến Yoochun càng thêm ngứa ngáy khó nhịn.

“Bảo bối.”

“Ân...ân...a...Chun...” Yoochun từ phía sau ôm lấy Junsu, một tay vịn về quả thực trước ngực Junsu, một tay cầm su nhỏ cao thấp bộ lộ.

“Ân...không...không cần...Chun...Yoochun...” Junsu bị Yoochun vuốt ve cả người khó nhịn, vịn vịn thân mình, lại phát hiện mặt sau có cự vật cứng rắn nóng bỏng luôn uy hiếp mình.

“Susu thoải mái không?”

“Ân...thoải...thoải mái...em....muốn....bắn....” Lập tức muốn bay ngay lên thiên đường.

“Không được a, bảo bối.” ý xấu ngăn trở Junsu phóng xuất.

“Ô...Chun...ân...Yoochun...” Hàm chứa nước mắt nhìn Yoochun.

“Bảo bối, người em yêu nhất là ai?” Thanh âm dụ hoặc lờn vờn bên tai Junsu.

“Chun...Yoochun.”

“Junsu, mỗi ngày điều thứ nhất nghĩ tới là ai?”

“Ân...ân...a...Chun...Chun...” Bị Yoochun lộng như vậy, Junsu nước mắt cũng đã chảy ra.

“Ông xã của Junsu là ai?”

“Ân...ân...a...Ồ ô...”

“Là ai? Nói xong sẽ cho Junsu bắn.”

“Chun...ân...Yoochun...A....” Rốt cục cũng được phóng ra, Junsu nhũn ra tựa trong lòng Yoochun, bị hành hạ như vậy khiến Junsu hoàn toàn không còn chút khí lực nào.

“Bảo bối, đến lượt anh.”

“Yoo....Yoochun.”

Bởi vì bị ngăn cách bởi cánh cửa phòng tắm mà những cảnh kế tiếp không thể nhìn được chỉ có thể nghe những thanh âm rên rỉ ân ...a...a...không ngừng vang vọng.

33. Chương 33

Lôi kéo Jaejoong đang xấu hổ đi vào phòng, mở chiếc đèn bàn đầu giường, trong phòng có một loại cảm giác ái muội không rõ ràng, chính là Jaejoong cảm thấy không khí trong phòng như vậy, vừa có chút hưng phấn vừa có chút thẹn thùng.

“Bảo bối, em thực đẹp.” Jaejoong dưới ánh đèn có loại phong tình quyến rũ hấp dẫn khiến Yunho muốn giữ chặt lại.

“Yun...” ngại ngùng nhìn nam nhân hoàn mỹ tới cực điểm trước mắt này.

“Có thể không?” hai tay vuốt ve lưng Jaejoong khiến người yêu càng thêm gần sát với mình.

“Ừ.” Xấu hổ gật đầu, cậu biết cho dù nhẫn nại đã tới cực điểm nhưng chỉ cần mình nói không được, hấn cho dù chết cũng sẽ dừng tay.

“Bảo bối, anh yêu em.” Hôn lên môi Jaejoong, hết thấy lời ngon tiếng ngọt cũng không thể sánh bằng nụ

hôn ẩm áp mà nhẹ nhàng nâng niu này, khiến đối phương có thể cảm nhận được tình yêu của hắn dành cho cậu.

“ngô...” quen thuộc đáp lại tình yêu của nam nhân, Jaejoong biết bản thân mình cũng đang chờ đợi hắn, cảm nhận nhiệt tình của đối phương.

“Ân...ngô...Yun...Yun ah...” Yunho cởi bỏ quần áo Jaejoong, một ngụm hàm trụ quả thực trước ngực cậu, đầu lưỡi cùng quả thực tiếp xúc, khiến toàn thân Jaejoong run lên, cảm giác kích thích lan tỏa toàn thân.

“Ân...Yun...” hai tay thừa thãi không biết đặt ở đây, liền lấy tay che miệng mình lại, không cho bản thân phát ra những thanh âm khiến người nghe phải xấu hổ.

“Bảo bối, đừng che, anh muốn nghe.” Tiểu hồ ly mê người vậy vậy lỗ tai bông xù, nghe lời buông tay ra, nhu thuận vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm môi Yunho, đây không thể nghi ngờ là hành vi đốt lửa dục vọng.

“A...Yunho...xấu xa...” một phen ôm lấy tiểu hồ ly nghịch ngợm hướng về giường bước tới, đặt tiểu hồ ly mặt đỏ hồng như cà chua chín lên giường.

“Yunho xấu xa, Jaejoong còn chưa biết hết đâu.” Gian tà cắn cắn lỗ tai Jaejoong, khiến cậu một trận run rẩy.

“Ân...ân...a...Không cần...không cần...ngứa...” vô lực phụ giúp Yunho, ngược lại lại khiến Yunho hứng phần cực điểm.

“Bảo bối, là em đốt hỏa trước.” không có lực uy hiếp tiểu hồ ly dưới thân, ánh mắt vô tội nhìn Yunho trí mạng dụ hoặc đó.

“Nào có, là Yunho khi dễ Jaejoong, anh xem kia, yun nhỏ còn đang chọc em.” Tiểu hồ ly hoàn toàn không có ý thức đến tình cảnh hiện tại của bản thân có bao nhiêu nguy hiểm, còn vươn tay dẫm yun nhỏ thậm chí còn cười trộm trêu đùa nó.

“Ân...yêu tinh.” Yunho bị Jaejoong trêu chọc vốn muốn nhả nài nhưng hỏa diễm đã châm rồi, nếu yêu tinh nhà mình mê người như vậy, vậy thì không thể trách hắn được.

“Hắc hắc...” nhìn vẻ mặt nhả nài của Yunho, tiểu hồ ly nghĩ tới thắng lợi của mình, nhưng lại đã quên mất, nam nhân của cậu cỡ nào...

“Xem ra là anh bình thường quá sủng em rồi, vậy mấy ngày sau em đừng mong xuống được giường.” Một tay lạp xả quần Jaejoong xuống.

“A...a...ân...không cần...anh...xấu lắm...” Bị Yunho một phen cầm jae nhỏ, Jaejoong cảm thấy khí lực chính

mình đều bị trừ đi hết, vô lực đánh ngực Yunho.

“Còn muốn phản kháng?” Phúc hắc tổng tài quyết định hôm nay hảo hảo thu thập tiểu hồ ly đảo để nhà mình.

“ân...ân...không...a...ân...” Phía dưới bị cầm, nhũ tiêm trước ngực còn bị Yunho hàm trụ, kích thích trên dưới không ngừng lan tỏa lên tận óc, trừ bỏ phát ra thanh âm tu nhân, Jaejoong cảm thấy mình cái gì cũng không làm được.

“Thấy sai rồi phải không?” Nhìn tiểu hồ ly bị mình khi dễ, lỗ tai bông xù sụp xuống, búp môi trềng mắt nhìn mình.

“Hừ.” vô lực phẫn nộ, hít hít cái mũi, tự thân tiểu hồ ly cũng thấy mình đang làm nũng.

“Ha ha, xem ra còn chưa đủ, sao bây giờ, xem ra anh phải hảo hảo thu thập em mới được.”

“A...a...không...không cần...” Một ngụm hàm trụ jae nhỏ, khiến lỗ tai tiểu hồ ly đang sụp xuống lập tức dựng đứng lên, khó nhẹn lắc lắc đầu, hai tay bám chặt sàng đan.

“Ân...ân..a...a...không...rất... quá nhanh...nhanh...”

“A...” nhẹn không được tra tấn lúc nhanh lúc chậm của Yunho, tiểu hồ ly rốt cục phóng thích trong miệng Yunho.

“Yunho xấu...” Nhìn nam nhân nhà mình đang mãn nguyện cười tươi rói, tiểu hồ ly vô lực trềng mắt với hắn.

“Còn có tệ hơn đây.” Hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay tại nơi bí ẩn nào đó đảo quanh, thậm chí còn xấu xa ẩn ẩn trong nó.

“Ân...ân...” miệng bị chặn lại, không thể phát ra thanh âm phản kháng, chỉ có thể vô lực phụ giúp trên người nam nhân.

“A...Yunho...anh làm gì.” Cảm giác một ngón tay nam nhân đã đi vào, không ngừng cào cào bên trong thành vách.

“hắc hắc, rồi em sẽ biết.”

“Không cần...phá hư..a...ân...” Yunho hiểu rõ từng chi tiết trên người Jaejoong, bên trong vách tràng nội ẩm áp mềm mại, chỉ cần nhấn nơi đó một chút, tiểu hồ ly sẽ phát ra thanh âm mê người.

“Bảo bối kêu thật dễ nghe.”

“Phá hư...ân a...ân a...không...không cần” rất nhanh liên tục ấn lên điểm gồ lên đó, khiến jae nhỏ vừa phóng thích lại lần nữa ngẩng cao đầu.

“Bảo bối, biết sai chưa?” nhìn đối mắt bảo bối đầy sương mù, Yunho đau lòng hôn lên khóe mắt ẩm ướt của Jaejoong.

“Ô ô...Yunho xấu...khi dễ em”

“Vậy Yunho không làm nữa.” Biết rõ Jaejoong hiện tại đã bị mình khiêu khích tới cực điểm, gian tà nhìn tiểu hồ ly khó chịu.

“Ô ô...không cần...” mặt sau gấu gao hấp trụ ngón tay Yunho làm bộ rút ra, then thùng lôi kéo Yunho.

“Ha ha, biết sai rồi sao?”

“Ừ...xấu xa...”

Một phen đỡ thân thể tiểu hồ ly lên, làm cho Jaejoong khóa ngồi ở trên người mình, một lần lại một lần đánh sâu ào điểm sâu nhất, một lần lại một lần đòi hỏi yêu cầu quá độ.

Kết quả đúng như lời chủ gia đình, tiểu hồ ly ba ngày cũng không thể bước nổi xuống giường, nằm trên đó không nhúc nhích bĩu môi, mắng chủ gia đình là người xấu.

34. Chương 34

Sau một đêm kích tình, 4 tiểu công thần thanh khí sáng, 4 tiểu thụ xương sống thắt lưng đau nhức, thể cho nên cả đoàn người rời khỏi biệt là 3 ngày sau đó.

Bởi vì Hanchul đã hẹn cha mẹ hai bên đi uống trà nên đã ly khai trước, mà Changmin và Junsu lại cực kỳ thèm đồ ăn do Jaejoong nấu nên nhất quyết bám càng theo đuôi tới nhà Yunho.

“Ta nói này, mấy người có biết mình chiếm chỗ thể nào không, sao chỗ nào cũng thấy mấy người vậy?” Yunho nhíu mày híp mắt nhìn 4 tên cà bông đang phồn phơ trên ghế sa lông nhà mình, hận không thể một cước đá hết bọn này ra khỏi cửa.

“Yunho, bọn em biết bọn em rất đẹp trai, không cần phải khen nữa đâu.” Yoochun rõ ràng da mặt dày

không thước nào đo nổi tự sướng, khiến Junsu và mấy người còn lại vẻ mặt hắc tuyến.

“Tuy anh không hiểu ý của Yunho hyung nhưng mà anh có thể kiềm chế nội tâm xúc động chút được không, Yoochun hyung, anh là heo sao? Yunho nói chúng ta là con của Edison* đấy hiểu chưa?” Tuy rằng ngoài miệng chọc ghẹo Yoochun nhưng mặt vẫn hướng về phòng bếp, mũi hếch hếch lên hít lấy hít để mùi hương từ trong đó bay ra. (*Jer: con của Edison nghĩa là cái bóng đèn đó:)))

“Không đúng, anh họ Kim, Yoochun họ Park mà, sao lại là con của Edison được?” Junsu nghiêng đầu tự hỏi, thật đúng là một vấn đề cao thâm.

“Ặc...anh...anh thắng.” Changmin và Kimbum trong lòng đồng thời quanh quẩn một câu: Hai người kia thật sự là tuyệt phối.

“Cơm xong rồi, vào ăn thôi.” Thanh âm Jaejoong như tiếng chúa trời vang lên, bốn tên ăn bám bật dậy chạy trăm mét hướng nhà ăn lao đến.

“Chúng ta về rồi!”

“Rầm...”

Xảy ra chuyện gì? Tua lại một chút: ngay lúc cả đám ma đói đang soạn soạn hướng nhà ăn lao tới, cửa chính căn nhà được đẩy ra, một vài bóng đen không rõ hình dạng đi vào. Bởi vì ngược sáng mà không nhìn rõ nên chịu đả kích sâu sắc, cả đám trong nhà đang chạy như điên theo quán tính trực tiếp đụng cửa nên mới có một tiếng ‘rầm’ nhức óc như thế...

“Cái đám xú tiểu tử này, chỉ biết nghịch ngợm, có nhớ chúng ta không?” Ông bà Jung ‘cầm đầu’ đoàn lũ hành, trải qua không biết bao nhiêu này, bao nhiêu tháng du lịch mà khải hoàn trở về.

“Yun ah? Sao vậy? A!~” nghe được tiếng va vào cửa, Jaejoong đặt bát canh vừa làm xong lên bàn, ra ngoài xem thì thấy cả đám thanh niên trai trắng đang đè hết lên thân Yunho, Jaejoong đau lòng không thôi.

“A a, cái đám nhóc con kia, hyung là tằm đệm à? Còn không mau đứng lên.” Yunho bị đè dưới cùng kiềm chế lửa giận, gào thét đám troai troai to xác vẫn kinh hách chưa tỉnh đè lên người mình.

“A A... Jaejoong vừa gọi Yunho nhà chúng ta là Yun Ah, ông xã, ông xã có nghe thấy không?” bà Jung chỉ còn kém một quyển tông thẳng vào mặt ông Jung để kiểm tra xem có phải mình đang nằm mơ hay không.

“Bà xã...bà xã...anh....chóng mặt, đừng kích động là lắc lắc ông xã được không?” ông Jung tuy rằng thực vui vẻ nhưng mà bà Jung thực có chút bạo lực làm ông Jung không hold lại được.

“Mẹ, mọi người đã về rồi sao!” Rốt cục Yunho cũng chui từ đám thịt kia ra, bị Jaejoong trái phải trên dưới

kiểm tra một vòng xác nhận không bị thương mới nhớ tới đám người nguy hiểm cấp bậc S đang trở mắt đứng ngoài cửa.

“Xú tiểu tử, mẹ ngươi không thể về nhà hả? có vợ là quên mẹ ngay được.” Hoàn toàn không còn hình tượng phu nhân tao nhã tung một cú song phi nhằm thẳng mục tiêu.

“A...mẹ...”

“Yun ah, không sao chứ?” thấy Yunho bị đánh, Jaejoong vội vội vàng vàng nhu nhu chỗ bị đánh của Yunho.

“A a a a a...Jaejoong thực hiền lành, Jaejoong à, Yunho nó có khi dễ con không?” Hoàn toàn không nhìn tới những thằng con khác, bà Jung lôi kéo Jaejoong trực tiếp tới sô pha cùng buôn chuyện.

Còn mấy vị phu nhân khác cũng trực tiếp đi vào lôi kéo con dâu mới về nhà, còn thằng con nhà mình thì hoàn toàn không thèm để tâm tới, nhưng mà mấy tên đó vừa thấy vợ mình bị cha mẹ túm đi cũng vội vàng bám gót chạy theo. Trước khi đi, Changmin còn không quên đóng gói đồ ăn mang về.

“A...A di.” Thấy bà Jung như hổ rình mồi nhìn mình, Jaejoong vẽ mặt: mẹ ơi, di ấy muốn ăn thịt người sao.

“Sao còn gọi là A di, kêu mẹ nào.”

“Mẹ.” thẹn thùng cúi đầu, một loại hạnh phúc lan tỏa, từ khi sinh ra cho tới giờ cũng không biết cha mẹ là ai, chỉ cùng hai thằng em trai nương tựa sống với nhau, chưa bao giờ được trải qua tình thương của cha và mẹ, Jaejoong lúc này chỉ cảm thấy được hạnh phúc vô vàn.

“Ừ, ha ha, thật tốt quá, Jaejoong à, đi với ta, lên lầu, mẹ có mua quà cho con đấy, xem xem có thích không?” càng nhìn Jaejoong càng thích, không quan tâm biểu tình mất hứng của Yunho, trực tiếp lôi kéo Jaejoong lên lầu coi đồ.

“Mẹ...” muốn ngăn lại ý đồ bắt cóc bà xã của mẹ nhưng lại bị bế đứng sau lưng ngăn lại...

“Thôi, mẹ con cũng đâu có ăn được vợ con, vào thư phòng, báo cáo chuyện công ty.” Về mặt đứng đắn ông Jung trực tiếp lôi kéo thằng con đang trông mòn con mắt vào thư phòng, còn việc ‘báo cáo công tác’ thế nào thì tự mọi người hiểu.

35. Chương 35

Cuộc sống bắt đầu từ khi chúng ta gặp nhau, hết thấy đều không còn như cũ.

Nguyên bản thể giới hai người lại bỏ vì ông bà Jung chen ngang mà cuộc sống có nhiều điều thay đổi, thiếu một chút ngọt ngào, lại thêm một tia hạnh phúc thân tình, chưa bao giờ từng có, hạnh phúc như vậy khiến Jaejoong có cảm giác không nắm bắt được, mỗi ngày hưởng thụ chiếu cố của người nhà, không phải mình là gánh nặng cho gia đình.

“Bảo bối, dậy nào.” Mỗi ngày đều tỉnh dậy trong lòng Yunho, nhìn ánh mắt ôn nhu thâm tình chăm chú nhìn mình, Jaejoong cảm giác mình được người này yêu rất nhiều, một nụ hôn buổi sáng đơn giản, nhưng lại bao hàm hết thấy.

“Chào buổi sáng, Yun.” Vươn tay ôm nam nhân, cảm giác nhiệt độ cơ thể của Yunho, nghe tiếng tim hân đập, cuộc sống chỉ cần thế là đủ.

“Gần đây bảo bối thực tham ngủ đấy.” Sừng nịnh nhéo nhéo cái mũi của Jaejoong, tay kia xấu xa nhéo lên jae nhỏ đang ngủ yên.

“Còn không phải do con sắc lang nào đó mỗi ngày đều...”

“Thật không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy con lang đó liền...” Hành động thay cho hết thấy lời nói, nói còn chưa nói xong liền trực tiếp tấn công.

“A...em sai rồi, sai rồi, còn muốn cùng ba mẹ ăn điểm tâm nữa.” Ngăn chặn tập kích tới rào rạt, xoay người chuồn khỏi lòng Yunho.

“Bảo bối, anh phát hiện em hiện tại yêu ba mẹ nhiều hơn cả anh.” Ủy khuất nhìn tiểu hồ ly trốn mất, Yunho thâm nghĩ, nếu không trực tiếp đem người ra ngoài tách họ ra thì địa vị của mình trong nhà ngày một đi xuống thậm chí còn không có chỗ đứng.

“Ngoan, Muaz, đứng lên đi.” An ủi hôn lên vuốt lang vẫn đang tức giận bất bình, không biết từ khi nào thì tiểu hồ ly bắt đầu phương pháp huấn luyện lang với mình.

“Được rồi.”

Chờ hai người rửa mặt xong, lúc xuống lầu, bữa sáng đã chuẩn bị xong, hai người cùng ngồi vào bàn ăn, vốn muốn ngồi cạnh bà xã bảo bối, nhưng mẹ Jung thực bình tĩnh chen vào ngồi giữa hai người, Yunho tức giận nhưng vẫn chỉ là tổn hơi thừa lời.

“Mẹ, mẹ không biết là bản thân hơi thừa thừa sao?” Yunho cầm dao nĩa cầm tức nhìn mẹ mình.

“Có sao? Jaejoong à, hiện tại mỗi tối đều lao động vất vả, mau uống canh gà này đi, bổ thân lắm đó.” Hoàn toàn không để ý tới Yunho, trong mắt bà chỉ có Jaejoong, một câu nói này khiến hai người xấu hổ cùng nghĩ: mẹ sẽ không phải mỗi ngày đều ngồi canh cửa chứ, ông trời ơi.

“Con cảm ơn.” Ngại ngần tiếp nhận chén canh, ánh mắt vụng trộm nhìn Yunho: đều tại anh.

“Ngoan.” Jaejoong nhu thuận, khiến mẹ Jung thực sự rất vừa lòng, thằng con hoàn hảo không chịu thua kém cũng có ích tìm được một đứa con dâu vừa đáng yêu vừa nghe lời.

“Oe ...oe...” vừa mới uống được một ngụm canh liền cảm thấy trong dạ dày đảo lộn từng phèo, Jaejoong vội vàng lao tới buồng vệ sinh.

“Jaejoong” ông bà Jung và Yunho thấy Jaejoong như thế liền hoảng sợ, vội vàng chạy qua.

“Không...không có việc gì.” Phát hiện nôn không được, nhưng bên trong dạ dày vẫn thấy không thoải mái, đầu óc choáng váng tựa vào bên cửa, Yunho vội vàng ôm lấy giúp Jaejoong lau khô miệng.

“Sao lại như vậy? mẹ, có phải canh gà hỏng rồi không?” Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Jaejoong, Yunho lo lắng không biết làm sao.

“Không phải a, gà hôm nay vừa giết, ta tự mình làm mà.” Mẹ Jung vội vàng trở lại uống thử một ngụm canh, phát hiện hoàn toàn không có việc gì.

“Đi bệnh viện kiểm tra xem.” Người duy nhất có vẻ bình tĩnh là ba Jung, tuy rằng cũng một thân đồ mồ hôi lạnh.

“Không sao ạ..hắc hắc...con không sao.” Không muốn mọi người vì mình mà lo lắng, Jaejoong cố nén cảm giác buồn nôn hướng bọn họ mỉm cười.

“Ba mẹ, bọn con no rồi, đi trước.” Nói xong trực tiếp kéo Jaejoong đi, Jaejoong biết, vô luận bản thân có che dấu thế nào đều không qua được ánh mắt hắc, mình đau ở đâu, hắc đều biết.

“Yun ah.” Sau khi an vị trên xe, Jaejoong nhìn Yunho, biết hắc sinh khí khi mình lừa hắc.

“em biết em sai rồi, em chỉ không muốn ba mẹ lo lắng thôi, Yunho đừng tức giận em nha.” Chiêu làm nũng này trăm lần đều hiệu quả, nhưng lần này chủ gia đình hoàn toàn không nhượng bộ.

“Em có biết anh lo lắng bao nhiêu không, em có biết vừa rồi anh sợ tới mức chết luôn rồi không, em có biết anh...” Những câu nói được xen lẫn nụ hôn.

“Em biết, em biết cho nên... Yun ah, em rất khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?” Vừa nghe Jaejoong nói khó chịu, nổi tức giận gì cũng đều bay biến thay vào nỗi lo lắng khôn nguôi.

“Dạ dày rất khó chịu.”

“Chờ chút, chúng ta tới chỗ Changmin kiểm tra.” Changmin chính là bác sỹ đa khoa, nhưng bởi vì bị Yoochun cưỡng bức phải đi học đại học với tên đó cho nên chỉ có mấy người bạn họ mới được hưởng thụ sự phục vụ chuyên nghiệp của Changmin.

Sau 2p gõ cửa, vẫn không có ai mở cửa, Yunho thấy sắc mặt Jaejoong không được tốt, một cổ lửa giận xông lên, nhắc chân trực tiếp đá bay cánh cửa chống trộm.

“Ai a, không muốn sống nữa à.” Changmin đang mặc áo ngủ tức giận bước ra ngoài.

“Ít nói nhảm, giúp hyung kiểm tra cho Jaejoong nhanh.” Về mặt băng lãnh của Yunho dọa Changmin từ trong hỗn độn nhanh chóng tỉnh lại.

“Anh hai? Sao vậy?” Nghe được thanh âm Kibum từ phòng ngủ đi ra, thấy sắc mặt Jaejoong không tốt, nóng vội hỏi.

“Không nghiêm trọng, chỉ là dạ dày có chút khó chịu.” Phát hiện Kibum cũng bị dọa đến, Jaejoong không muốn cậu lo lắng.

“Để em xem.” Trong nhà Changmin có đầy đủ thiết bị y tế, Yunho yêu cầu kiểm tra toàn diện cho Jaejoong luôn một thể.

Sau đó Jaejoong được đưa tới phòng khách nghỉ ngơi, Changmin kiểm tra xong, nhìn bảng kết quả, nhúu chặt chân mày khiến chủ gia đình sợ hãi.

“Jaejoong thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Không có, chỉ là có chút kỳ quái.” Changmin nhìn bảng kết quả trong tay tự hỏi.

“Sao kỳ quái. Nói nhanh.” Cơ hồ đã rống lên rồi.

“Theo bảng kết quả kiểm tra sức khỏe của Jaejoong hyung thì hyung ấy đang mang thai. Nhưng mà...” Sắc mặt rối rắm, Changmin bất đắc dĩ nói ra kết luận mình đã kiểm tra đi kiểm tra lại n lần.

“Cái gì?” Yunho cùng Kibum cơ hồ đồng thanh thét chói tai.

“Đúng vậy, cho nên em mới nói là kỳ quái.”

“Có gì kỳ quái?” Bị Kibum gọi điện lôi tới, Junsu nghe xong khó hiểu hỏi lại.

“Anh nói xem...” Changmin nghi hoặc nhìn Junsu.

“Xì, gia tộc chúng ta có thể mang thai, Kibum không nói cho em sao?” Dựa vào lòng Yoochun, Junsu cầm một quả đào cắn một miếng nhau rôm rốp.

“Tôi...chưa nói sao?” thu được tín hiệu thắc mắc của Changmin, Kibum lập tức nhìn trời.

“Vậy sao hai người chưa có?” Nghĩ đến đây, Changmin thắc mắc, Yoochun hàng đêm cũng cày cấy rất chăm chỉ sao Junsu vẫn chưa có nhĩ.

“Chúng ta có phòng ngự, Susu chưa muốn làm mẹ sớm.” Yoochun khinh bỉ nhìn Changmin.

“Này này, Yunho hyung đâu?” Kibum phát hiện Yunho hyung vốn đang đứng gần mình bỗng không thấy đâu.

Trong phòng khách, Yunho ôm chặt Jaejoong, âu yếm hôn nhẹ lên trán bà xã, trong lòng vui sướng không cách nào hình dung.

“Yun ah, chúng ta có cục cưng sao? Thật không?” nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, dụng tâm cảm thụ một sinh mệnh nhỏ bé đang nằm yên trong bụng mình, đây là cục cưng của mình và Yunho.

“Đúng vậy, Jaejoong sẽ sinh cục cưng cho anh.” đặt tay lên tay Jaejoong, cùng nhau vuốt ve tiểu sinh mệnh.

Lúc Yunho nói thân phận Jaejoong là hồ ly cho ông bà Jung nghe, hai lão nhân phi thường bình tĩnh, thậm chí mẹ Jung còn nói: Bộ dạng xinh đẹp như vậy, không phải con người cũng bình thường, mặc kệ có phải nhân loại hay không chỉ cần là Jaejoong, bọn họ liền chấp nhận.

Nhưng đến khi nói Jaejoong đang hoài cục cưng của bọn họ thì cả căn phòng trầm mặc ngẩn ngủ sau đó là bão táp công kích.

“Mau mau mau, ông xã, mau đi mua đồ em bé, nam nữ đều mua hết, cả đồ chơi, quần áo, ai nha, cái gì cũng đều mua.” Mẹ Jung chỉ huy ba Jung vẫn đang ngây người, hu được mệnh lệnh của bà xã, ba Jung lập tức xuất phát ra khỏi nhà.

“Mẹ, còn hơi sớm.” Yunho tuy nói vậy nhưng cũng hớn hở nhắc ba Jung: mua đồ chơi mềm chút, kéo làm cục cứng bị thương.

“Sớm cái đầu ấy mà sớm, Jaejoong à, trở về phòng nghỉ ngơi đi, mẹ bật nhạc cho con nghe.” Đoạt đi con dâu xinh, mẹ Jung mặc kệ vẻ mặt bất mãn của thằng con trai.

Bởi vì đặc thù cơ thể của Jaejoong, không giống nhân loại mang thai mười tháng, tất nhiên là sau hai tháng đã sinh, nhưng hai tháng này không phải vô cùng đơn giản mà trôi qua.

Ba Jung mỗi ngày đều mang một đồng hồ em bé trở về, căn phòng hơn trăm mét vuông đã bị nhét đầy đồ em bé, thế mà mẹ Jung còn nói quá ít.

Mẹ Jung mỗi ngày đều làm canh thuốc bổ cho Jaejoong uống, bật nhạc, cùng đi bộ, một tác cũng không rời, Yunho hé ra câu oán hận nào cũng bị cái tát tiếp đón.

Junsu và Kibum cũng không nhàn rồi, mỗi ngày đều tới chơi còn mang nhiều thứ thú vị tới, Changmin thường xuyên kiểm tra sức khỏe cho Jaejoong, thuận tiện kiểm tra thuốc bổ mẹ Jung cho Jaejoong uống, mà 4 cái tên nhỏ nhơ kia mỗi ngày đều bám chặt ở nhà họ Jung không nói, còn tranh cãi nhau cái vị trí cha nuôi gì đó.

Rất cục đáp lại sự trông mong của mọi người, Jaejoong cũng hạ sinh một em bé, trên đầu còn có hai lỗ tai hồ ly bông xù, cũng không giống những đứa trẻ khác khóc nháo mà chỉ mở to đôi mắt nhìn mọi người.

“A.” Đột nhiên bé cười với Yunho một cái, ông bố mới xúc động vươn tay ôm hôn đứa con của mình không thôi.

Bởi vì đứa nhỏ mới sinh gọi người đầu tiên là Yunho nên Jaejoong rất sinh khí, nguyên bản cấm dục hai tháng lại tăng thêm một tháng nữa.

Đương nhiên, Uy hiếp của Jaejoong với Yunho cũng chỉ có cái này cho nên, em làm việc của em còn anh làm việc của anh.

Từ sau khi mang thai, sản nghiệp của Kim gia đều giao cho Yunho xử lý, Yunho thực sảng khoái hứa hẹn: sau lưng em còn có anh, không cần em phải vất vả, cứ giao cho anh.

Ông bà Jung nhìn tôn tử lỗ tai trên đầu bông bông, phe phẩy cái đuôi bông xù ngọt giọng gọi mình: gia gia, nãi nãi, thì lão lệ tung hoành phần khích cực kỳ.

Kỳ thật Jaejoong đã từng nói với mẹ Jung là lỗ tai cùng đuôi có thể che dấu nhưng bà lại bảo tôn tử để như vậy nhìn rất đáng yêu cho nên không còn gì để nói, mỗi ngày vây quanh tôn tử trên chóc.

Nghe nói bà Jung có cháu yêu, bà Park lập tức kiếm chế không được, mỗi ngày đoạt mệnh liên hoàn call thúc giục vợ chồng thằng con cũng phải sinh cho bà một đứa tôn tử để bà chơi, còn có cái mà khoe với mấy vị phu nhân khác.

Tịch dương xuống, Jaejoong cùng hài tử chơi đùa ở hoa viên, cùng đợi ông xã đi làm về, cuộc sống tuy rằng không có sóng to gió lớn, cứ bình bình đạm đạm nhưng bọn họ biết, sẽ không phải vì cuộc sống quá yên bình mà thay đổi.

~ o0o Hoàn o0o ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-bien-tieu-ho-tien>